

Thiên Thủy Sơn Trang Chi Oan Gia Ngõ Hẹp

Contents

Thiên Thủy Sơn Trang Chi Oan Gia Ngõ Hẹp	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2: Mười Một Năm Sau	5
3. Chương 2	7
4. Chương 3	9
5. Chương 4	12
6. Chương 5	15
7. Chương 6	20
8. Chương 7	23
9. Chương 8	27
10. Chương 9	32
11. Chương 10	35
12. Chương 11	38
13. Chương 12	40
14. Chương 13	43
15. Chương 14	46
16. Chương 15	48
17. Chương 16	51
18. Chương 17	55
19. Chương 18	59
20. Chương 19	62
21. Chương 20	66
22. Chương 21	70
23. Chương 22	75

Thiên Thủy Sơn Trang Chi Oan Gia Ngõ Hẹp

Giới thiệu

Editor: Dạ Phong Thể loại: Cổ trang, giang hồ, hài, nhất thụ nhất công, HE. Đây là đệ nhất bang phái trên giang hồ hiện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-thuy-son-trang-chi-oan-gia-ngo-hep>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Song kiếm tương kích, hai nam tử trẻ tuổi đang cùng giao đấu.

Tam xích thanh phong* trong tay Âu Dương Vân uốn lượn tựa linh xà, kiếm kiếm không rời những chỗ hiểm yếu trên thân người nam nhân trước mặt. Quần áo hần lúc này không chỉnh, vạt áo trước mở ra quá nửa

không che được những hồng ngân thanh ẩn trên ngực.

Cái bàn trong phòng vì bị hai người đánh nhau liên luy đến mà vỡ tan tành, ngay cả chần nệm trên giường cũng bị ném vào một góc chất thành đống rất thê thảm. Âu Dương Vân tóc dài chưa chải, thắt lưng bằng tơ tằm lỏng lẻo, theo thân thể hần mà lay động. Công tử ôn nhã tuấn tú thường ngày lúc này sắc diện lại xanh thẫm, hai mắt đỏ ngầu, cứ như quỷ dạ xoa từ địa ngục đến đòi mạng.

“Thạch Ngọc Lâu, uống cho ta còn coi ngươi như hảo hữu, như huynh đệ...Ngươi, ngươi lại dám thừa dịp say rượu, làm cái việc hỗn trưởng không bằng cảm thú này với ta!”- Một kiếm hung ác chém tới, Âu Dương Vân hận không thể đem bạch y nam tử trước mặt này lập tức xả thành mười bảy mười tám mảnh.

Nam tử vận bạch y tên Thạch Ngọc Lâu vội dùng kiếm trong tay cản đi. Dù thế, kiếm phong sắc bén vẫn quét lên mặt hần phát đau. Hần nhìn Âu Dương Vân đứng không vững thở hổn hển, vừa áy náy vừa yêu thương.

“Âu Dương, ngươi nghỉ ngơi một chút đi đã..... Ngươi xem ngươi đứng còn không vững.....”

“Câm miệng! Ta như bây giờ là do bị ai hại?”- Âu Dương Vân tức giận quát to, rốt cục vẫn là vì thân thể quá mức khó chịu, đành phải dừng lại thở dốc. Đánh cả nửa ngày chỉ vẽ được trên người Thạch Ngọc Lâu vài vết máu nhàn nhạt, chính mình lại hai chân vô lực, tả diêu hữu hoảng**.

Thấy Âu Dương Vân ngừng tay, Thạch Ngọc Lâu mang theo kiếm đứng xa ra một chút, miễn cho Âu Dương Vân lại đột nhiên vọt tới cho hần một kiếm.

Mấy cái ghế trong phòng sớm đã bị hai người đánh nhau đem chém thành bó củi, chỗ duy nhất có thể ngồi được chỉ còn cái giường gỗ trạm trổ hoa văn kia. Thạch Ngọc Lâu nhìn chiếc giường đã cùng Âu Dương Vân phiêu vân phúc vũ*** suốt đêm qua đó, trước mắt tựa hồ lại nhìn thấy vẻ mặt Âu Dương Vân say khướt, toàn thân mềm nhũn, đáng điệu mê người.

Chỉ tiếc Âu Dương Vân buổi sáng vừa tỉnh lại liền nhảy xuống giường, phần nộ đến mất đi lý trí mà rút kiếm bén hướng Thạch Ngọc Lâu chém tới. Bất quá, nhìn bộ dạng hần đây tóc rối tung, y trang nhếch nhác lại càng thêm một trận phong tình đến mê người a! “Ừc” một tiếng, Thạch Ngọc Lâu nhớ lại trong đầu, nhìn chằm chằm Âu Dương Vân mà nuốt ngụm nước miếng thật to sắp trào ra, không nghĩ động tác này lại khuấy động đến Âu Dương Vân lúc này thần khí đang cực kỳ yếu ớt.

Âu Dương Vân khựng lại một lát, đến cả chiêu thức cũng không dùng, hần cứ thế vung kiếm chém tới.

“Vương bát đản! Ngươi thế mà vẫn còn dám nghĩ những suy nghĩ xấu xa đó! Âu Dương Vân ta hôm nay phải thay trời hành đạo, diệt trừ tên súc sinh ngươi!”

“Cũng đã nói là ta kiếm lòng không nổi...”- Thật sự là bộ dáng người khi uống say rất khiến người khác động tâm a! Thạch Ngọc Lâu vội vàng nuốt nửa câu sau vào, bằng không chỉ sợ Âu Dương Vân sẽ càng nổi giận dữ dội hơn. Vừa đánh vừa lui, Thạch Ngọc Lâu ở trong căn phòng chẳng rộng rãi gì tránh trái tránh phải, nhưng vẫn không thể trốn nổi kiếm phong phần nộ của Âu Dương Vân.

Bạch y bị nhiễm máu nhiều chỗ, Thạch Ngọc Lâu đã bị Âu Dương Vân chém gần một canh giờ, cả người đều lộ ra vẻ chật vật. Hai chân Âu Dương Vân cũng đã sớm bước không nổi, hần dựa vào tường gắt gao tròng mắt nam nhân đã vậy bắn sự trong sạch của hần, nếu không phải tay đã run rẩy đến mức không cầm nổi kiếm, nói thế nào cũng muốn ở trên người nam nhân kia chọc thủng mấy lỗ.

“Kiếm lòng không nổi...Ta phi!”- Âu Dương Vân lòng thầm hối hận, lẽ ra không nên đem bàn ghế đều đánh vỡ, bây giờ ngay cả chỗ ngồi cũng bị mất.- “Ngươi biết ta cũng đã hai năm, sao lại đến hôm qua mới kiếm lòng không nổi?! Trước kia cũng không phải chưa từng ngủ cùng giường, sao lại đến hôm qua mới không kiếm lòng nổi?! Nói dối cũng có cả trăm ngàn chỗ hở, Thạch Ngọc Lâu, ngươi cho ta là đứa ngốc sao?!”

“Ách...”- Thạch Ngọc Lâu quần đến ghen lời! Chẳng lẽ muốn nói hôm qua đêm tối rất mê người! Rượu hôm qua rất say?

Âu Dương Vân nhìn thấy Thạch Ngọc Lâu sắc mặt ửng đỏ, hai mắt nheo lại cười lạnh nói:

” Hừ! Ngươi không phải muốn nói nguyệt bất mê nhân nhân tự mê**** đi!”

... Thạch Ngọc Lâu tiếp tục trầm mặc, hần quả thực vừa định nói mấy câu này.

“A...Ta đã biết người vì cái gì lại làm vậy!”- Đem thượng cổ danh kiếm “Phượng Linh” đâm trên mặt đất làm gậy chống, lửa giận tạm ngưng, Âu Dương Vân chống đỡ thân thể yếu ớt thản nhiên nói- “Có phải vì ngày hôm qua ta cho người biết, ta lập tức phải trở về Thiên Thủy Sơn Trang kế thừa chức bang chủ, người không muốn ta trở về, vì thế đã nghĩ ra như vậy một cái kế sách vô cùng hạ lưu như vậy để giữ ta lại?”

Thạch Ngọc Lâu vừa nghe, gáy chợt lạnh, thật sự bị mấy lời này của Âu Dương Vân kích cho thổ ra một búng máu!- ” Nói láo! Người kế thừa chức bang chủ liên can gì đến ta? Ta có lý do gì không muốn người trở về chứ!”- Đã nói là kiếm lòng không được!Kiếm lòng không được! Hần rốt cuộc phải nói bao nhiêu lần Âu Dương Vân mới chịu tin!

“Bởi vì ta từng nói muốn cùng người lập nên giang hồ đệ nhất bang a!”- Âu Dương Vân ngẩng mặt nói- “Hiện giờ giang hồ đệ nhất đại bang là Thiên Thủy Sơn Trang, ta nếu ngay bây giờ trở về làm bang chủ, giang hồ đệ nhất bang tất nhiên đối với Thạch Ngọc Lâu người sẽ không có nửa điểm liên quan. Không có ta giúp người, hung tâm tráng chí của người đến năm nào tháng nào mới trở thành hiện thực? Huống chi, Thiên Thủy sơn trang đâu phải dễ dàng lật đổ? Về sau Thiên Thủy Sơn Trang lại có ta, tự nhiên là như hổ thêm cánh, cao cao tại thượng! đến lúc đó, mộng xây dựng giang hồ đệ nhất bang của người chẳng khác gì hoa trong gương, trăng trong nước!”

Thạch Ngọc Lâu nghe vậy không khỏi nổi nóng lên, chút áy náy trong lòng đối với Âu Dương Vân kia trong phút chốc cũng tan biến không dấu vết. Âu Dương Vân này, luận nhân phẩm, tao nhã ôn hoà phong thái ung dung; luận võ công, năm hai mươi tuổi đã cầm trường kiếm trong tay múa đến xuất thần nhập hoá; luận tướng mạo, đó là vị hôn phu đáng ước mơ nhất trong lòng biết bao nhiêu khuê nữ; luận gia thế, hần chính là nghĩa tử và cũng là là quan môn đệ tử được yêu thương nhất của trang chủ giang hồ đệ nhất đại bang Thiên Thủy sơn trang!

Bất kể Âu Dương Vân muốn làm cái gì, đều là phong thuận vũ thuận*****, cho dù Âu Dương Vân muốn ăn ngự thiện của hoàng đế cũng sẽ có người trộm ngự trù đưa tới nịnh bợ hần! Một Âu Dương Vân cái gì cũng có như thế, lại cũng thông minh tài trí tốt cùng khiến kẻ khác phải đổ mắt...

Ngược lại, Thạch Ngọc Lâu luận về tướng mạo, võ công hay nhân phẩm tài trí, cái gì cũng không kém Âu Dương Vân, nhưng sư môn lại chỉ tọa ở một góc giang hồ, không danh không khí, dĩ nhiên không thể nào sánh với thiên Thủy sơn trang.

Âu Dương Vân mười lăm tuổi mới ra giang hồ đã ở võ lâm đại hội bỗng nhiên nổi tiếng, Thạch Ngọc Lâu lại là hai năm nay tình cờ cùng Âu Dương Vân kết làm hảo hữu, hai năm nay hai người cùng nhau du lịch giang hồ, ở trên giang hồ mới xem như có chút danh tiếng.

Chí nguyện lớn nhất đời Thạch Ngọc Lâu chính là tự mình sáng lập giang hồ đệ nhất đại bang. Sư phụ hần kia đâu không mang theo chí lớn, tuy võ công cao cường nhưng lại chỉ thích lui về vùng quê nhỏ bé nuôi gà nuôi vịt, trồng đậu trồng dưa, thuận tiện dưỡng một đồ đệ miễn cho sư môn tuyệt học nếu không cẩn thận bị thất truyền sẽ thật có lỗi với tổ tiên. Mỗi ngày sư phụ đều cười ha hả ôm gà con vịt con, so ra còn thương yêu hơn nhi tử, hoàn toàn không để ý đến đệ tử một trời hung tâm tráng trí!

Thạch Ngọc Lâu hận nhất có người nói chí nguyện to lớn của hần không có khả năng đạt thành. Trán hần nổi gân xanh. Âu Dương Vân trước mặt cũng từ phong tình vô hạn biến thành diện mục khả tăng*****. Âu Dương Vân không nói câu nào càng làm tức giận trong lòng hần trào dâng!

“Hừ... Thiên Thủy sơn trang giỏi lắm sao? Một bang chủ chết sớm, một đứa con của bang chủ cũng như phế vật, một đám thuộc hạ vô dụng không quá già thì lại quá nhỏ. Thiên Thủy sơn trang như thế tặng ta ta còn không cần, người vậy mà còn muốn mau chóng trở về tiếp nhận cục diện hỗn loạn đây. A, Âu Dương Vân, ta sao lại không biết người là kẻ hồ đồ như vậy! Thiên Thủy sơn trang như bây giờ, căn bản là không chịu nổi một kích, người đem rơm rạ coi như báu vật, thật buồn cười!”

“Người biết cái gì!”- Âu Dương Vân tức giận, lông mày nhíu chặt lên! Thạch Ngọc Lâu này nói chuyện thật quá mức chướng tai! Hần lạnh lùng nói- “Cho dù sư phụ ta tuổi tác đã cao, sư đệ mới mười lăm tuổi còn rất nhỏ, người trong bang đúng là đang lúc tân lão luân phiên...Thế nhưng cơ nghiệp ba đời của Thiên Thủy

sơn trang không phải nói huỷ là có thể huỷ được. Hơn nữa chỉ cần có ta, không quá năm năm, ai muốn đổi Thiên Thủy sơn trang bất lợi, ta có thể tùy ý phái thuộc hạ đến diệt cả hang ổ.”

“Thật không? Vậy trong năm năm này ngươi cũng phải cẩn thận a! Đừng để cho người ta đem bảo bối trong lòng ngươi muốn huỷ là huỷ! Hơn nữa.. Khi sư đệ ngươi lớn thêm một chút, cái ghế bang chủ này ngươi có thể ngồi tiếp không còn chưa rõ. Ngươi quên, ngươi chỉ là nghĩa tử của sư phụ ngươi, sư đệ ngươi mới là thân nhi tử của hần. Đến lúc đó, ngươi nếu như bị đuổi ra khỏi cửa, ta cũng sẽ xem tình nghĩa chúng ta khi trước mà không ngại thu nhận ngươi- ” Thạch Ngọc Lâu cũng lạnh lùng đáp lại. Bất kể thế nào, Âu Dương Vân thật sự không nên trở về.

Âu Dương Vân không đổi nét mặt, nhìn Thạch Ngọc Lâu mặt tươi cười mà lòng không cười

“Xem ra ngươi vẫn là muốn thành lập bang phái của chính mình a! Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ngươi không thể lật đổ Thiên Thủy sơn trang được. Hơn nữa... sư đệ ta nếu muốn đem vị trí bang chủ trong tay ta lấy đi, hần cũng phải thật có bản lĩnh mới được! Ta cũng không gạt ngươi, vài năm nay Thiên Thủy sơn trang bồi dưỡng không ít người mới đều là người của ta. Nếu ta tiếp nhận Thiên Thủy sơn trang, nó chính là của Âu Dương Vân ta!”

“A, vậy cũng không cần ta chúc ngươi mã đáo thành công?!”- Thạch Ngọc Lâu phát ra lãnh khí rất mạnh, hết sức khó chịu. Hần xem thường Âu Dương Vân... Âu Dương Vân từng nói muốn cùng hần thành lập bang phái, tám phần cũng là đã sớm tính toán trước. Nếu hần không đoạt được Thiên Thủy sơn trang, tâm phúc của hần theo hần rời khỏi Thiên Thủy sơn trang xem ra cũng có thể khiến giang hồ đệ nhất đại bang này sụp đổ.

Đem mấy sợi tóc dài rơi rớt trước người vuốt sang hai bên, sắc mặt Âu Dương Vân thản nhiên- “Không cần chúc, ta sẽ không thất bại- ” Hần nhìn Thạch Ngọc Lâu, cười cười đầy tính toán, nói- ” Sao? Cùng ta về Thiên Thủy Sơn Trang đi! Vị trí Nhị trang chủ cho ngươi ngồi, sư đệ ta làm một công tử an nhàn là được rồi!”

Thạch Ngọc Lâu trừng mắt nhìn Âu Dương Vân một cái- “Không đi!”- Muốn hần làm trợ thủ? Đùa cái gì vậy chứ!

Âu Dương Vân dường như đã sớm đoán trước Thạch Ngọc Lâu sẽ trả lời như thế, hần tiến lên hai bước, để Thạch Ngọc Lâu thấy rõ bộ dạng hần đi lại khó khăn, còn đem y phục trước ngực kéo xuống, để cho những vết tích chi chít trên ngực lộ ra rõ ràng.

“Chỉ cần ngươi cùng ta đi Thiên Thủy Sơn Trang, chuyện hôm qua ta coi như không nhớ! Bằng không...Hừ!” Âu Dương Vân trên mặt phát lãnh, trường kiếm lại giơ lên.

Thạch Ngọc Lâu đương nhiên biết rõ Âu Dương Vân hai chân vì cái gì đứng cũng phải cố hết sức, cũng biết rõ những dấu vết trên ngực Âu Dương Vân kia là từ đâu mà có...Hần còn chưa kịp xấu hổ lúng lúng, trong đầu chợt có cái gì loé lên, hần không khỏi cảnh giác mà lui về phía sau từng bước. Âu Dương hần, hần sẽ không phải là việc này cũng đều nằm trong tính toán đi!

Một trận hàn ý từ đỉnh đầu tràn xuống tận chân, ngực Thạch Ngọc Lâu chợt như một trận gió lạnh vừa thổi qua.

“Không đi! Ta dứt khoát không đi Thiên Thủy Sơn Trang!”- Thạch Ngọc Lâu tâm ý kiên quyết, nhất định không nhượng Âu Dương Vân lần này.

“Ngươi thật không đi?”- Về mặt Âu Dương Vân càng thêm hiểm ác, thanh âm cũng thấp đi không ít.

“Không đi!”- Thạch Ngọc Lâu tiếp tục kiên trì. Thành lập giang hồ đệ nhất đại bang là ước mơ của hần, làm Nhị trang chủ nghe Âu Dương Vân chỉ huy...Chỉ vừa nghĩ một chút, Thạch Ngọc Lâu đã thấy cả người khó chịu.

“Ta hỏi lại ngươi một lần, rốt cuộc có đi hay không!”- Âu Dương Vân ánh mắt hung ác, lại tiến lên hai bước.

Thạch Ngọc Lâu đã lui tới bên cửa sổ, hần đảo tay đem kiếm kề ngang trước người.

“Không đi, nói thế nào cũng không đi!”

“Hào! Người đã không đi, kia cũng đừng trách ta không đủ thấu tình. Ngày hôm qua người đối với ta thế nào, hôm nay lấy mạng trả lại! Xem kiếm!”

Âu Dương Vân cầm kiếm hướng về phía trước, kiếm quang thấu trời nhằm vào Thạch Ngọc Lâu...

Trận so đấu này, đánh từ sáng sớm tới tận hoàng hôn, không ai biết được thắng bại thế nào...

.....

* Trường kiếm

** Hoa mắt nhuỷ chân

*** ...là làm chuyện đó đó

**** đại để là tức cảnh sinh tình

***** được ủng hộ từ mọi phía, làm gì cũng thuận lợi

***** nhìn thấy mà chán ghét

2. Chương 1-2: Mười Một Năm Sau

Vô lâm! Con đường anh hùng hào kiệt xưa nay thích chu du chính là chốn thị phi này! Hôm nay có thể người trở thành nhất đại danh hiệp, không chừng ngày mai người đã thành một vong hồn dưới đao của một ma đầu nào đó! Thị thị phi phi, ân ân oán oán, sinh sinh tử tử...Kết quả trở thành một truyền kì trong giang hồ người người ngưỡng mộ!

Nói đến hiện tại, nếu có người nói...giang hồ đệ nhất bang là Thiên Thủy Sơn Trang, vậy hẳn rẽ rất nhanh bị bang chúng của Độ Kiếm Minh vây đánh; còn nếu có người nói giang hồ đệ nhất bang là Độ Kiếm Minh, hẳn sẽ rất nhanh bị bang chúng của Thiên Thủy sơn trang xử tử.

Như vậy, rốt cuộc đâu mới là giang hồ đệ nhất đại bang đây?

Gió nhẹ khẽ lay, trời cao nắng đẹp, hôm nay khí trời thật tốt! Núi Bàn Long, mảnh đất trống rộng rãi trên đỉnh núi giờ chật kín người.

Người trên đỉnh núi phân thành hai phía song song nhau mà đứng, từ sáng sớm đã theo bang chủ nhà mình chạy lên núi, giờ đã gần đến giữa trưa, mấy kẻ đứng phía sau của hai bên ý phía trước có người che khuất, cẩn thận lấy lương khô giấu trong ngực ra len lén đứng ăn. Loại hành động ấy tức khắc khiến đám người bên cạnh trợn mắt xem thường, kẻ đang ăn vội vã đem chia cho mấy người xung quanh, ánh mắt phun hỏa của mọi người mới chịu thu lại một chút. Đều là người trong nhà thôi, đương nhiên phải có phúc cùng hưởng, suy cho cùng thì qua một hồi nữa, cũng là có họa cùng chịu.

“Thạch bang chủ, đã lâu không gặp a! Gần đây thân thể khỏe không?”- Âu Dương Vân đứng thẳng người, thân hình anh tuấn, nét cười phóng khoáng, làm cho mấy vị nữ bang chủ của bang phái đối diện trong lòng tiểu loạn khiêu*.

Thạch Ngọc Lâu hừ lạnh- “Đúng là đã lâu không gặp. Gần đây tại hạ rất khỏe, thân thể cường tráng, không biết Âu Dương bang chủ lần trước bị thương đã khỏi chưa? “- Hắn hơi nghiêng người- thân lúc nào cũng vận bạch y như thế- ánh mắt đầy thâm biếm nhìn vào sườn eo của Âu Dương Vân. Lần trước ở nơi đó chém trúng một kiếm, máu phun ra rất dữ dội, không biết hơn một tháng qua đã dưỡng tốt chưa.

Nụ cười trên mặt Âu Dương Vân cứng đờ, rồi lại lập tức càng rạn rỡ.- ” Chút thương ngoài da này có tính là gì, cho dù không bôi thuốc, ba năm ngày thôi cũng tốt rồi. Sao có thể không biết xấu hổ để Thạch bang chủ lo lắng cho tại hạ. Ha ha, cũng không biết thương thế của Thạch bang chủ thế nào, lần trước Thạch bang chủ té xuống đất không đứng dậy nổi, làm cho tại hạ sau đó áy náy rất lâu a!”- Một kiếm kia hại hắn nửa tháng không thể xoay người, cả ngày đi đường cứ như cương thi nhảy bước, hôm nay nhất định phải đem nỗi hận một kiếm kia đòi lại. Hừ!

“Đao kiếm không có mắt, cũng khó tránh được một chút tiểu thương.”- Thạch Ngọc Lâu mặt ngoài trả lời lạnh nhạt, trong bụng giận dữ thật ra cũng bốc lên cuộn cuộn không ngớt.- “Lần trước tại hạ đi đứng không

cẩn thận bị rút gân, té ngã trên đất không phải lỗi của Âu Dương bang chủ, sao lại có thể không biết xấu hổ để Âu Dương bang chủ nhớ đến như thế.”- Đùi phải bây giờ vẫn còn âm ỉ đau nhức, cú ngã lần trước thật khiến hấn trước mặt hai đại bang phải mất hết mặt mũi.

“Ha ha! Ha ha ha ha...”- Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu nhìn nhau cười, tựa như bạn cũ xa cách lâu năm hôm nay gặp lại, cho dù cách xa nhau thiên sơn vạn thủy, tình nghĩa không thay đổi a!

Phía sau hai người, mấy kẻ hiểu thấu đáo bang chủ nhà mình đã quay lại hướng bang chúng phía sau nhảy mất ra hiệu. Được rồi, các bang chủ đấu võ mồm một lúc sau vẫn là bất phân thắng bại, bên dưới phải đấu võ!

Nhạc Ly đứng bên cạnh Âu Dương Vân vừa vội vàng ra ám hiệu vừa lấy ánh mắt hung hăng sát trùng mấy kẻ miệng đầy vụn bánh bao trong đám người phía sau. Con mẹ nó, lập tức sẽ đấu võ, vẫn còn ăn

Cứ mỗi hai tháng, bang chủ hai đại bang phái của giang hồ sẽ mang không ít bang chúng của mình đến núi Bàn Long này đánh một trận. Mục đích gì, tất nhiên là muốn phân ra xem bang chủ nhà ai lợi hại hơn, bang chúng nhà ai có thể liều mạng hơn. Sau tình huống này thường xuyên, các bang chúng hai bên đều biết mỗi lần đi đều mất cả ngày, mỗi người đều đã ít nhiều mang chút lương khô đến thừa dịp các bang chủ cãi nhau ăn mau đi. Nói cho cùng, bụng đói cũng vô pháp đánh nhau đi!

Cho nên, hôm nay cũng không ngoại lệ, hai nhà bang chủ y phục chỉnh tề, hai tay luồn trong ống tay áo giao nhau trước ngực tiêu sái lượng tương **, dẫn huynh đệ nhà mình lên đỉnh núi xuy xuy sơn phong, sái sái thái dương***, sau đó cùng đối thủ một mắt một còn mặt đối mặt chào hỏi, trước tiên hàn huyên tranh luận một hồi, sau là vì một lời bất hoà không ngoài dự liệu, cuối cùng cũng xuất thủ tàn nhẫn.

Trên đỉnh núi tiếng chém giết rung trời, người ngựa hai bang hỗn chiến thành một đoàn. Trên đỉnh núi đao quang chớp sáng kiếm ảnh dồn dập, binh binh bang bang đánh, cảnh tượng rất náo nhiệt. Hai đại bang chủ hiển nhiên ở ngay trung tâm đánh cùng một chỗ, hai thanh trường kiếm bay múa rối mắt, quần quýt qua lại đem hết phần nộ mấy năm nay tranh giành giang hồ đệ nhất bang lại luôn luôn không có kết quả ra.

Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu ở trên giang hồ đều là kiếm khách tuổi trẻ thành danh. Hai người mấy năm trước có nghe biết về nhau, sau lại còn từng giao hảo một thời gian ngắn. Khi đó, hai thiếu niên hăng hái nắm tay du ngoạn giang hồ, làm cho không ít cô nương vừa ái mộ lại vừa phiền nãohai chàng thiếu niên anh tuấn này, phải gả người nào?!

Thế nhưng tiếc vui chóng tàn, Âu Dương Vân khi hai mươi tuổi thì bị sư phụ đã nuôi nấng dậy dỗ hấn gọi về, tiếp nhận chức vị bang chủ Thiên Thủy sơn trang; mà Thạch Ngọc Lâu vẫn tiếp tục một mình bước chân vào giang hồ, một năm sau bang phái Độ Kiếm Minh này bỗng được thành lập nhanh đến bất thường, Sau hai năm ngắn ngủi, liền phát triển thành đại bang phái có thể độc chiếm một phương.

Thiên Thủy Sơn Trang cùng Độ Kiếm Minh được sự dẫn dắt của Âu Dương Vân và Thạch Ngọc Lâu, rất nhanh đều trở thành đại bang phái không ai dám tùy tiện thách thức. Hai phái vô luận về nhân số, số lượng phân đường, hay thực lực từ bang chủ đến bang chúng, cơ hồ đều không kém là bao. Hai đại bang phái thế lực ngang ngửa như thế theo lý thuyết không nên khinh địch mà đánh tới cùng như vậy, nhưng làm cho tất cả người trong giang hồ đều hưng phấn chính là, Thiên Thủy Sơn Trang ở phía đông Lạc Dương, Độ Kiếm Minh ở phía tây Lạc Dương..... Khoảng cách gần như thế, tất cả mọi người đều là ngắc đầu không thấy cúi đầu lại thấy****, lúc gặp được trên đường không phải giả bộ không thấy thì lại là đánh nhau tới cháy nhà.....

Toàn giang hồ đều biết Thiên Thủy Sơn Trang cùng Độ Kiếm Minh bất hòa. Hai đại bang chủ trong một năm ít nhất cũng phải tám chín lần ở trên núi Bàn Long phân thắng bại, so cao thấp!

Nhưng mấy vị đường chủ trong hai bang có giao tình tốt với bang chủ lại không nghĩ vậy, hai vị bang chủ quyết đấu sinh tử trong mắt người ngoài kia, ở trong mắt họ quả thực giống như tiểu nhi nô đùa làm mọi người chẳng biết phải làm sao nữa.

Bang chủ một tiếng ra lệnh đấu võ, Nhạc Ly mang theo đao của hấn lao thẳng đến trận doanh của Độ Kiếm Minh, không nói hai lời xoay đao bổ về phía đối thủ lâu năm Nghiêm Triệt.

Sớm đoán được Nhạc Ly sẽ xông tới Nghiêm Triệt cũng rút kiếm nghênh tiếp. Trong thời điểm đao quang

kiếm ảnh vây quanh hai người, trừ bỏ hai vị bang chủ, còn lại đều chỉ thấy hai người họ đánh kịch liệt thật đẹp mắt.

Nhạc Ly một đao lại một đao chém tới, miệng cũng không nhàn rỗi.

“Hơn một tháng không gặp, có tiến bộ a! Nói, có phải hay không lại trốn đi luyện chiêu mới?”

“Đó là đương nhiên. Cũng không thể luôn cho người chiếm thế thượng phong đi!” – Tề kiếm*****trong tay Nghiêm Triệt chắn đao có chút thuần thực, cổ tay linh hoạt cao thấp cuốn, quét quét hai cái vẽ ra trên vai Nhạc Ly một vết máu nhọt nhọt.- “Lần trước bị người chém một đao, cho người không chút thương tích nào trở về, ta cũng bị bang chủ nhà ta mắng thảm.Lần này nói thế nào cũng phải bắt nhượng người mang một chút ngoại thương trở về, bằng không bang chủ mỗi ngày lấy ta làm bia đâm kiếm, ta thật chịu không nổi!”

Nhạc Ly thấy trên vai chảy chút máu, đang nghĩ ngợi tiếp theo nên dùng chiêu nào lưu lại trên người Nghiêm Triệt chút ký hiệu, vừa nghe Nghiêm Triệt nói thế, đao trong tay lại từ tấn công chuyển thành ngăn cản, hiểu kỳ nói:

“Người tháng này được bang chủ nhà người tự mình chỉ dạy? Trách không được, nhìn kiếm chiêu này, càng ngày càng lợi hại!”- Đao của hắc hướng chân Nghiêm Triệt chém tới, đến lúc sắp chém chảy máu tốc độ lại chậm lại, chờ kiếm của Nghiêm Triệt đến đem mũi đao đẩy ra.- “Vậy bây giờ ta sẽ không làm người chảy máu, bắt quá ngày mai người phải mời ta đến Yến Hoa lầu ăn một bữa thật ngon.”

Đình đình đang đang! Đao kiếm va chạm rất nhanh, động tác hai người dữ dội làm cho người ta hoa cả mắt. Nghiêm Triệt thấp giọng cười nói:

“Vậy thì có vấn đề gì! Tối mai ta đi đặt một phòng, chúng ta gặp nhau trong phòng.”

Bên này Nghiêm Triệt cùng Nhạc Ly bàn bạc thỏa đáng, đao kiếm múa may càng thêm ra sức, làm ra dáng vẻ hôm nay không phải người chết chính là ta vong. Cho dù người khác không biết, chính bọn họ còn có thể không biết? Bang chủ nhà mình cho dù là đang đánh nhau, nhưng là ánh mắt tuyệt đối đang nhìn bên này mà! Ai bị thương trước, chính là trọng điểm mà hai vị bang chủ bên kia quan tâm.

* nai con chạy loạn

** đáng vẽ tiêu sái

*** hứng gió phơi nắng^^

**** ý nói thường xuyên gặp nhau

***** thanh kiếm lưỡi nhỏ, hẹp

3. Chương 2

“Ha hả, Âu Dương a, thuộc hạ của người không được!”- Thạch Ngọc Lâu chém ngang kiếm, một chiêu đơn giản lại phong bế hết toàn bộ hư ảnh trong chiêu của Âu Dương Vân.

Âu Dương Vân cổ tay vừa chuyển, kiếm phong đổi đâm thành chém, mục tiêu là cổ tay của Thạch Ngọc Lâu.- “Ai nói hắc không được? Người không thấy Nhạc Ly đang chém vào Nghiêm Triệt vô lực chống đỡ?”- Tranh thủ lại hung hăng trừng mắt nhìn đầu vai đang rỉ máu của Nhạc Ly, hận không thể chạy sang đâm hắc một kiếm, để máu đang rỉ chuyển thành phun luôn! Nghiêm Triệt chẳng qua là kiếm pháp xảo quyết một chút, tiểu tử chết tiệt người liền cho ta rụng bạc thang*.

Dễ dàng tránh kiếm của Âu Dương Vân, Thạch Ngọc Lâu mày kiếm nhếch lên, vẻ mặt khinh thường.- “Tiểu tử Nhạc Ly kia nếu đánh thắng được Nghiêm Triệt mới lạ!”- Nghĩ Nghiêm Triệt kia được hắc nghiêm khắc huấn luyện mất cả tháng, hôm nay còn dám thua, sau này bắt hắc ngày ngày đi đi đổ bô**. Hừ!

Nhạc Ly người dám thua? Âu Dương Vân lạnh lùng liếc ngang Nhạc Ly bên kia, ý uy hiếp trong ánh mắt không cần nói thành lời!

Sau lưng đột nhiên một trận gió lạnh thổi qua, Nhạc Ly rung mình trộm quay đầu lại, vừa lúc đón nhận ánh mắt sắc bén từ bang chủ nhà mình...- “Nghiêm Triệt, tiền cơm ngày mai ta trả, người nhường ta một

đao nhỏ, được không?”- Nghiêm Triệt sững sốt, liếc mắt thấy hai đại bang chủ đờ đờ sát khí nhìn bên này, mồ hôi lạnh tích đầy người.- “Nhạc Ly a, ta xem chúng ta lúc này đánh ngang tay xem ra tốt hơn. Bất quá người một đao kia phải nhẹ hơn một kiếm của ta, bằng không bang chủ nhà ta này lại thấy không tốt!”

“Không thành vấn đề!”- Nhạc Ly chém một đao qua, vẻ mặt vui vẻ chém rách y phục trên cánh tay Nghiêm Triệt, vừa đủ để lại vết thương cho thể chảy ra tơ máu.

“Thế nào? Ta đã nói Nhạc Ly sẽ không thua!”- Mắt thấy đao của Nhạc Ly chém tới Nghiêm Triệt, Âu Dương Vân cũng hả hê hẳn lên. Đao pháp của tiểu tử này cũng không tệ lắm thôi!

Thạch Ngọc Lâu mặt phát xanh, chẳng lẽ một tháng này không riêng gì Nghiêm Triệt bị hấn hung hăng thao luyện, Nhạc Ly cũng đang khổ luyện đao pháp sao? Nhanh chóng quét mắt qua các bang chúng xung quanh đã đánh thành một đoàn, tự mình thấy bên này mấy cao thủ cùng thuộc hạ của Âu Dương Vân đều tung hết tuyệt chiêu, một người đánh dẹp yên bốn bề....

Đáng giận! Xem ra còn phải đi tìm thêm chút tân cao thủ mới được!

Âu Dương Vân nhìn đến sắc mặt của Thạch Ngọc Lâu, càng thêm đắc ý vênh vang.- “Thế nào, nói không ra lời? Ta nói Thạch bang chủ a, không phải ta nói người! Sớm thừa nhận Độ Kiếm Minh các ngươi so với Thiên Thủy Sơn Trang bọn ta yếu cũng không có gì đáng xấu hổ, người việc gì phải chết cũng mạnh miệng như vậy, liên lụy đến đám thuộc hạ phải cùng người chịu tội.”

“Âu Dương bang chủ - Thạch Ngọc Lâu lạnh lùng nói- “Người cũng nên sớm thừa nhận người đánh không lại ta, đỡ cho đám thuộc hạ phải ra sức chiến đấu đẫm máu như vậy không phải rất tốt sao!”- Luận võ công, đúng là người của Thiên Thủy Sơn Trang so ra mạnh hơn, nhưng so sánh cá nhân, Thạch Ngọc Lâu cũng tuyệt đối sẽ không bại bởi Âu Dương Vân.

Sắc mặt của Âu Dương Vân cũng lập tức trở nên khó coi.- “Thạch bang chủ, ta khi nào thì đánh không lại người? Chỉ bằng bây giờ chúng ta lấy thực lực chân chính hảo hảo đấu một hồi.- ” Âu Dương Vân hận nhất có người nói hấn đánh không lại Thạch Ngọc Lâu, chẳng qua là nhiều năm trước vô ý thua một lần mà thôi, đã bị đối thủ một mất một còn này bao nhiêu năm cũng không chịu ngậm miệng, gặp người liền nói đến Âu Dương Vân năm đó thảm bại

Kiểm trên tay hai người đều đờ đờ sát khí nhắm vào những chỗ hiểm yếu trên người đối phương, nhưng kiếm của Âu Dương Vân thường cứ đang gần đâm tới ngực Thạch Ngọc Lâu thì chậm lại đủ để tránh được; kiếm của Thạch Ngọc Lâu đang lúc lao đến Âu Dương Vân lực đạo cũng bỗng nhiên yếu đi, để Âu Dương Vân có thể trở kiếm đẩy ra.

Lại tới nữa, lại tới nữa... Những người đang ra sức đánh giết xung quanh hai vị bang chủ đều không hện mà trong lòng buông tiếng thở dài!

Đường chủ Ngọc Hoa đường của Độ Kiếm Minh Tuyết Ngưng Mai thấy nhóm bang chủ kia nhìn tướng hung ác kì thú xuất chiêu vô lực, nước mắt cũng rơi xuống. Nàng âm ỉ hướng địch thủ oán giận nói:

“Người xem bọn họ...lại là đánh như vậy, khi nào thì mới có thể đánh ra kết quả a. Ta mặc kệ, ngày mai ta liền đi nói với bang chủ, ta muốn gả cho người. Chứ hai người bọn họ đánh tiếp như thế, đợi ta thành bà lão rồi việc hôn sự của chúng ta cũng không thành!”

“Người đừng khóc a!”- Lúc này đối thủ của Tuyết Ngưng Mai- Tiêu Lăng Lang của Thiên Thủy Sơn Trang vội vàng nhỏ giọng kêu lên.-“Nếu ngày mai người nói, ngày một không chừng hai ta đã bỏ mạng thiên nhai. Nhấn nhện một chút, ta thấy bọn họ cũng sắp đánh chán.”

“Bỏ mạng thiên nhai thì bỏ mạng thiên nhai.”- Giận dữ quát trường tiên*** trong tay, Tuyết Ngưng Mai đem một bụng oán khí trước trút hết người tình nhân.- “Người xem bọn họ đánh, nên dùng sức thì không dùng sức, nên mạnh tay thì không mạnh tay! Rõ ràng đều là nội trong ba mươi chiêu có thể đem đối thủ đánh ngã, nhưng bọn họ đã đánh bấy nhiêu chiêu, ngay cả y phục cũng chưa phá rách lấy một miếng.”

“Ha ha...Quen là được rồi, quen là được rồi...”- Gượng cười tránh roi của Tuyết Ngưng Mai, Tiêu Lăng Lang thừa dịp các bang chủ đang đánh hăng say, chậm rãi đem Tuyết Ngưng Mai dẫn tới chỗ các bang chủ không thấy rõ.Hai người tay trong tay không có chút ý tứ đánh nhau thế này thật không thể chấp nhận.- “Bọn họ đánh cũng năm sáu năm, trước kia coi như phải có chuyện lớn xảy ra mới đánh một trận, bây giờ chỉ việc

nhỏ như hạt đậu xanh cũng muốn đi ra đánh một trận. Ta xem chẳng bao lâu sau là có thể ở trên bàn ăn cơm mà đánh lộn rồi. Chúng ta đi ra hẹn hò không phải cũng không thấy bọn họ quẩn sao! Chờ một chút đi, người trở về cũng nói với những người khác, tất cả chúng ta cùng ngầm nghĩ biện pháp, làm cho bọn họ giải hòa đi!”

Tuyệt Ngưng Mai quay đầu nhìn hai vị bang chủ đang giết tới giết lui lại nhìn mọi người xung quanh đã thuần thục tới mức nhắm mắt cũng có thể đánh ra mấy chiêu loè loẹt che mắt.. Nàng đành phải nghe lời mà gật gật đầu. Quên đi, tất cả mọi người thực vất vả. Nhất là Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt, mỗi lần đều là chưa thấy chảy máu thì chưa xong việc!

Người ngựa hai bên cuối cùng cũng chờ được đến lúc mặt trời lặn về phía tây núi! Âu Dương Vân ngàn chọn vạn tuyển để lại trên ngực Thạch Ngọc Lâu một đạo huyết khẩu****, từng giọt hoa máu bắn tung toé trên y phục trắng như tuyết, cuối cùng cấp Thạch Ngọc Lâu một thân bạch y nhìn đến chướng mắt kia thêm một chút màu sắc nhẹ nhàng; Thạch Ngọc Lâu cũng phân vân rất lâu sau mới chọn để lại vết cắt trên cổ tay phải của Âu Dương Vân, hẳn thực vừa lòng nhìn âu Dương Vân xanh mặt cổ sức ngăn máu chảy ở cổ tay phải đang cầm kiếm.

Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt nhìn đến bang chủ nhà mình đổ máu lập tức nhảy sang che trước người bang chủ, hai người đều mang bộ dạng hiên ngang lâm liệt vì bang chủ chấn đao chấn kiếm, vẻ mặt thấy chết không sờn!

Mặt khác bang chúng lúc này đã đánh nhau rất hời hợt cũng ngưng lại, chia làm hai phe đứng phía sau bang chủ nhà mình, chờ hai vị bang chủ lại cùng nói chuyện hình thức một lúc xong là cuộc ẩu đả hôm nay có thể tan!

Có Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt giúp đỡ, Âu Dương Vân và Thạch Ngọc Lâu cơ hồ cũng không cần phải nói. Khi Nhạc Ly và Nghiêm Triệt thay bang chủ nhà mình nói vài câu hung ác xong, bang chúng hai nhà liền vây quanh bang chủ mình bị thương theo hai hướng xuống núi, một người hướng đông một người hướng tây trở về Lạc Dương thành

Thừa dịp bang chủ nhà mình không chú ý, Nghiêm Triệt nháy mắt với Nhạc Ly, đừng quên bữa tiệc ngày mai! Tuyệt Ngưng Mai cũng cùng Tiêu Lăng Lang liếc mắt đưa tình, đừng quên giúp ta mua son của Phiêu Hương trai a!

Mọi người trong hai bang có giao tình lặng lẽ vẫy tay làm thế cáo biệt, ngay cả Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu cũng là dùng hai cái nhãn đao trừng trừng đến lưu luyến chia tay....

.....

* mất mặt

** chỗ này nguyên bên hán viết ra là đảo dạ hồ, QT là đảo cái bờ...mong là tớ chuyển nghĩa đúng

*** cái roi dài

**** miệng vết thương chảy máu

4. Chương 3

Bên trong Thiên Thủy Sơn Trang, Nhị trang chủ Ngu Tương Xuân đang ngồi dưới chòi nghỉ ở trường luyện võ uống nước ô mai ướp lạnh. Y nhíu mày nhìn một đám đại hán*đang thao luyện bên ngoài, chén canh bằng sứ trắng trên tay nặng nề đập xuống mặt bàn đá

“Các người đang làm cái gì? Cái này cũng gọi là luyện công sao!”- Lấy khăn lụa ra xoa xoa thái dương căn bản không chút mồ hôi, gương mặt ngọc ngà của Ngu Tương Xuân sa sầm lại rất dữ dội- “Nếu phải luyện công bên ngoài, người xem gặp các người, ngay cả cái tạ đá ba trăm cân cũng múa lên không nổi, múa lên không được còn chưa tính, thể nhưng ngay cả nâng cũng nâng không lên. Các người không cảm thấy mất mặt sao?! Vô công các người thối nát như vậy, nếu gặp phải người của Độ kiếm Minh bên thành tây, các người đánh thắng được người ta sao? Mỗi lần bang chủ muốn các người đi đưa thư khiêu chiến, lần nào trở

về không phải bị đánh thì cũng là cả người đầy máu? Trong bang còn phải thỉnh đại phu lấy thuốc tốt cho các người... Quả thực là lãng phí!”

Ngu Tương Xuân vung tay lên, thiếu niên thanh tú hầu hạ bên người tên Phong Tiểu Diêu lập tức dùng sức phất quạt trong tay giúp nhị trang chủ bớt nóng. Lửa giận trong lòng được thổi bay bớt một chút, Ngu Tương Xuân mới tiếp tục nói: “Các người đây chẳng hơn gì bức tường xây bùn nhão, ta cũng chưa từng ở trước mặt bang chủ nhắc đến các người...Hừ, đi ra ngoài đừng nói các người là người của Thiên Thủy Sơn Trang, ta không muốn bị các người làm mất mặt! Trần Hồng, hảo hảo huấn luyện bọn họ. Tiểu Diêu, cùng ta đi tiền thính** nhìn xem, một trận này bang chủ bọn họ chắc đánh xong rồi....Người đến nhanh một chút a, ngơ ngạc cái gì đấy!”- Phân công công việc xong, Ngu Tương Xuân vừa quở mắng Phong Tiểu Diêu đang ôm đầy tay đồ ăn vặt, trà cụ quạt, chiếu cùng những thứ tạp vật thường dùng của mình vừa bước nhanh khỏi chòi nghỉ.

Trần Hồng mệt đến mức mồ hôi đầy người cùng với đám đại hán so ra còn mệt hơn hẳn chỉ biết nhìn theo bóng dáng Nhị bang chủ thanh tú phiêu dật rời đi, trong lòng oán hận, ánh mắt bị phần! Nói đến mấy năm nay Thiên Thủy Sơn Trang cùng Độ Kiếm Minh tranh đấu, tính ra thê thảm nhất còn không phải đều là nhóm đại hán khoẻ mạnh chuyên luyện công phu quyền cước bọn hán sao!

Đừng nhìn hai đại bang phái hàng năm đều ở trên núi đao quang kiếm ảnh đánh nhau tưởng như người chết ta sống, kỳ thật từ mấy năm nay, trừ bỏ bang chủ cùng nhóm mấy vị cao thủ thỉnh thoảng chịu chút tiểu thương trông thấy máu, nhưng cho tới bây giờ cũng không có hại đến mạng người. Đám đại hán này bộ dạng không giống bọn họ, không cần binh khí gì đó, nói cho hay ho, không để bọn họ đi theo là sợ đao kiếm không có mất làm bị thương bọn họ, thật ra căn bản là ngại quyền cước của bọn họ đây không có binh khí đánh nhau trông không đẹp!

Mà đáng hận chính là mỗi lần bang chủ muốn viết thư cho Thạch bang chủ lại đều là phái bọn họ đi truyền tin. Trong hai bang phái chẳng ai chấp hành qua nguyên tắc”Hai bang đánh nhau, không đánh người đưa tin”, cho nên mỗi lần người truyền tin trở về mặt mũi đều trông như cái đầu heo. Sau lại cũng không biết là xảy ra chuyện gì, người đưa tin hai bên lại phải so xem lúc đưa tin trở về ai bị vấy máu nhiều hơn... Khiến cho hiện tại mỗi lần truyền tin mọi người đều đã cực kỳ giác ngộ! Quyền cước đánh không chết bọn họ, chỉ một vết máu chảy nhiều kia cũng đủ lấy mạng người...

Trần Hồng đã không chỉ một lần dâng thư cho Âu Dương Vân, yêu cầu giải quyết một chút cách đối xử với các huynh đệ bị đánh. Nhưng lần nào cũng bị Âu Dương Vân từ chối, cho qua. các huynh đệ muốn đưa thư tìn, phải so máu chảy... Nếu không biết Độ Kiếm Minh cũng có một đám hán tử chỉ biết quyền cước chịu đãi ngộ ngang với bọn họ, Trần Hồng bọn họ nhất định phải bỏ bang mà đi...Mẹ nó! Lão đem tráng hán chúng ta cho người ta sai bảo không chính đáng!

“Sư huynh, các người hôm nay trở về thật sớm a!”- Ngu Tương Xuân mỉm cười chào hỏi với Âu Dương Vân.- “Ta đã kêu trù phòng làm thức ăn ngon, hôm nay để cho các huynh đệ hảo hảo ăn một bữa, tất cả mọi người vất vả!”- Cái chân thon dài khoẻ khoắn lộ ra, Ngu Tương Xuân một cước đá lên Phong Tiểu Diêu đứng cạnh mình, giọng điệu ôn hoà với Âu Dương Vân chớp mắt liền biến thành hung ác cay độc.- “Chuyện ta cho người lo liệu thế nào rồi? Hôm nay có một người phàn nàn đồ ăn không tốt, ta lột da người!”

“Nhị trang chủ, phân phó của ngài ta tất cả đều làm theo, ngài yên tâm đi.”- Phong Tiểu Diêu ôm một đồng lớn đồ vật này nọ trầm tĩnh nghiêm mặt trả lời, cứ như thể một cước kia của Ngu Tương Xuân không phải đá hán mà là một khúc gỗ.

Nghe được câu trả lời, Ngu Tương Xuân vừa lòng gật gật đầu, toàn bộ lực chú ý lại hướng đến trên người bang chủ nhà mình, cũng là sư huynh hán-Âu Dương Vân.- “Người lại bị thương? Thạch Ngọc Lâu này, luôn cùng Thiên Thủy Sơn Trang chúng ta đối nghịch! Sư huynh, ta xem chúng ta dứt khoát triệu tập những bang phái khác, cùng nhau đem Độ Kiếm Minh nhanh chóng diệt đi! Ta cũng không tin, sư huynh người giết không được Thạch Ngọc Lâu!”- Cầm giận mà nói ra bất mãn với Độ Kiếm Minh, Ngu Tương Xuân không phát hiện nụ cười trên mặt Âu Dương Vân cứng lại.

“Không vội!”- Âu Dương Vân vội vàng ngăn cản Ngu Tương Xuân nói tiếp.- “Những bang phái khác cũng không chắc thật sự sẽ đến giúp chúng ta, Độ Kiếm Minh ở ngay dưới mí mắt chúng ta, cũng không nháo ra chuyện lớn gì. Nếu đem những bang phái khác đưa tới, chỉ sợ thỉnh thần dung dịch tổng thần nan***!

Tương Xuân, việc này giao cho ta, người cũng không cần quan tâm.”

“Nhưng mà.. “- Ngu Tương Xuân nhìn vết thương trên tay Âu Dương Vân, cổ tay đầm đìa máu tươi kia có thể nào bảo y không lo lắng đây.- “Mấy năm gần đây người bị thương không ít, cứ tiếp tục như vậy sao được.”- Độ Kiếm Minh kia nhìn thế nào cũng đều là mối hoạ.

“Yên tâm, thực lực của ta người còn không biết sao!” Cười khuyên bảo Ngu Tương Xuân, Âu Dương Vân ra vẻ không hề gì lắc lắc tay bị thương.-“Năng lực của sư huynh người đã khi nào để người thất vọng qua! Người cứ lo lắng như thế nữa trên mặt sẽ có nếp nhăn nha.”

“A?”- Lập tức lấy tay sờ lên khóe mắt, Ngu Tương Xuân tỉ mỉ xác nhận khóe mắt vẫn trơn bóng như trước mới nhẹ nhàng thở ra. Mỵ mạo a, chính là chiêu bài của “ Ngọc diện kiếm khách” y a!

Phong Tiểu Diêu đứng cạnh Ngu Tương Xuân gương mặt hơi run rẩy một chút, để che dấu oán giận trong mắt, hẩn rử mi mắt xuống, cúi đầu.

Ngu Tương Xuân gạt Nhạc Ly đang mệt mỏi ngồi chồm hổm cạnh Âu Dương Vân ra, nâng Âu Dương Vân dậy.

“Sư huynh, ta đỡ người đến Phượng Vũ thính ăn cơm đi.”

Âu Dương Vân mỉm cười gật gật đầu, đứng lên để Ngu Tương Xuân dìu đi ra. Nhạc Ly cũng đứng lên, khóe mắt liếc liếc Phong Tiểu Diêu tay ôm đầy đồ vật này nọ đi theo sau Ngu Tương Xuân kia, tiểu tử này, mỗi ngày để cho Nhị trang chủ vừa đánh vừa mắng... Thật vẫn có thể nhẫn được a!

Trên bàn cơm, Ngu Tương Xuân vẫn muốn nhắc nhở Âu Dương Vân mau chóng đem Độ Kiếm Minh tiêu diệt không để lại vết tích, lại đều bị Âu Dương Vân lấy mấy vấn đề lộn xộn ra nói cho qua chuyện.

Nhạc Ly đang ngoác miệng lừa cơm, đột nhiên nhớ tới một chuyện.- “Bang chủ, Nhị trang chủ. Các người có biết hay không, hiện tại trên giang hồ có một bang phái mới tên “Kinh Môn”?”- Đây là tên một bang phái mới hẩn mấy hôm trước đi uống rượu cùng Nghiêm Triệt nghe y nhắc đến.

Kinh Môn?

Âu Dương Vân và Ngu Tương Xuân cùng nhẩn mày kiếm xinh đẹp, hai người nhìn nhau, lắc lắc đầu. Cho tới bây giờ chưa nghe qua bang phái này a!

“Người biết những gì? Nói nghe một chút.”- Âu Dương Vân để đũa xuống nhìn Nhạc Ly.

“...Ta chợt nghe người ta nói đến một cái tên như vậy, hình như môn phái này người không nhiều lắm, cụ thể làm công việc gì cũng không ai biết.”- Nghiêm Triệt đã từng nói qua với hẩn như vậy. Nhạc Ly thừa dịp hai vị bang chủ đang suy tư, chiếc đũa nhanh chóng trên bàn ăn càn quét một vòng, hẩn rất bất mãn mà nhìn Phong Tiểu Diêu cũng phóng đũa gấp không ít thức ăn ngon đặt trước trước mặt Ngu Tương Xuân, để lại cho Âu Dương Vân một bàn toàn cơm thừa canh cặn.

“Có muốn phái người đi tìm hiểu một chút không?”- Ngu Tương Xuân đề nghị.

Âu Dương Vân gật gật đầu- “Ta sẽ sắp xếp đi, người đem việc trong sơn trang với việc ở mấy cửa hiệu của chúng ta chuẩn bị cho tốt.”- Kinh Môn này, làm Âu Dương Vân cảm thấy có chút kỳ quái. Trên giang hồ như thế nào còn có bang phái thành lập mà sau đó Thiên Thuỷ sơn trang không biết!

Âu Dương Vân suy tư một hồi, nâng đũa lên quyết định ăn cho xong cơm trước. Đã thấy chén đĩa đầy trên bàn lại chỉ còn toàn nước canh với rau lá. Âu Dương Vân trừng mắt nhìn Nhạc Ly còn đang liêu mạng gặm một cái chân giò muối. Giỏi, người đứng là thuộc hạ tốt của ta!

* người khoẻ mạnh

** phòng khách

*** mời đến thì dễ đuổi đi thì khó

5. Chương 4

Chớp mắt đã mấy ngày qua, vết thương trên cổ tay Âu Dương Vân cũng đã tốt. Hắn mang theo Nhạc Ly xuống phố đi dạo lòng vòng, đi một hồi thì đến phố hoa nổi tiếng nhất thành Lạc Dương.

Lúc này đèn hoa mới sáng, không ít kẻ giàu có y trang lộng lẫy qua lại trên đường. Âu Dương Vân ngẩng đầu ngẫm lại đôi chút, nhớ ra cũng đã lâu không tới nơi này, khẽ cười một cái, hắn lững thững đi tới.

Không biết Hương Hương cô nương của Hoan Lăng viện hôm nay có thể không? Âu Dương Vân rất thích nghe tiểu khúc Hương Hương cô nương hát, thanh âm của nàng trong trẻo, có phần u uẩn, lại mang theo chút hương diễm, tiếng ca kia luôn khiến Âu Dương Vân động lòng.

“Ai ô ~ đây không phải là Âu Dương đại bang chủ sao! Ngài chính là khách ít đến a, mau mời tiến vào...”- Còn chưa đến cửa Hoan Lăng viện, Cầm ma ma vẫn đứng bên ngoài liên hươ hươ cái khăn trên tay kêu lên, cứ như sợ người khác không biết Âu Dương Vân đến.

“Cầm ma ma hảo.”- Âu Dương Vân mỉm cười tiến đến chấp tay thi lễ- “Hôm nay Hương Hương cô nương có rảnh không? Tại hạ thật nhớ nhưng tiểu khúc của nàng.”

“A? Đây...”- Cái miệng đỏ chót của Cầm ma ma há hốc, khó xử liếc lên cửa sổ lầu trên.

“Thế nào? Không tiện sao? Vậy tại hạ hôm nay xin cáo từ trước...”- Âu Dương Vân vừa thấy sắc mặt Cầm ma ma, liền biết hôm nay Hương Hương có khách, hắn tiếc nuối nghĩ để lỡ cơ hội được nghe tiểu khúc.

Âu Dương Vân nghe trên đầu “Lạc” một tiếng, cánh cửa sổ ở khuê phòng của Hương Hương cô nương bị đẩy ra, từ bên trong lộ ra một cái đầu.

“Ta còn tưởng là ai đâu, thì ra là Âu Dương bang chủ a! Thế nào, vết thương trên tay đã tốt chưa? Ta ở đây có một bình tuyết phụ lộ, không ngại đưa cho Âu Dương bang chủ làm tan vết sẹo.”- Nửa người nghiêng tựa trên khung cửa sổ, vẻ mặt Thạch Ngọc Lâu tươi cười lại đặc biệt tiêu sái mê người. Hắn một tay giơ một bầu rượu nhỏ, một tay ôm lấy cái eo nhỏ nhắn Hương Hương, dung mạo tuyệt mỹ của Hương Hương đang đầy nét hàm xuân dựa vào ngực hắn.

Khách của Hương Hương hoá ra là hắn!? Ánh mắt Âu Dương Vân chợt loé lên, cười lạnh! Hừ, hay cho một đôi cầu nam nữ, ôm ôm ấp ấp thực vô liêm sỉ!

Trên mặt không chút ý cười, Âu Dương Vân ngẩng đầu cấp Thạch Ngọc Lâu một vẻ mặt cực kỳ lãnh đạm.- “Thạch bang chủ, ngực bị thương vẫn là đừng uống rượu thì tốt hơn, tránh khỏi hại người. Tại hạ gần đây mới có một gốc linh chi hảo hạng, để ta trở về cho người đưa đến quý phủ của Thạch bang chủ cho người điều dưỡng thân thể đi!”- Trùng hai mắt nhìn cánh tay ôm Hương Hương kia, Âu Dương Vân xoay người bước đi, lại thấy Nhạc Ly đang lộ đầu hướng lầu trên tìm quanh.

“Người đang làm gì đó?”- Âu Dương Vân nhíu mày, tiểu tử này đang nhìn cái gì chứ.

Nhạc Ly thu hồi tầm mắt ha hả cười- “Ta tìm Nghiêm Triệt đâu! Không biết hắn có ở bên trong không. Vạn nhất phải đánh ta trước hết đi đánh hắn.”

“Người đầu heo a!”- Âu Dương Vân phát cáu nhìn Thạch Ngọc Lâu ở trên lầu nghe Nhạc Ly nói xong cười ha hả.- “Bang chủ nhà hắn uống rượu ghẹo hoa hắn ở bên cạnh nhìn sao!”- Tiểu tử này không biết là ngốc thật hay là giả ngốc, trời sinh có thể khiến người tức chết.

Ha hả! Nhạc Ly cào cào tóc cười gượng hai tiếng, cũng đúng a! Âu Dương Vân lúc đi ôm cô nương đúng là luôn đem hắn đá qua một bên nha.

Theo Âu Dương Vân rời khỏi phố hoa, Nhạc Ly cẩn thận mà nhìn sắc mặt Âu Dương Vân càng lúc càng khó coi, không biết hôm nay bang chủ đang tức giận cái gì. Chẳng lẽ là bởi vì cô nương bang chủ thích bị Thạch bang chủ cướp đi rồi? Chính là cô nương Thạch bang chủ thích cũng từng bị bang chủ cướp mất a! Cũng là chuyện thường xuyên rồi, nhất thiết phải tức giận đến như vậy sao!

Nhạc Ly theo Âu Dương Vân nhanh chóng trở về Thiên Thủy Sơn Trang, Âu Dương Vân lại đột nhiên dừng trước đại môn.- “Nhạc Ly”- Âu Dương Vân xoay người lại, vẻ mặt hắn tươi cười hoà nhã, lại khiến Nhạc Ly

trong bụng lo ngay ngáy.- “Ta cho người thời gian ba ngày, tìm ra một mỹ nhân đẹp hơn Hương Hương cho ta.”

“Cái gì?”- Nhạc Ly kinh hãi kêu to- “Bang chủ, Hương Hương đã là hoa khôi đẹp nhất thành Lạc Dương, người bảo ta chạy đi đâu tìm người đẹp hơn nàng cho người a!”

Âu Dương Vân cười lại càng âu yếm, hần đưa tay vỗ vỗ bả vai Nhạc Ly.- “Ta tin tưởng người có thể tìm được, người chính là thuộc hạ đắc lực nhất, tín nhiệm nhất của ta, đừng để ta thất vọng a!”- Nói xong, Âu Dương Vân chấp tay sau lưng, cước bộ nhẹ nhàng mà quay vào sơn trang, để lại Nhạc Ly còn đang đứng ở bên ngoài há miệng trềng mắt.

Hừ ~ Nhạc Ly hung hăng vung đầu. Không phải là một mỹ nhân sao, ta cũng không tin ta tìm không thấy! Dù sao, bang chủ cũng chỉ là muốn một mỹ nhân... Nhạc Ly đảo mắt, nảy ra ý hay.....

Mùa hè sau giờ Ngọ cực kỳ oi bức, ngồi trong viện tử* của mình, Âu Dương Vân xốc lại cổ y phục, ra sức quạt quạt. Hai ngày này không khí trong trang có chút cổ quái, tiểu tử Nhạc Ly kia cũng không thấy bóng đâu.

“Phó Tranh”- Âu Dương Vân lên tiếng gọi gã thị tòng bên cạnh- “Hai ngày này trong trang có chuyện gì xảy ra sao?”

“Không có a! Ta không biết a!”- Thiếu niên kháu khỉnh bị bấm trợn tròn đôi mắt to sáng ngời, tò mò hỏi: “Bang chủ người vì cái gì hỏi như vậy? Chẳng lẽ trong trang phải có chuyện gì xảy ra sao?”

“Không có, chuyện gì cũng không có.”- Âu Dương Vân vội dừng đề tài này lại, bằng không chờ một lát Phó Tranh lòng hiếu kỳ lúc nào cũng dào dạt kia truy vấn tiếp hần hần sẽ phải đau đầu.

Phó Tranh bất mãn nhìn nhìn Âu Dương Vân, rất mất hứng bang chủ chưa gì đã vội ngậm miệng như vậy. Hần tiếp tục hí hoáy nghịch thiết thương trong tay, khua vù vù lên.

“Bang chủ ~”- Từ xa chợt nghe có tiếng hô to, người hô cũng rất nhanh chạy về phía bên này.- “Bang chủ, chuyện người giao cho ta, ta đã hoàn thành trước một ngày rồi!”- Kẽ mặt mày đầy sung sướng lao vào chính là Nhạc Ly.

“Chuyện gì chuyện gì a?”- Phó Tranh là người đầu tiên chạy đến lôi kéo tay áo Nhạc Ly tò mò không ngớt.

“Đi đi đi, không có việc của người nữa rồi!”- Nhạc Ly đẩy thiếu niên ra- “Người ra ngoài trước một lát, ta có chuyện đại sự cơ mật muốn nói với bang chủ, người đi gác cửa giùm đi.”

Nhìn thiếu niên tâm địa chất phác không tình nguyện nhưng vẫn cứ phải vác thương ra ngoài viện canh cửa, Nhạc Ly tiến một bước dài đến trước mặt Âu Dương Vân. Âu Dương Vân liếc ngang, vẻ mặt tươi cười quỷ dị nhìn Nhạc Ly, mày kiếm anh tuấn nhún lại.

“Có chuyện cơ mật đại sự gì?”- Âu Dương Vân thản nhiên hỏi.

“Chính là hai ngày trước bang chủ muốn ta tìm mỹ nhân a!”- Nhạc Ly đem quyển trục**cầm trong tay đưa lên- “Ta chính là phát động mọi người trong sơn trang, mới ngàn chọn vạn tuyển tìm ra được đại mỹ nhân đẹp hơn Hương Hương cô nương đó. Trên quyển trục này chính là tên mỹ nhân tuyển ra trong sơn trang chúng ta a!”

Âu Dương Vân nghi hoặc mở quyển trục ra, mặt trên có viết tên ba người và phía sau tên là một chuỗi số thống kê dùng chữ “Chính”. Hai cái trước dường như là tên của nha hoàn, nhưng phía sau lại chỉ có số phiếu rất ít không đáng kể, Âu Dương Vân nhớ rõ hai nha hoàn kia đúng là đáng điệu không tệ...Bất quá, tên người thứ ba có số phiếu nhiều không kể xiết này lại làm cho hần kinh ngạc đến nhảy dựng lên.

Ngu Tương Xuân!

Đây rốt cục là chọn như thế nào? Vì cái gì Ngu Tương Xuân lại có số phiếu nhiều như vậy? Âu Dương Vân thực khiếp sợ! Ngu Tương Xuân chính là sư đệ của hần, là nhi tử bảo bối thân sinh của sư phụ hần a!

Đem quyển trục kia dùng sức đập lên đầu Nhạc Ly, Âu Dương Vân sầm mặt trầm giọng mắng:

“Ồ nháo! Có muốn trêu đùa cũng đừng chạy đến bên Nhị trang chủ mà đùa.”

“Không phải vui đùa a!”- Nhạc Ly ôm lấy cái đầu bị đập phát đau kêu oan.- “Đây là một lần tuyển mĩ*** công bình không thiên vị! Ta kéo Lý phu tử cùng Nhã tiên sinh đức cao vọng trọng trong trang đến làm chứng đó. Ta để mọi người đem đáp án họ cảm thấy

‘Trong Thiên Thủy sơn trang ai là người xinh đẹp nhất’ viết lên tờ giấy trắng thả vào một thùng phiếu bịt kín, sau đó ôm thùng chờ gần như toàn bộ mọi người trong trang bỏ phiếu xong, mới cùng Lý phu tử và Nhã tiên sinh bọn họ kiểm tra, mất ba canh giờ mới đem sổ phiếu tính xong... đây tuyệt đối là chính xác, hiệu quả! Mọi người thật sự cho rằng, đệ nhất mỹ nhân của Thiên Thủy Sơn Trang chính là Nhị trang chủ.”

Âu Dương Vân nhìn chăm chăm Nhạc Ly vẻ mặt ủy khuất ngồi chồm hổm trên mặt đất, có chút xúc động muốn rút kiếm đâm chết hắn liền!

Ngu Tương Xuân! Đây chính là sư đệ bảo bối sư phụ hắn trước khi lâm chung cẩn thận giao cho hắn chiếu cố! Tuy rằng Ngu Tương Xuân nhân phẩm cùng võ học so với Âu Dương Vân có thể dùng thiên so địa biệt**** để hình dung, nhưng cho Ngu Tương Xuân được sống vui vẻ an nhàn chính là nguyện vọng của sư phụ khi hấp hối.

Âu Dương Vân cũng không biết, sư phụ của hắn sớm hiểu nếu để cho nhi tử thân sinh không có khả năng gì nổi bật của mình kia làm bang chủ, sớm muộn gì cũng có một ngày, Âu Dương Vân sẽ làm phản; đã như thế, còn không bằng trực tiếp đem vị trí bang chủ truyền cho Âu Dương Vân, để nhi tử của mình làm một Nhị trang chủ vô sự an nhàn cho Âu Dương Vân bảo hộ!

“Tuy rằng Tương Xuân có ngang ngược bướng bỉnh một chút...Nhưng các người cũng không thể trêu cợt hắn như vậy...”- Âu Dương Vân mệt mỏi ngồi xuống, thở dài. Sư đệ kia tuy rằng tình tình kém cỏi, nhưng bộ dáng thì đúng là lớn lên cũng không tồi, chẳng thể đã không thành cái gì mà danh xưng “Ngọc diện kiếm khách”. Thực ra danh xưng kia cũng là người trong giang hồ nể mặt Thiên Thủy sơn trang mới cho hắn, chứ bằng võ công kém cỏi của Ngu Tương Xuân, dưới tay Âu Dương Vân ngay cả một chiêu cũng không qua được... Tuy rằng hai người bọn họ học cùng loại kiếm pháp nhưng khác biệt lại lớn đến mức sư phụ của Âu Dương Vân nghĩ đến cũng đủ phát khóc.

Ngang ngược bướng bỉnh một chút? Nhạc Ly ngoáy ngoáy lỗ tai không dám tin mà trừng mắt Âu Dương Vân. Hắn không có nghe nhầm đi! Nhị trang chủ kia có thể đem hắn tử thô lỗ như Trần Hồng mắng đến phát khóc, đối đãi với thị tòng bên cạnh luôn đánh chửi vô lối, ngay cả nha hoàn cài hoa trên đầu cũng có thể bị hắn huấn đến mức muốn thắt cổ...Đây mới chỉ là ở trong trang, ra bên ngoài lần nào cũng rước lấy phiền toái không phải đều là bang chủ tự mình đi nhận lỗi, đôi khi bọn họ còn phải đi đánh những người này một trận, đánh giết một hồi mới có thể giải quyết...Bang chủ mà còn có thể khinh miêu đậm tã***** nói là”Một chút”!?

“...Dù sao ta là tìm được mỹ nhân! Bang chủ người không thể không cho ta sống a!”- Nhạc Ly đem quyền trục đặt trở về tay Âu Dương Vân, cho dù lần này là người trong trang cố ý muốn chọc Ngu Tương Xuân, hắn cũng sẽ không nói ra chuyện này.

Âu Dương Vân buồn bực trừng mắt Nhạc Ly, gần từng chữ:

“Ta là muốn người tìm nữ, nhân!”

“Bang chủ người xấu lắm, người ngày đó chỉ nói với ta người muốn ta tìm mỹ nhân. Mỹ nhân chính là mỹ nhân, cần gì phân biệt nam hay nữ!”

“Người đừng ngụy biện.”

“Ta nào có ngụy biện a bang chủ của ta! Bất quá Nhị trang chủ nếu mặc nữ trang vào, không biết sẽ còn xinh đẹp đến thế nào đây...”- Nhạc Ly nói thế, không khỏi thật có chút trông mong!

“...Nữ trang?” Âu Dương Vân tâm tư vừa động, đây cũng là một phương pháp. Nhưng là...

“Sư huynh, ta vào được a!”- Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến! Thanh âm của Ngu Tương Xuân đột nhiên vang lên ngoài cửa.

Âu Dương Vân hất mạnh, quyền trục kia liền hướng Nhạc Ly bay tới, Nhạc Ly đưa tay bắt lấy, quyền trục liền chui vào ngực áo hắn. Hai người đồng thời nhìn chăm chăm vào cửa viện, cửa viện bên ngoài bị đẩy ra,

Ngu Tương Xuân một thân ya sam xanh ngọc chậm rãi đi vào.

Mái tóc đen dài của Ngu Tương Xuân bó buộc trên đầu bằng phát quan***** chế từ bạc, bạch diện ôn thuận như noãn ngọc, ngũ quan tinh xảo thanh tú, đôi môi căng mọng đỏ tươi kia đang nhếch lên ý cười...Âu Dương Vân trong lòng khê động, tại sao hần trước giờ không phát hiện, sự đệ hần đây thực sự là một mỹ nhân hiếm có thập phần bại hoại*****!

“Tương Xuân, ngươi sao lại đến đây?”- Âu Dương Vân một bên đem Ngu Tương Xuân đưa vào ngồi dưới chòi che nắng, một bên đảo mắt lặng lẽ đem sự đệ xinh đẹp này cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới

Nhạc Ly đứng ở một bên cũng len lén ngắm nghía Ngu Tương Xuân trên dưới toàn thân, không để tâm thấy Phong Tiểu Diêu đi theo Ngu Tương Xuân vào đang dùng ánh mắt lạnh băng cảnh giác theo dõi hần. A! Nhạc Ly như thể thị uy trừng mắt nhìn lại. Tiểu tử, mỗi ngày bị Nhị trang chủ ngược đãi chưa đủ, người còn muốn tìm ta đánh người có phải không! Hừ!

Phong Tiểu Diêu hoàn toàn không để ý tới cái nhìn chằm chằm của Nhạc Ly, hần đi lên trước rót trà cho Ngu Tương Xuân, sau đó khoanh tay đứng ở một bên, vừa vặn đem tầm mắt của Nhạc Ly đến người Ngu Tương Xuân chắn sau lưng mình.

Tiểu tử này...lại muốn cùng ta đối nghịch!? Nhạc Ly nghĩ muốn phát hỏa lại không dám biểu lộ trước mặt hai vị bang chủ. Hần vừa định bước sang chỗ khác, Phong Tiểu Diêu lại đột nhiên nghiêng người liếc mắt nhìn hần, trong ánh mắt đầy ý cảnh cáo, làm cho Nhạc Ly trong lòng “Lạc đẳng” một tiếng, hơi rùng mình...Tiểu tử này, muốn đánh thôi!?

Âu Dương Vân cùng Ngu Tương Xuân đang bàn sự tình trong bang, hai người ai cũng chưa để ý đến ánh mắt chém giết của hai thuộc hạ. Âu Dương Vân vừa trò chuyện vừa thưởng thức dung mạo tuấn mĩ của Ngu Tương Xuân...Hần nhấp ngụm trà thơm cười khẽ, có lẽ chủ ý Nhạc Ly đưa ra lần này xem chừng cũng không tồi

* sân nhà

** cuộn giấy

*** tuyển chọn người đẹp

**** đại khái giống như câu một trời một vực

***** nói nhẹ như không

***** đồ vật cài trên tóc

***** ý anh Âu Dương là cái đẹp đến hại người ý mà

6. Chương 5

“Bang chủ ~~ bang chủ không tốt không tốt!”- Trong Độ Kiếm Minh ở tây thành, Nghiêm Triệt dọc đường gào lên hướng về phía thư phòng của Thạch Ngọc Lâu.

Thời tiết khô nóng, Thạch Ngọc Lâu vất vả lắm mới tĩnh tâm luyện chữ, xem sách được. Đang chuyên tâm viết chữ lại vì nghe thấy tiếng gào quá ư thảm thiết của Nghiêm Triệt kia mà hoảng sợ, trong tay run lên đem một bức tự* đẹp làm hỏng...Thạch Ngọc Lâu nâng bút lông, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía cửa thư phòng, trên mặt một mảnh sát khí chờ khi người tới sẽ bùng nổ.

Nghiêm Triệt phá cửa mà vào, vừa lúc mắt đối diện với ánh nhìn hung ác của Thạch Ngọc Lâu. Hần giật mình nhảy đến một góc trong phòng cung kính đứng, đáng vẻ rũ đầu xuống khiến hần toàn thân lộ ra vẻ nhu thuận vô cùng.

“Bang chủ, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!”

“Người tốt nhất là thật sự có đại sự bẩm báo.”- Thạch Ngọc Lâu hừ lạnh một tiếng, khóe mắt nhìn nhìn về cánh cửa phòng sắp rụng mắt, thờ sâu trước áp chế ý niệm muốn đem tên thuộc hạ này ra ngoài làm bia chọc kiếm trong đầu.- “Nói, chuyện gì khiến người kinh ngạc đến mức đá hỏng cửa phòng ta như vậy.”

Nghiêm Triệt lên nhìn sắc mặt Thạch Ngọc Lâu, xác nhận bang chủ sẽ không đem hấn xách ra ngoài sân luyện kiếm, mới tiến lên một bước bắt đầu nói tin lớn Nhạc Ly mới báo cho hấn biết hôm nay.

“Bang chủ, hôm nay người ta thấy, có người đang thuê chiếc thuyền hoa lớn nhất, xa hoa nhất của Xuân phường kia đi chơi hồ. Chiếc thuyền hoa kia ~ sao lại lớn như thế, đồ trang trí trên thuyền hoa~ sao mà lộng lẫy đến vậy...”- Nghiêm Triệt múa tay miêu tả, nói mà nước miếng bay tứ tung kích động không thôi. Tiễn thuê chiếc thuyền hoa kia đắt muốn chết, nhà mình bang chủ nhiều lần nghĩ muốn đi vắng cảnh đều vì tiền thuê rất đắt mà từ bỏ a!- “Hơn nữa những người thấy đều nói, người thuê thuyền hoa, một thân hoa y đáng vẻ phi phàm, đúng là hiệp khách anh kiệt khó gặp, mỹ nhân bên cạnh hấn a... khuyh quốc khuyh thành đi ngàn dặm cũng khó kiếm được một người. Hương Hương cô nương của thành Lạc Dương chúng ta so với mỹ nhân kia, nói là dong chi tục phấn** vẫn còn là coi trọng...Hiện tại tất cả mọi người đang vây quanh hồ xem, nói nam tử kia anh tuấn ngất trời, mỹ nhân kia đẹp tựa thiên tiên a...”

“Nói trọng điểm!”- Thạch Ngọc Lâu một chưởng đập bốp xuống mặt bàn, tức đến thiếu chút nữa thì đầu bốc khói. Tên Nghiêm Triệt này, rõ ràng ở trong bang không thiếu ăn không thiếu mặc, nhưng vừa nhìn thấy cảnh phú quý giàu sang của nhà người ta lại lộ ra bộ dạng nghèo kiết xác đáng xấu hổ rồi ca ngợi người ta đến tận trời đi... Đáng hận nhất chính là, Nghiêm Triệt nói nửa ngày như vậy, Thạch Ngọc Lâu còn không biết hấn rốt cục muốn nói cái gì. Chẳng lẽ hấn chỉ đến bẩm báo, có người thuê thuyền hoa quý nhất thành Lạc Dương xuống chơi hồ? Nếu Nghiêm Triệt thật sự là đến bẩm báo chuyện vô vị như thế... tay Thạch Ngọc Lâu mò tới kiếm đeo bên hông, phân vân xem nên chém thành trọng thương hay là cứ trực tiếp chém rụng luôn cái mạng nhỏ của hấn thì giải giận tốt hơn.

“Trọng điểm...”- Nghiêm Triệt là thuộc hạ của Thạch Ngọc Lâu đã nhiều năm, chỉ ít nhìn sắc mặt hấn cũng đoán được vài phần ý. Thấy sắc mặt Thạch ngọc Lâu ngày càng xanh, hấn cũng vội vàng nghiêm mặt nói: “Trọng điểm chính là, người thuê thuyền hoa đi du hồ kia chính là Âu Dương Vân của Thiên Thủy sơn trang!”

“Người sao không nói sớm!”- Thạch Ngọc Lâu rống to một tiếng đập bàn đứng lên, hấn cất bước đi ra ngoài, đi nhanh đến nỗi Nghiêm Triệt suýt nữa cũng theo không kịp.

Nhìn bộ dạng cuống cuống như bị lửa thiêu mông của vương nhà mình kia, Nghiêm Triệt ở phía sau vừa đuổi theo vừa oán thầm. Thích! Phải nói địa vị cùng võ công của bang chủ trên giang hồ so với Âu Dương bang chủ không phân được cao thấp, thời gian thành lập của Độ Kiếm Minh tuy rằng không lâu bằng Thiên Thủy sơn trang, nhưng luận địa vị của bang trên giang hồ cũng đủ ngang hàng với Thiên Thủy sơn trang! Chính là vị bang chủ này làm việc luôn có chút khẩu bất đối tâm***, rõ ràng cực kỳ để ý Âu Dương Vân kia, trong lòng đã sớm muốn cùng người ta hòa hảo, nhưng lúc nào cũng muốn đi đoạt nữ nhân Âu Dương Vân coi trọng, đoạt cao thủ giang hồ Âu Dương Vân có ý đồ muốn lôi kéo, Thiên Thủy Sơn Trang người ta mở một phân đường Độ Kiếm Minh cũng nhất định phải mở một phân đường ở đối diện...Mâu thuẫn của hai người không có gì dịu đi, ngược lại ngày càng trở nên gay gắt!

Hai vị bang chủ gặp mặt, không phải đánh nhau thì là cãi nhau. Thể diện của các bang chủ phải tranh, nội bộ phải chú ý! Đáng thương nhất chính là bọn hấn làm thuộc hạ đây, bang chủ cãi nhau bọn họ phải trợ uy, bang chủ đánh nhau bọn họ phải cùng đánh... . Mức độ bọn họ bị thương đổ máu, trình độ võ công cao thấp, đều bị các bang chủ đem làm lý do chèn ép đối phương! Nghiêm Triệt biết làm thuộc hạ số phải khổ, nhưng cũng không cần khổ đến như vậy đi! Mỗi lần cùng Nhạc Ly uống rượu nói đến hai vị bang chủ, bọn họ đều là mặt đầy lệ chua xót mà!

Cũng bởi vì hai vị bang chủ muốn hoà giải nhưng đều không hạ được sĩ diện, bọn họ đánh vô ích nhiều lần như vậy, đổ máu vô ích nhiều lần như vậy... Đám thuộc hạ bọn họ đây cũng ra nhanh đến tình trạng không chịu nổi, không thể nhịn nữa rồi!

Nói thế nào năm nay cũng phải khiến hai bang chủ hoà giải! Mặc kệ bọn họ lúc đó rốt cuộc có ân oán gì, đến lúc đánh nhau cũng không nhẫn tâm đem đối phương đánh thành trọng thương, tất cả đơn giản chỉ là vấn đề mặt mũi thôi...

“Nghiêm Triệt, ngươi làm gì còn không theo kịp.”- Thạch Ngọc Lâu ở phía trước quay đầu rống giận.

“Đến đây đến đây!”- Dù sao không ai nói qua người làm thuộc hạ thì không thể tính kế bang chủ nhà mình, hơn nữa đó cũng là vì để bang chủ và mọi người có thể qua những ngày tháng yên bình thôi. Nghiêm Triệt

đắc ý cười híp mắt, ba chân bốn cẳng chạy theo sau Thạch Ngọc Lâu, hai người thẳng đến chỗ Âu Dương Vân đang du hồ.

Âu Dương Vân lúc này tâm trạng vô cùng tốt! Hiện tại hắn đang ngồi trên mũi của chiếc thuyền hoa sang trọng nhất trong thành Lạc Dương, một tay nâng rượu ngon, một tay ôm mỹ nhân, tiếp nhận đủ loại ánh mắt ao ước đố kỵ của mọi người trên bờ.

Rượu- là nữ nhi hồng lâu năm mĩ vị nhất Lạc Dương; mỹ nhân, là nhị trang chủ vừa được người trong bang hắn ca tụng “Đệ nhất mỹ nhân Thiên Thủy sơn trang”, sư đệ của Âu Dương Vân!

Tuy rằng sư đệ là một nam nhân, bất quá chính Âu Dương Vân cũng không nghĩ tới, khoảnh khắc khi sư đệ hắn chỉnh trang y phục từ tế bước ra khỏi cửa phòng kia, những người của Thiên Thủy sơn trang vây trong sân tức khắc truyền ra tiếng khóc, tiếng nuốt nước bọt, tiếng kinh ngạc đầy sợ hãi, tiếng la hét thất thanh...

Một thân sa y bạch sắc mềm mại thư thái đem thân hình nam tử thon dài của Ngu Tương Xuân như che như dấu, phủ lên y dáng vẻ cực kì mạn diệu phiêu dật****. Mớ tóc đen dài ngày thường luôn quấn thành một bó giờ thả tung xuống, mấy sợi tóc nhẹ nhàng rũ xuống hai bên gò má của gương mặt góc cạnh làm hiện ra cái cằm thanh tú cùng cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, trên khuôn mặt tựa như bạch ngọc có thoa thêm chút phấn vốn vốn rất đáng yêu lại thêm ngũ quan xinh xắn càng toát ra vẻ hoạt bát ưu mĩ...Ngu Tương Xuân vừa khẽ chuyển đôi mắt như mặt hồ thu phẳng lặng, phút chốc toát ra mị thái hơn người, uyển chuyển phong lưu...

Đám nha hoàn vây xem có mấy người khóc rống lên, một nam nhân mà đẹp đến như vậy, còn để cho nữ nhân bọn họ... sống nữa hay không! Mấy tên gia đình thiếu định lực há hốc miệng tròn mắt, nước miếng tí tách rớt xuống đất; còn mấy vị tiên sinh phu tử tài hoa thì vừa trầm trồ thán phục vừa vất óc suy nghĩ tìm từ ngâm thơ để ghi nhớ lại khoảnh khắc kinh diễm này

Nhóm tráng hán chuyên luyện quyền cước do Trần Hồng dẫn dắt thống khổ ôm đầu mà la hét ầm ĩ, không thể tiếp nhận một Ngu Tương Xuân mỹ mạo phong lưu thế này. Bọn họ thường ngày phải chịu kiểu luyện tập tra tấn của Ngu Tương Xuân, chịu cách mắng chửi chê bai vô lối của Ngu Tương Xuân, trong lòng đã sớm hận đến thấu xương vị Nhị trang chủ luận võ công không võ công, luận nhân phẩm không nhân phẩm này...Thế nhưng giờ lại thấy Nhị trang chủ thân là nam tử lại đẹp đến không có thiên lý như vậy, bảo bọn hắn sau này làm sao còn có thể ở sau lưng Ngu Tương Xuân mà thống khoái mắng to là “Tên tiểu tử mặt trắng đáng bị ăn đòn”? Người đẹp như vậy, cho dù là nam nhân, bọn họ cũng không thể xuống tay...Ông trời ơi ~ người đối với chúng ta thật quá bất công!

Âu Dương Vân thì đứng ở cửa, mắt nhìn thẳng vào Ngu Tương Xuân ở trước mặt, Nhạc Ly bên cạnh đã không chút tiền đồ nào mà chảy đầy máu mũi, bất quá Phong Tiểu Diêu một thân đẳng đẳng sát khí là có ý gì....

Âu Dương Vân ngồi trên thuyền hoa, uống rượu ngon, trong lòng đắc ý lên tận trời. Sư đệ nhà hắn bây giờ đang lo lắng hé ra khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành, “Nhu nhược vô cốt” mà nửa tựa vào lòng hắn.

“Sư huynh, người muốn ta làm như vậy thật là vì Thiên Thủy Sơn Trang chúng ta sao!”- Hai mắt Ngu Tương Xuân tràn đầy tức giận, nếu không phải Âu Dương Vân ôm chặt lấy eo y, y đã sớm lao xuống thuyền đi đem đám người hạ lưu dám cả gan nhìn mình bằng ánh mắt *** loạn này giết sạch.

Âu Dương Vân vỗ vỗ thắt lưng Ngu Tương Xuân, ôn nhu dỗ dành: “Đương nhiên, đây tất cả đều là vì thể diện của Thiên Thủy Sơn Trang chúng ta a!”- Hắn nhìn đám người trên bờ, trong lòng có chút lo lắng, người kia sao còn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ Nhạc Ly không có đem tin tức thả đi? Âu Dương Vân quay đầu nhìn qua Nhạc Ly bên cạnh, lại nhìn đến tiểu tử này mặt cũng đang một dạng mê gái mà nhìn Ngu Tương Xuân....

Quên đi! Dù sao bây giờ cũng chỉ có đợi! Âu Dương Vân cúi đầu nhìn nhìn sư đệ mỹ mạo đến gây chấn động trong ***g ngực, thỏa mãn mà thở dài một tiếng, cuối cùng cũng không uống công hắn mất mặt bày trò nói dối lừa sư đệ thay nữ trang!

Thuyền hoa cách bờ chỉ khoảng một trượng, Thạch Ngọc Lâu một đường vọt tới, nhờ Nghiêm Triệt mở đường, không cần tốn nhiều sức đã chen lên phía trước. Thạch Ngọc Lâu mới vừa dừng bước đưa mắt nhìn về phía thuyền hoa, liền vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Âu Dương Vân

“Ô! Đây không phải là Thạch bang chủ sao! Thật khéo a!”- Âu Dương Vân nâng chén rượu trong tay, cười rạng rỡ.

“Hôm nay nếu tình cờ gặp, chi bằng cùng uống một chén, thế nào?”- Cuối cùng cũng đến, tiểu tử Nhạc Ly này làm việc coi như đáng tin cậy! Âu Dương Vân tán dương liếc Nhạc Ly còn đang si mê mờ mắt ngắm Ngu Tương Xuân.

“Nếu Âu Dương bang chủ nồng nhiệt mời như thế, tại hạ liền làm phiền!”- Thạch Ngọc Lâu cũng không khách khí nữa, hẳn thật muốn nhìn, mỹ nhân bạch y kia rốt cuộc là dạng báu vật tuyệt sắc gì, lại có thể khiến Âu Dương Vân vì nàng tốn nhiều tâm huyết như thế rêu rao khắp trong Lạc Dương thành! Về mặt lạnh lùng, Thạch Ngọc Lâu phi thân một cái, nhảy lên thuyền hoa. Nghiêm Triệt phía sau hẳn tất nhiên cũng là gắt gao đuổi theo, tình cảnh kịch tính hấp dẫn như vậy sao có thể không xem? Nhất là buổi sáng Nhạc Ly còn cười bày ra vẻ mặt *** loạn, nói mỹ nhân kia khẳng định là thiên hạ nhất tuyệt a!

Hai người nhảy đến trên thuyền hoa, Thạch Ngọc Lâu mới vừa bày ra tư thế tiêu sái cao ngạo, chợt nghe Nghiêm Triệt bên cạnh thét một tiếng chói tai. Chỉ thấy Nghiêm Triệt lui về phía sau một bước dài, hậu quả là một chân giẫm vào khoảng không, ồm một tiếng rớt xuống hồ.

“Nghiêm Triệt, ngươi không sao chứ?”- Đúng lúc người nhảy đến cạnh thuyền ngó xuống dò xét là Nhạc Ly, Nghiêm Triệt kia cùng hẳn cũng là bằng hữu lâu năm, làm sao mà hôm nay ngay cả đánh cũng chưa đánh mà hẳn liền tự mình nhảy sông tự vẫn đi! Nhạc Ly hiểu kỳ nói: “Cũng không ai đánh lên người, người sao lại ngã xuống.”

Nghiêm Triệt từ trong hồ trời đầu lên, dựng cả tay chân bơi về phía Nhạc Ly.- “Ha ha, ta là ngấm mỹ nhân đến thất thần, không ngờ lại rơi xuống...Ngươi đừng cười, mau đỡ ta lên.”

Nhạc Ly nhin cười rất thống khổ, cả người run run đưa tay đem Nghiêm Triệt kéo lên, Thạch Ngọc Lâu sắc mặt xanh xám có chiều hướng đen lại, hẳn trừng mắt nhìn Nghiêm Triệt cả người ướt đầm, trong lòng mắng to, người thật vô dụng, chỉ biết làm mất mặt!

Nghiêm Triệt cúi đầu nhu thuận đứng cạnh Nhạc Ly tránh né ánh mắt căm phẫn của bang chủ nhà mình, hẳn liếc trộm mỹ nhân trong lòng Âu Dương Vân...Đẹp a! Thật sự là đẹp a! Trong nháy mắt, hẳn đã quên bang chủ một bên còn đang trừng mắt hẳn, chăm chú ngắm mỹ nhân!

“Ha ha ha ha!”- Âu Dương Vân khoái trá ngửa mặt lên trời cười dài, quả nhiên, mị lực của sư đệ nhà mình thật không thể chống đỡ!”- Thạch bang chủ, ngồi a! Đến đến đến, uống rượu!”- Âu Dương Vân ung dung chỉ vào ghế bày bên cạnh, mời Thạch Ngọc Lâu ngồi vào.

Vừa ngồi xuống đã có thị tòng từ phía sau thuyền đến dâng một chén rượu, bưng chén rượu, Thạch Ngọc Lâu không nói câu nào, mắt lạnh lùng nhìn kỹ bạch y mỹ nhân dựa lòng Âu Dương Vân.

Ánh mắt vừa lạnh vừa gai góc của Thạch Ngọc Lâu kia nhìn chằm chằm vào người thật không dễ chịu! Ngu Tương Xuân chỉ lo bị đối thủ một mắt một còn của Thiên Thủy sơn trang này nhận ra, nghiêng mặt hướng ***g ngược Âu Dương Vân chui vào. Nếu như bị nhận ra, mặt mũi của nhị trang chủ Thiên Thủy sơn trang như y đây biết giấu chỗ nào? Y đường đường là một nam tử a! Một sư huynh còn nói muốn y làm như vậy là vì thể diện của Thiên Thủy sơn trang... Ngu Tương Xuân chợt cảm thấy sư huynh ra chủ ý này thật không sáng suốt!

Động tác tránh né của Ngu Tương Xuân kia ở trong mắt Thạch Ngọc Lâu lại biến thành làm nũng...Hắn hừ mạnh một tiếng, cho dù là đã cố kiềm chế, nhưng mở miệng vẫn là phun ra không ít tức giận:

“Âu Dương bang chủ thật có phúc, lại có được một mỹ nhân thế này. Thật sự khiến tại hạ ngưỡng mộ!”

“Đâu có đâu có!”- Âu Dương Vân cười đến sáng lạn, bàn tay ôm Ngu Tương Xuân cũng ngả gối ở trên lưng hẳn vuốt ve qua lại.- “Thạch bang chủ không phải cũng đang có mối duyên mới sao! Hương Hương cô nương kia cũng coi như xinh đẹp, tiểu khúc nàng hát rất mê người, người của ta này, chỉ là bộ dáng xinh đẹp hơn chút, nhưng ngay cả tiểu khúc cũng không hát được, thật ngốc mà!”- Âu Dương Vân đang đắc ý, trên lưng bỗng tê rần. Ngụy rồi, sư đệ tức giận!

Ngu Tương Xuân hiện tại đã hiểu được, cái gì mà vì thể diện của Thiên Thủy sơn trang a! Rõ ràng là vì thể diện của chính sư huynh! Sư huynh đáng giận kia thể nhưng lại đem y đường đường là một nam tử so

sánh với lãg nữ trắng hoa, còn chệ y không biết hát, nói y thực ngốc... Bàn tay trong tay áo rộng thùng thình co lại hung hăng nhéo lên thắt lưng Âu Dương Vân, Ngu Tương Xuân đột nhiên đứng dậy, ngay cả một câu cũng không nói, hai mắt đỏ hồng bỏ chạy đẹp tựa trong tranh!

Nhìn cửa gỗ khắc hoa thô bạo đóng lại, Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt đều là vẻ mặt phiền muộn. Hai vị bang chủ này, đầu khí thì đầu khí đi, sao lại để mỹ nhân tức giận đi mất! Ai...

Thạch Ngọc Lâu nhân lúc Ngu Tương Xuân đứng dậy cuối cùng cũng nhìn rõ! Dung mạo kia tuy rất đẹp, bất quá bộ dạng hầm hầm kia nhìn cũng rất quen mắt, nhìn lại... giống dáng người của Ngu Tương Xuân, cho dù có ống tay áo rộng thùng thình che, vẫn không khó nhìn ra đó là thân thể của một nam tử!

Thì ra là Ngu Tương Xuân! Thạch Ngọc Lâu nhẹ nhàng thở ra. Thế nhưng vừa nghĩ đến vẻ mặt yêu thương của Âu Dương Vân vừa rồi với Ngu Tương Xuân, sắc mặt hần lại trở nên khó coi.

“Ha hã, Âu Dương bang chủ sao lại thay đổi khẩu vị.”- Uống xong rượu ngon trong chén, Thạch Ngọc Lâu đối với Âu Dương Vân còn đang nhìn cửa gỗ khắc hoa đóng chặt với vẻ lo lắng kia thấy rất khó chịu.- “Như thế nào? Đã chán ghét nữ tử, đổi sang xuống tay với nam tử sao? Bất quá xuống tay với chính người trong nhà, có phải không hay lắm không a!”

“A, Thạch bang chủ chẳng lẽ không thấy sự đệ của ta thực sự rất đẹp sao!”- Âu Dương Vân do dự không biết khi trở về nên làm thế nào để dành cho sự đệ hết giận, ai, vừa rồi đúng là nói sai nói. Thạch Ngọc Lâu này đã vậy còn nhận ra sự đệ quá nhanh, ánh mắt thực sắc bén đi, Âu Dương Vân cố ý đem ánh mắt nhìn xa xăm, thản nhiên nói: “Mấy năm nay qua vạn đoá hoa, lại không nghĩ rằng bông hoa đẹp nhất luôn ở bên người. Một ta trước kia còn cảm thấy Hương Hương rất đẹp...Chỉ có thể nói ta là mắt bị mù thôi! Thạch bang chủ, lúc động tâm thế này, cần gì phải để ý là nam hay là nữ, có phải người trong nhà hay không?”- So với Ngu Tương Xuân, Hương Hương quả thật chỉ là một thôn nữ không chút tư sắc, chỉ cần Thạch Ngọc Lâu thừa nhận Ngu Tương Xuân đẹp, lần này đầu, chính là Âu Dương Vân hần thắng!

“Người...”- Thạch Ngọc Lâu nghe xong mấy lời này vừa sợ vừa giận, bất quá trên mặt hần vẫn duy trì vẻ lãnh ngạo kia.

“Mỗi bông hoa trông đều vào mắt, Âu Dương bang chủ đây muốn hái hoa cũng phải cẩn thận chút, không thể hái loạn!”- Vốn nghĩ Ngu Tương Xuân kia bất quá chỉ là một tiểu tử mặt trắng vô dụng chẳng có gì, hôm nay vừa thấy, lại thành một trang quốc sắc thiên hương bộ dáng kiêu mị được Âu Dương Vân yêu thương ôm vào ngực. Thạch Ngọc Lâu trong lòng thâm lo lắng. Chẳng lẽ, Âu Dương hần thật sự đối Ngu Tương Xuân....

Âu Dương Vân cười, vẻ mặt đắc ý, ung dung rót rượu, nói: “Sao nào, Thạch bang chủ có phải ghen tị không a! Cũng đúng, sự đệ ta tuyệt sắc như vậy, cũng không phải là dễ tìm được a!”- Hần quay đầu hỏi Nghiêm Triệt đứng một bên- “Nghiêm Triệt, mỹ nhân của ta hôm nay, tư sắc thế nào a?”

Nghiêm Triệt không thấy ánh mắt Thạch Ngọc Lâu lườm tới cảnh cáo, hần si ngốc mà nhìn cánh cửa gỗ khắc hoa đóng vào rồi sẽ không mở ra nữa kia, thất thần mà đáp lại: “Thiên tiên tuyệt sắc a...”- Ông trời đến khi nào mới có thiện tâm, thưởng đến cho hần một người đẹp a!

“Nghiêm Triệt, theo ta trở về.”- Thạch Ngọc Lâu dùng dùng đứng dậy, làm Nghiêm Triệt hoảng sợ.

Trước khi rời thuyền, Thạch Ngọc Lâu mặt mày tức giận quay đầu lại lườm hướng Âu Dương Vân, lại nhìn đến Âu Dương Vân cũng đang nhìn hần, lộ ra vẻ mặt đắc thắng khiêu khích.

* tờ giấy viết chữ(vâng anh Thạch đang luyện thư pháp ạ)

** nhan sắc tầm thường

***Nói không đúng suy nghĩ trong đầu

**** nhạ nhàng phóng khoáng

7. Chương 6

Liên tục mấy ngày, Thạch Ngọc Lâu cứ luôn thấy một cơn mộng! Mỗi ngày hắn đều mơ thấy Âu Dương Vân ôm ấp Ngu Tương Xuân xinh đẹp vui vẻ một trận khinh liên mật ái*, thề non hẹn biển! Mơ thấy ác mộng, mỗi lần nửa đêm bừng tỉnh, hắn cũng chỉ có thể nổi giận đùng đùng mà kéo Nghiêm Triệt đang say sưa mộng đẹp đi luyện kiếm. Nghiêm Triệt hiểu rất rõ bang chủ nhà mình đang vì cái gì mà cả ngày giận dữ, thế nhưng có tức giận cũng đành hành hạ tên thuộc hạ như hắn đây vậy chứ!

Dụi dụi vành mắt thâm quầng, đáng về Nghiêm Triệt tiêu tụy. Hắn nửa tỉnh nửa mê nhìn Thạch Ngọc Lâu cũng vài ngày không ngủ ngon giấc giống mình nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời như cũ, hận không thể tìm Nhạc Ly sang đây chém mình một đao thật nặng, để hắn có lý do xin được nghỉ ngơi đi ngủ!

“Bang chủ, không bằng chúng ta đem Ngu Tương Xuân bắt đến đây, để Âu Dương bang chủ sốt ruột vài ngày đi!”- Nghiêm Triệt vài ngày không được ngủ ngon, tâm tư cũng thành ra độc ác. Tuy biết tiểu mĩ nhân Ngu Tương Xuân kia tốt xấu gì cũng là nhị trang chủ Thiên Thủy sơn trang, thân phận địa vị chỉ dưới một mình Âu Dương Vân, sao có thể dễ dàng bị bắt đi như vậy... Nhưng mà, cứ tiếp tục bị tra tấn thế này nữa, Nghiêm Triệt hoài nghi lần này trước khi bang chủ hết giận, cái mạng nhỏ của hắn cũng đã không còn!

“Ồ nháo! Bắt hắn tới làm gì.”- Thạch Ngọc Lâu dùng nhãn đao liếc xéo Nghiêm Triệt một cái. Nếu có thể, hắn là muốn trực tiếp một kiếm đâm chết Ngu Tương Xuân kia. Có điều Ngu Tương Xuân kia lại là sư đệ Âu Dương Vân đã cẩn thận che chở suốt bao nhiêu năm, nếu thật bị một kiếm giết chết, Âu Dương Vân nhất định phải liều mạng với hắn đi!

Nghiêm Triệt tưởng nhớ giường đệm êm ấm vô cùng, đầu óc lơ đãng tiếp tục nói hươu nói vượn.- ” Bang chủ người đã từng đoạt mấy nữ nhân Âu Dương bang chủ yêu mến, lần này bắt quá chỉ là đoạt thêm một tên nam nhân thôi. Hơn nữa Ngu Tương Xuân kia tuy rằng võ công kém cỏi nhân phẩm cũng rất có vấn đề, nhưng hắn tuyệt đối là một đại mỹ nhân, bang chủ người đem hắn đoạt đến cũng không phải chịu thiệt thòi đâu!”- Mà như thế hắn cũng có thể gần gũi ngắm mĩ nhân!

Đoạt nam nhân!? Ta muốn tiểu tử mặt trắng vô dụng kia làm gì! Thạch Ngọc Lâu hừ lạnh một tiếng.- ” Cái loại phế vật như Ngu Tương Xuân này, tặng không cho ta một tá ta còn không muốn.”- Thật không hiểu nổi Âu Dương Vân sao lại đột nhiên đem mục tiêu đặt trên người Ngu Tương Xuân...Tuy rằng đúng là một mỹ nhân, nhưng nhân phẩm thì...Ai!

Cho dù là đồ phế vật, đó vẫn là một mỹ nhân a! Nghiêm Triệt ai oán nhìn Thạch Ngọc Lâu, con mắt của bang chủ này phát triển kiểu gì vậy? Cho dù người nào có dễ nhìn trong mắt bang chủ chỉ sợ đều thua kém Âu Dương Vân kia! Chính là tâm tư bang chủ đối với Âu Dương Vân đều đã dùng sai phương pháp! Cũng đã nhiều năm nay, bang chủ không chỉ tự mình chạy đi đánh nhà người ta, còn kéo những kẻ làm thuộc hạ bọn họ đây đi đánh bang phái của người ta, làm cho hai nhà ngày ngày đánh đánh giết giết cũng không dám thực sự đánh chết người. Đáng giận nhất chính là, bang chủ vừa nghe đến Âu Dương bang chủ có chuyện gì liền vội chạy đến muốn hỗ trợ, thế nhưng đến nơi rồi lại cứ bày ra bộ mặt lãnh khốc làm Âu Dương bang chủ tức muốn chết. Cuối cùng thì phải giúp đỡ lại không giúp, chuyện cãi nhau đánh lộn lại làm không ít!

Mà Âu Dương bang chủ kia cũng cũng cùng dạng, mỗi lần tìm được mỹ nữ nào a, chiêu mộ được kì nhân dị sĩ nào a, đều phải chạy tới hướng bang chủ khoe khoang một phen, làm bang chủ nhà mình tức giận lúc nào cũng bắt đám thuộc hạ đáng thương bọn họ đây khổ cực đi đem mỹ nữ về cho hắn, tìm cho hắn nhân tài...

Nghiêm Triệt mắt đang mông lung hồi tưởng lại tai họa hai vị bang chủ mấy năm nay gây ra cho bọn họ, lại đột nhiên bị Thạch Ngọc Lâu túm tai kéo tới trước mặt. Thạch Ngọc Lâu đem Nghiêm Triệt tỉ mỉ mà đánh giá một hồi lâu, khiến Nghiêm Triệt cả người phát lạnh, đến cả lỗ tai đau đớn cũng đã quên!

“Ai!”- Thạch Ngọc Lâu thở dài một tiếng thả tay ra- “Đáng tiếc tiểu tử người bộ dạng quá khó coi, bằng không cho người đổi nữ trang đi chọc giận Âu Dương Vân một hồi cũng tốt...”- Nghĩ tới nghĩ lui, trong bang mình vậy mà lại chẳng ai có thể vượt qua sắc đẹp của Ngu Tương Xuân, Thạch Ngọc Lâu một hồi âm trầm ngồi một bên than thở, lại đem Nghiêm Triệt đang đứng đấy tức giận đến mức muốn rút kiếm tìm hắn quyết đấu.

Nghiêm Triệt nén nước mắt bi phần trừng mắt bang chủ nhà mình.. Chưa không nói đến bang chủ lại có ý niệm ác độc muốn bắt hắn mặc váy nữ nhân này trong đầu thì câu “ Quá khó coi” kia đã đem lòng tự

trọng của Nghiêm Triệt đã thương thiên sang bách khổng**! Nắm chặt kiếm trong tay, Nghiêm Triệt mất thật lâu mới nén xuống được nam nhi lệ! Tuy rằng hắn không được trời ưu ái cho gương mặt tuấn mĩ như Âu Dương Vân và Thạch Ngọc Lâu, nhưng cũng có không ít nữ hài tử khen ngợi hắn “Vẫn rất anh tuấn”, sao tới miệng bang chủ rồi lại thành “Quá khó coi”? Theo ánh mắt bang chủ thì, Nhạc Ly còn không có đẹp bằng hắn kia chẳng phải sẽ bị nói thành “Xấu quá trời”... Quá đáng a! Thật thương tâm cho nam nhi chúng ta!

“Bang chủ, ta đâu có khó coi? Trong bang chúng ta có không ít nữ hài tử gửi ta thư tình đâu!”- Nghiêm Triệt vì mình biện bạch, không thể để cho bang chủ khinh thường hắn như vậy.

Thạch Ngọc Lâu xoay đầu lại kì quái nhìn Nghiêm Triệt- “Người khóc cái gì, cho dù người bộ dạng rất khó coi, cũng sẽ thu được thư tình của nữ hài tử thôi!”- Thạch Ngọc Lâu rất nghiêm túc khẳng định. Ít nhất thuộc hạ này nhân phẩm không tệ, nữ hài tử kì thực cũng không quá để ý vẻ bề ngoài của nam nhân như thế.

“Bang chủ...”- Nước mắt khổ sở của Nghiêm Triệt lại ào ào chảy không ngừng, hắn nức nở nói: “Người nói như thế nữa, ta liền bỏ bang!”- Sớm đã nên bỏ bang rồi...Mỗi ngày đều giúp bang chủ bán mạng đánh giết như vậy còn bị ghét bỏ diện mạo, thật không đáng!

“Người dám!”- Trừng mắt qua một cái, Thạch Ngọc Lâu cũng chẳng lo lắng Nghiêm Triệt thực sự có lá gan đi bỏ bang.- “Khóc cái gì mà khóc, người không thấy mắt mắt a! Người đi mang vài người, đem Ngu Tương Xuân bắt đến đây cho ta.”- Kỳ thật chủ ý này cũng không tồi, ít nhất có thể khiến Âu Dương Vân sốt ruột vài ngày cũng trút giận rất tốt!

A!? Nghiêm Triệt bị một câu của Thạch Ngọc Lâu dọa sợ đến mức nước mắt thu cả lại. Giơ tay lên mặt lau qua loa, hắn hai ba bước tiến đến bên cạnh Thạch Ngọc Lâu, lo lắng nói: “Ta hồ đồ một chút không vấn đề gì, bang chủ người sao cũng hồ đồ vậy! Ngu Tương Xuân kia nếu thực bị bắt đi, Âu Dương bang chủ còn không đem bang chúng ta thiếu rụi a!”

“Khiến bọn họ cũng không biết là ai bắt Ngu Tương Xuân lại không phải là ổn sao!”- Thạch Ngọc Lâu cười u ám, nói: “Người tìm vài người kín miệng, che mặt tìm cơ hội bắt Ngu Tương Xuân đi. Sau đó tìm một chỗ không người nhốt hắn vài ngày, chờ Âu Dương Vân gấp đến độ phải treo cổ tự tử thì tìm thời gian thích hợp thả người. Như vậy Ngu Tương Xuân vô dụng kia cũng đoán không ra là ai bắt hắn, Âu Dương Vân cho dù nghĩ muốn thay hắn báo thù cũng không biết nên tìm ai đi!”- Làm như vậy, cũng có thể làm cho Ngu Tương Xuân kia nếm chút cực khổ. Thạch Ngọc Lâu hề nghĩ đến Âu Dương Vân lại yêu mến sự đệ hắn, trong lòng sẽ khó chịu đến cực điểm.

Nhớ năm đó, Thạch Ngọc Lâu cùng Âu Dương Vân khi còn thiếu niên đã gặp nhau, khi đó hai người đều khâm phục lẫn nhau tuổi anh hùng. Cùng nhau phiêu bạt giang hồ, hào tình tráng chí....

Thế nhưng, khoảng thời gian đó đúng là cực kì ngắn ngủi, Âu Dương Vân trở về sư môn tiếp nhận chức bang chủ Thiên Thủy Sơn Trang. Âu Dương Vân cũng từng nhiều lần mời Thạch Ngọc Lâu gia nhập Thiên Thủy sơn trang... Nhưng Thạch Ngọc Lâu tâm cao khí ngạo, sao có thể bằng lòng khuất phục xếp dưới Âu Dương Vân? Dám dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, thành lập Độ Kiếm Minh, khắp nơi cùng Thiên Thủy Sơn Trang so cao thấp! Hắn muốn cho Âu Dương Vân thấy rõ, chỉ cần Độ Kiếm Minh của hắn còn tồn tại, Thiên Thủy Sơn Trang đừng mơ tưởng phát triển lớn mạnh một mình!

A! A! A....!

Nghiêm Triệt mở to hai mắt nhìn Thạch Ngọc Lâu, cứ như lần đầu tiên hắn gặp người này!- “Bang chủ a...”- Nghiêm Triệt sợ hãi than- “Không nghĩ tới, người lại là một người âm hiểm đề tiện như vậy a... Ta thật sùng bái người!”- Nghiêm Triệt cảm thấy may mắn là mình không thực sự tính bỏ bang, bằng không còn không hiểu được bị bắt trở về sẽ tra tấn hắn thế nào đây! Vị bang chủ nhà hắn này, mặc dù là loại người sĩ diện chết đi được, nhưng nếu muốn xét đến sự âm hiểm, cũng rất lợi hại nha!

Sắc mặt Thạch Ngọc Lâu trầm xuống- “Người nói cái gì?”- Tiểu tử chết tiệt này làm việc không thấy tích cực mấy, cư xử với bang chủ thì càng ngày càng không biết lớn nhỏ.

“Ta đi bắt người...”- Trước lúc Thạch Ngọc Lâu tức giận Nghiêm Triệt đã nhẹ nhàng nhảy lên, từ trong cửa sổ bay ra ngoài, chỉ có thanh âm hưng phấn theo gió nhẹ bay về.

“Kế hoạch bắt cóc” của Nghiêm Triệt trù tính ước chừng khoảng hai ngày, trong lúc đó còn thông đồng với Nhạc Ly của Thiên Thủy sơn trang. Nhạc Ly nghe xong kế hoạch của Nghiêm Triệt, những thứ khác hẳn không có hứng thú, lại bị một câu của Nghiêm Triệt “Âu Dương bang chủ sốt ruột muốn treo cổ” thu hút... Tình cảnh khó thấy như vậy sao có thể bỏ qua? Thế là, Nhạc Ly cung cấp vị trí viện tử Ngu Tương Xuân ở trong Thiên Thủy sơn trang cùng với kế hoạch xuất hành mấy ngày của hắn. Có những thứ này, “Kế hoạch bắt cóc” của Nghiêm Triệt tự nhiên sẽ thuận lợi dị thường....

Vậy mà Nghiêm Triệt vẫn thất bại! Hắn mang theo ba người nhân lúc Ngu Tương Xuân xuất hành thành công hạ mê dược đem người trốn lại khiêng đi, ai ngờ đến rừng cây ở ngoại thành lại bị thiếp thân thị tòng của Ngu Tương Xuân đuổi kịp. Một trận chém giết sau, Nghiêm Triệt đành phải bỏ lại Ngu Tương Xuân đang hôn mê, cùng ba người khác mang một thân đầy thương tích trốn về Độ Kiếm Minh.

Nghiêm Triệt không nghĩ tới gã thị tòng anh tuấn luôn bị đánh mắng bên cạnh Ngu Tương Xuân kia lại lợi hại đến vậy! Thân hình không cao vóc dáng nhỏ gầy của Phong Tiểu Diêu đuổi theo đám Nghiêm Triệt. Trên tay là kiếm ảnh bay tán loạn, chiêu chiêu đều liều mạng ngoan độc! Không nghĩ tới kiếm pháp của Phong Tiểu Diêu lợi hại như thế, đám Nghiêm Triệt cuối cùng đành từ bỏ, để lại Ngu Tương Xuân bỏ chạy. Mặc kệ như thế nào, cái mạng nhỏ của mình cũng không thể mất!

Cách một ngày, Nghiêm Triệt lại phấn chấn giống trống phát cờ muốn đi bắt cóc Ngu Tương Xuân lần nữa, hắn lại từ miệng Nhạc Ly biết được, Ngu Tương Xuân...mất tích!

“Chẳng lẽ hắn không phải các người đem bắt đi rồi?”- Nhạc Ly giật mình!

“Hắn không phải đã được thị tòng của hắn cứu trở về?”- Nghiêm Triệt càng giật mình!

“Nhị trang chủ hôm qua không quay về trang, Phong Tiểu Diêu cũng không trở về...”- Tròng mắt Nhạc Ly trừng đến muốn rớt ra.

“Ta thề! Ta bắt cóc thật sự thất bại! Người xem vết thương trên cánh tay ta, đều là bị tên tiểu thị tòng kia gây ra cả...”- Nghiêm Triệt vội vàng kéo tay áo đem miệng vết thương còn rỉ máu ra cho Nhạc Ly xem- “Tiểu tử kia sao lại lợi hại như vậy a! Chiêu chiêu muốn lấy mạng ta! Ta không phải đánh không lại hắn, thực nếu liều mạng chỉ có thể là hắn chết ta sống. Ta chỉ tính toán bắt người chứ không tính toán giết người, bằng không ngày hôm qua ta khẳng định đã bắt người thành công!”

“Xong rồi...”- Nhạc Ly ngơ ngác mà nhìn Nghiêm Triệt, ánh mắt mơ hồ bất định, hồn phách cũng bay mất hơn phân nửa.- “Đây thật sự xảy ra chuyện lớn rồi...Nhị trang chủ nhất định là đã xảy ra chuyện... Bang chủ của ta lúc này thật muốn thất cổ!”

“..Vậy làm sao bây giờ?”- Nghiêm Triệt cũng luống cuống, nói cho cùng thì chủ ý tồi tệ này là do hắn bày ra mà.- “Bang chủ nhà người nếu thực đi treo cổ, ta nhất định sẽ bị bang chủ nhà ta loạn đao phân thân.”

Hai người ngơ ngác nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sợ hãi! Bang chủ nếu nổi bão, đám thuộc hạ bọn họ đây còn sống thế nào a! Quan trọng nhất là, hai người bọn họ, một người ra chủ ý một người làm đồng lõa, truy cứu đến, số phận ai cũng là bị chém chết!

“Làm sao bây giờ a!”- Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt song song ôm đầu kêu rên!

Tin Ngu Tương Xuân mất tích không giấu diếm được bao lâu. Nhạc Ly tất nhiên là không dám để cho người ta biết việc này cùng hắn có liên quan gì, cho nên lúc Âu Dương Vân muốn đi gặp sư đệ mình biết được sư đệ đã hai ba ngày không trở về thật rất giật mình, sau đó hắn rất nhanh chóng bình tĩnh lại phân tích cẩn thận, Nhạc Ly ở một bên đương nhiên là không dám chen vào nói bậy. Nhạc Ly đứng cạnh nghe Âu Dương Vân phân tích, mà Âu Dương Vân cuối cùng là nghiêng rằng nghiêng lợi kết luận kẻ tình nghi số một là Thạch ngọc Lâu của Độ Kiếm Minh!

Đang lúc Âu Dương Vân phán đoán, người của Thiên Thủy Sơn Trang cũng biết tin Nhị trang chủ mất tích. Dự đoán của mọi người với Âu Dương Vân đại khái giống nhau, mục tiêu nghi ngờ-Độ Kiếm Minh!

Âu Dương Vân trước tiên cho người tìm kiếm Ngu Tương Xuân trong thành Lạc Dương và mấy vùng lân cận, tuy rằng nóng vội, nhưng vẫn nén được giận. Chính là trong Thiên Thủy sơn trang có rất nhiều người thiếu kiên nhẫn. Trong những người này, dẫn đầu chính là đám hán tử trắng kiện chỉ biết quyền cước do Trần Hồng chỉ huy. Một đám đại hán trắng kiện tuy rằng thường ngày nhận biết bao nhiêu ức hiếp của Ngu

Tương Xuân, nhưng từ khi được thấy “ Vẻ đẹp của Ngu Tương Xuân”, những cảm hận trong lòng này đã tiêu thất vô tung***!

Mỹ nhân làm cái gì cũng có thể được tha thứ! Nhóm hán tử trắng kiện vốn là yêu thương nhất người xinh đẹp yếu đuối nhỏ nhắn. Tuy rằng Ngu Tương Xuân nhân phẩm rất kém cỏi, nhưng khó có thể được mỹ nhân tuyệt sắc mỗi ngày chỉ huy đám người thô lỗ bọn họ thao luyện như vậy, chỉ nghĩ lại thôi cũng cảm thấy thực hạnh phúc. Cho nên ai cũng chưa từng nghĩ đến, Ngu Tương Xuân kia bị nhóm hán tử trắng kiện ghét cay ghét đắng nhất lại vô ý dùng mỹ mạo của mình đem nhóm đại hán đó đều thu phục cả...

Đám người Trần Hồng cùng nhóm hán tử thô tráng của Độ Kiếm Minh vẫn luôn rất đối lập, ai kêu bọn hán lúc trước cứ bị đem ra so xem hán tử bên nào đổ máu nhiều hơn, dữ dội hơn! Cái này có thể tùy tiện đổ sao(chắc ý là máu của các anh có thể tùy tiện chảy hay sao)? Cho nên để người ngựa hai phe gặp phải, Trần Hồng cũng nhớ tới nhị bang chỉ xinh đẹp bị mất tích của bọn họ. Thế là sau thù thù cũ hận mới, càng xem đối phương là những kẻ vừa nhìn đã thấy chán ghét.

Sau đó, thời gian tiếp theo chính là mọi người dùng quyền cước mà nói chuyện!

Trong quán rượu nhỏ đúng là đánh đến khí thế ngút trời, Nhóm đại hán thô tráng của hai bên đánh thành một đoàn, đúng là quyền quyền xé thịt, chiêu chiêu chiêu thấy máu... Đợi đến lúc Nhạc Ly và Nghiêm Triệt dẫn người đến can ngăn, trong quán rượu nhỏ đã là một đồng hồ hỗn loạn, đầy đất đều là đám tráng hán mặt mày tím bầm cộng thêm mập mạp vì tính chất luyện tập; trên đất trên tường của tửu quán đều dính đầy máu a, làm cho Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt còn tưởng mình không cẩn thận bước nhầm vào lò mổ heo chứ...

Vì Ngu Tương Xuân mất tích, bang chúng hai bên đều bắt đầu có nghi kỵ! Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt nghĩ thế nào cũng không ra, Ngu Tương Xuân có thể chỉ bằng mỹ mạo, nháy mắt đã thu phục được rất nhiều người trong Thiên Thủy sơn trang trước đây căm ghét y, bây giờ người trong Thiên Thủy sơn trang và Độ Kiếm Minh vốn là giao tình rất tốt, gặp mặt đều vì việc Ngu Tương Xuân có phải bị Độ Kiếm Minh bắt đi không mà cãi nhau âm lên. Mà trừ bỏ Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt, người hiểu rõ chuyện này nhất chính là Thạch Ngọc Lâu!

Người của hai bang ở trong thành bắt đầu cãi nhau đánh nhau, đây là việc trước kia rất ít xảy ra! Tuy nhiên Thạch Ngọc Lâu nghĩ thế nào cũng không thông, rõ ràng kế hoạch bắt người của Nghiêm Triệt đã thất bại, Ngu Tương Xuân sao còn có thể theo đúng tâm ý của hán mà mất tích như vậy...Ngu Tương Xuân này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì đây?

Ở trong bang mình nghĩ hoài cũng không ra một nguyên do, Thạch Ngọc Lâu lo lắng chính là Âu Dương Vân cũng sẽ cho là hán bắt người mà đánh vào bang. Chính là Thạch Ngọc Lâu có lo lắng thì cái gì phải đến cũng đến! Âu Dương Vân vẫn là đã tìm tới cửa.

* yêu thương ngọt ngào

** thùng lỗ chỗ

***biến mất không dấu vết

8. Chương 7

Âu Dương Vân ở nhà bình tĩnh phân tích rất lâu, cũng mong người mấy ngày trước xuất ngoại tìm Ngu Tương Xuân có thể mang về tin tức tốt.

Chính là chờ trái chờ phải cũng không đợi được tin tức tốt gì, Âu Dương Vân cuối cùng cũng bình tĩnh không nổi nữa.

Âu Dương Vân tay cầm trường kiếm đá vắng cửa của Độ Kiếm Minh, toàn thân sát khí toả ra khắp chốn. Hần cao giọng quát: “Thạch Ngọc Lâu, ngươi lần ra đây cho ta!”- Nhạc Ly đi theo Âu Dương Vân cũng bị dọa cho mặt trắng bệch, bang chủ đây là muốn tìm người nói chuyện sao? Rõ ràng chính là muốn đến phá nhà a!

“Xảy ra chuyện gì?”- Khi Thạch Ngọc Lâu nghe được tiếng động, Âu Dương Vân đã nhanh chóng xông vào viện tử hán ở.

Âu Dương Vân một đường sát khí, người của Độ Kiếm Minh tự nhiên không có một ai dám tiến lên ngăn trở, cho nên hắn có thể không gặp chút trở ngại mà đánh tới trước viện tử của Thạch Ngọc Lâu.

Thấy Thạch Ngọc Lâu xuất hiện, Âu Dương Vân trực tiếp hỏi: “Sư đệ ta đâu? Mau giao người ra đây.”- Hắn nắm kiếm trong tay, lạnh lùng trừng mắt Thạch Ngọc Lâu.

“Ta sao biết sư đệ người ở đâu được.”- Tuy rằng Thạch Ngọc Lâu quả thật từng có ý đồ bắt cóc Ngu Tương Xuân, nhưng cuối cùng cũng không thực hiện được a! Bất quá Ngu Tương Xuân sau khi bọn họ hành động thất bại liền mất tích, Thạch Ngọc Lâu vẫn có chút chột dạ, khẩu khí nói cũng yếu đi chút.

“Người thật không biết?”- Âu Dương Vân lại lạnh giọng hỏi.

“Thật không biết! Ta có thể lấy tánh mạng thề!”- Thạch Ngọc Lâu nghiêm mặt nói.

“Hừ! Mạng của người có thể so với mạng của sư đệ ta sao!”- mặt Âu Dương Vân vẫn căng thẳng như trước, nhưng khẩu khí đã có phần dịu đi.- ” Xung quanh Lạc Dương này, dám cùng Thiên Thủy sơn trang ta chống đối cũng chỉ có Độ Kiếm Minh các người, sư đệ ta mất tích, thật sự không liên quan đến các người?”

Thạch Ngọc Lâu đang định đáp lời, Nghiêm Triệt vẫn đứng bên cạnh lại tiến lên một bước nói với Âu Dương Vân:

“Âu Dương bang chủ, chuyện Ngu trang chủ mất tích bang chủ nhà ta cũng có nghe thấy, nhưng việc này quả thật không liên quan đến chúng ta. Mấy ngày nay người của Thiên Thủy sơn trang và Độ Kiếm Minh cũng vì việc này mà nhiều lần đánh nhau cãi cọ, bang chủ của chúng ta rất lo lắng, cho nên cũng phái người đi thăm dò xem có chuyện gì.”

“A? Sao lại kỳ lạ như vậy.”- Âu Dương Vân khinh thường hừ một tiếng.- ” Thiên Thủy sơn trang chúng ta cũng phái không ít người đi thăm dò nhưng cái gì cũng không tìm được, chẳng lẽ các người có thể tra ra cái gì sao?”- Sư đệ đệ cứ mất tăm không thấy bóng như vậy, Âu Dương Vân lại chẳng tra được manh mối gì, đúng là bực mình sốt ruột.

Nghiêm Triệt cười, chậm rãi nói: “Âu Dương bang chủ, bang chủ nhà ta quả thật cũng tra được chút manh mối.”- Nghiêm Triệt vừa nói xong, Thạch Ngọc Lâu là kinh ngạc, Âu Dương Vân là kinh hãi, Nhạc Ly cũng là kinh hãi...

Ba người ba loại biểu tình, Nghiêm Triệt tiếp tục nói: “Chúng ta đã tra ra, đúng là có người muốn bắt cóc Ngu trang chủ. Có người thấy, ngày ấy Ngu trang chủ mất tích, có ba bốn người bị mặt đem Ngu trang chủ bắt cóc ra đến ngoài thành, nhưng mấy người kia lại bị Phong Tiểu Diêu đuổi theo đánh lui. Lý ra Ngu trang chủ phải cùng Phong Tiểu Diêu bình an trở về, nhưng chỉ sợ là trên đường trở về lại gặp tập kích...”

Thạch Ngọc Lâu thở dài một hơi, một tay vỗ lên vai Nghiêm Triệt. Hảo tiểu tử, cuối cùng không phụ kì vọng của ta với người a! Nghiêm Triệt lần này nói toàn bộ là sự thật, chẳng qua không nói mấy người bị mặt kia chính là hắn mà thôi. Lý do né tránh lần này cho dù Ngu Tương Xuân cùng Phong Tiểu Diêu trở về đối chứng, chỉ sợ cũng tìm không ra chút sơ hở nào. Lần này, Âu Dương Vân còn thiếu bọn họ một món ân tình lớn.

Nhạc Ly cũng giống như Thạch Ngọc Lâu, coi như được ăn thuốc an thần. Được Nghiêm Triệt kiên quyết che dấu hành vi cùng hắn thông đồng bán đứng Ngu Tương Xuân, hắn cảm động đến mắt rưng rưng nhìn Nghiêm Triệt, trong lòng thầm kêu! Nghiêm Triệt người quá vĩ đại! Về sau ca ca mỗi tháng đều mời người đi ăn toàn ngư yến* ngon nhất Yến Hoa lâu, mỗi tháng đều mang người lên Lưu Phương các ngủ với hoa nương xinh đẹp nhất!

Âu Dương Vân nghe xong lời này cũng vui vẻ! nhưng lại lập tức nghĩ, Ngu Tương Xuân bị cướp rồi được cứu, được cứu sau lại mất tích... Manh mối này kì thật cũng không có giá trị gì lớn!

“Chẳng lẽ thực sự có người gây bất lợi với Thiên Thủy sơn trang ta?”- Âu Dương Vân trầm ngâm, nếu có người buồn gây bất lợi cho Thiên Thủy sơn trang, Ngu Tương Xuân quả thực là kẻ tốt nhất được chọn để khai đao. Suy cho cùng thì sư đệ kia, tuy võ công rất kém cỏi nhưng ở trong trang lại rất có địa vị.

“Đúng vậy!”- Nghiêm Triệt tiếp tục không ngừng cố gắng đem suy nghĩ của Âu Dương Vân từ Độ Kiếm Minh dẫn dắt rời đi.- “Dám bắt Ngu trang chủ đi, chứng tỏ phía sau những người này rất có thể lực, ít nhất

bọn họ dám xúc phạm đến người có địa vị trong Thiên Thủy sơn trang, Âu Dương bang chủ, chuyện này người nhất định phải xử lý cẩn thận, làm không tốt việc này sẽ gây nguy hại đến toàn bộ Thiên Thủy Sơn Trang a!”- Âm thầm lau mồ hôi lạnh, Nghiêm Triệt chỉ mong nói thế này có thể khiến Âu Dương Vân thấy có lý!

Âu Dương Vân nghe vậy gật gật đầu, dáng vẻ suy nghĩ sâu xa. Hắn thu hồi kiếm trong tay, quay đầu lại nhìn Nghiêm Triệt cười nói: “Nghiêm Triệt, không ngờ người lại còn rất thông minh như vậy. Có muốn đến Thiên Thủy sơn trang ta không? Bằng năng lực của người, sẽ không so với Nhạc Ly kém a!”- Âu Dương Vân thích thú nhìn Nghiêm Triệt, người này hắn đã sớm muốn chiêu dụ rồi.

Nhạc Ly nghe Âu Dương Vân nói lòng cũng rất vui vẻ. Ngày đó bang chủ muốn hắn đi chiêu mộ nhân tài, chính là vì năm đó hắn trên đường đi bị chậm trễ nên đành trợ mắt nhìn Nghiêm Triệt lưu lạc đến trận doanh Độ Kiếm Minh.

Đây mới là anh tài biết nhìn người a! Nghiêm Triệt cảm khái! Tuy rằng cảm thấy có chút có lỗi với bang chủ nhà mình, bắt quả hắn nghe Âu Dương Vân nói vẫn là có chút động tâm a!

“Âu Dương bang chủ nói đùa, ta kỳ thực rất dốt nát, những điều này là do bang chủ của chúng ta dạy thôi.”- Tiếc cho cơ hội tốt đối nơi công tác, Nghiêm Triệt vẻ mặt nghiêm túc mà chấp tay đem công lao dâng cho bang chủ nhà mình. Chỉ cần hai vị bang chủ có hi vọng hoà hảo thì cũng nên đóng góp nhiều tí tuệ một chút đến tạo thời cơ đi!

Âu Dương Vân liếc mắt nhìn Thạch Ngọc Lâu vẫn đang đứng chấp tay sau lưng, từ trên khuôn mặt lãnh đạm của hắn kia cũng không nhìn ra được gì. Chẳng lẽ hắn thật sự đi thăm dò chuyện này, còn tra ra manh mối? Hoài nghi tận đáy lòng Âu Dương Vân tan thành mây khói, còn có phần vui sướng.

Trong nhất thời Âu Dương Vân cũng không biết có nên bỏ qua mối nghi ngờ Độ Kiếm Minh như thế không. Thạch Ngọc Lâu này, cũng còn có thể nhớ đến tình cảm trước đây, không có khả năng làm ra chuyện hèn hạ như vậy... Âu Dương Vân lại nhìn về phía Thạch Ngọc Lâu, từ trong mắt hắn đọc ra một tia lo lắng.

Xem ra, thật không phải là hắn...Âu Dương Vân lên thở phào nhẹ nhõm.

“Bang chủ ~~”- một nam nhân vừa chạy vừa hô to- “Có tin tức của nhị trang chủ!”

Thạch Ngọc Lâu nhìn kỹ, người chạy tới chính là Tiêu Lăng Lang của Thiên Thủy sơn trang. Hắn nhíu mày, đây là địa bàn của Độ Kiếm Minh, bắt đầu từ lúc nào để cho người của Thiên Thủy sơn trang ra vào tự nhiên như vậy!

Tại Âu Dương Vân chỉ nghe được lời Tiêu Lăng Lang nói, còn người đứng trước mặt là ai đã không cần để ý nữa. Hắn mừng rỡ tiến đến tóm lấy áo Tiêu Lăng Lang, kêu lên:

“Có tin của Tương Xuân? Hắn bình an không? Người đang ở nơi nào?”

“Bang chủ người mau thả ta ra, chúng ta từ từ nói chuyện, đừng động thủ động cước mà!”- Gạt tay Âu Dương Vân, Tiêu Lăng Lang nghiêm túc tuân thủ giáo huấn của vị hôn thê “Nếu còn quý tính mạng, tránh xa khoảng nam oán nữ!” vị hôn thê của hắn kia ghen tuông đúng là không phân biệt nam nữ mà...

“Người nói mau!”- Âu Dương Vân biết được có tin của sư đệ, cũng tạm thời không chấp nhất thuộc hạ vô lễ!

Tiêu Lăng Lang kéo phăng áo bị Âu Dương Vân túm nhãn, nói: “Có người từng thấy nhị trang chủ ở Huyền Nhạn thành cách đây tám trăm dặm. Nghe nói nhị trang chủ ngay cả kiếm cũng chưa ra đã đem thiếu chủ Thanh Hồng bang trong Huyền Nhạn thành đánh bại, sau đó giữa lúc mọi người thán phục nhìn lên, tiêu sái đi mất... Hiện giờ không biết người đi đâu rồi, bắt quả ta thấy nên nói thẳng, nhị trang chủ ngay cả kiếm cũng chưa xuất mà có thể đánh bại người... tuyệt đối chỉ là nói bậy!”- Võ công của nhị trang chủ nhà hắn kia giết mèo còn không chết a...

“Tương Xuân chạy đến Huyền Nhạn thành xa như vậy làm cái gì...”- Âu Dương Vân nghe sư đệ có thể đánh bại người khác, cũng là gần gũi. Nhưng nghĩ lại, hiện tại không cần phải tự hỏi Ngu Tương Xuân đi làm cái gì, việc cấp bách là phải trước khi Ngu Tương Xuân gặp phiền toái đem người tìm trở về.

“Nhạc Ly, chuyện trong bang tạm do người thay mặt, ngày mai ta tự mình đi tìm nhị trang chủ trở về.”- Âu Dương Vân thật sự lo lắng sư đệ này, nếu sư đệ làm ra tai hoạ gì, chỉ sợ lại là hắn phải đi dọn dẹp hậu quả.

Nếu để thuộc hạ đi tìm người, còn không bằng hấn tự mình đi một chuyến.

Thạch Ngọc Lâu vừa nghe Âu Dương Vân muốn tự mình đi tìm Ngu Tương Xuân, không khỏi lửa giận đầy ngực. Ngu Tương Xuân kia đối với người quan trọng đến vậy sao! Hấn trong lòng khó chịu, sắc mặt cũng trầm xuống vài phần, hai mắt chăm chăm nhìn Âu Dương Vân.

Nghiêm Triệt nhìn thấy sắc mặt bang chủ nhà mình xám đen lại, nghiêng ngẫm một chút liền hiểu được xảy ra chuyện gì. Hấn vội vàng kéo Nhạc Ly nhỏ giọng nói thầm vài câu, lại thấy Nhạc Ly chạy đến bên Âu Dương Vân nhỏ giọng nói thầm vài câu.

Âu Dương Vân nghe Nhạc Ly nói xong, im lặng một lát, phất phất tay, Nhạc Ly liền kéo Tiêu Lăng Lang tránh thật xa.

Nghiêm Triệt thấy Nhạc Ly nháy mắt với hấn, cũng vội vã theo hai người tránh xa đi.

Âu Dương Vân chậm rãi tiến tới hai bước, chỉ cách Thạch Ngọc Lâu có một bước dài.

“Đi cùng ta đi!”- Âu Dương Vân nhẹ giọng nói.

Thạch Ngọc Lâu sửng sốt, không nghĩ tới Âu Dương Vân lại phá lệ mời hấn đi cùng.- “Người...là có ý gì?”- Tìm sự để hấn thôi mà, mang theo hai thuộc hạ, quãng đường tám trăm dặm đi nhanh cùng lắm mất bốn ngày, vì cái gì muốn hấn cùng đi!

Âu Dương Vân quay đầu đi, cười khê.

“Người cứ nói đi?”

Ta làm sao biết! Thạch Ngọc Lâu trong lòng thầm kêu, thật sự không rõ Âu Dương Vân này lại đang làm cái gì.

“Bang chủ ta đây rồi đi, vạn nhất người nhân cơ hội này nuốt mất Thiên Thủy Sơn Trang của ta, ta chẳng phải là thiệt hại lớn sao! Dứt khoát cho Độ Kiếm Minh người cũng không có bang chủ trấn giữ, ta mới an tâm.”- Âu Dương Vân trên mặt khê cười, cũng không biết lời này có phải thật tâm không.

“...”- Mặt Thạch Ngọc Lâu sa sầm lại, lời này hấn nghe cực kì khó chịu.- “Âu Dương Vân, người đừng nghĩ nói như thế ta sẽ tin. Ta biết người cũng không phải ngày một ngày hai, người rốt cuộc có ý tứ gì, cứ việc nói rõ ra.”

Ánh mắt Âu Dương Vân nhìn lướt qua, cho Thạch Ngọc Lâu một nụ cười hết sức ám muội.- “Ta lần này ra ngoài, chỉ sợ phải đi mất nhiều ngày..Cũng không biết được trên đường đi sẽ đụng đến thứ gì.- ” Nói xong, Âu Dương Vân liền xách trường kiếm gọi Nhạc Ly cùng Tiêu Lăng Lang rời khỏi Độ Kiếm Minh.

“Bang chủ bang chủ, Âu Dương bang chủ nói gì với người vậy?”- Nghiêm Triệt quay về liền đến gần dò hỏi Thạch Ngọc Lâu đang ngẩn ra. Nhìn bang chủ nhà hấn đây, Âu Dương Vân nói có mấy câu mà như bị mất hồn vậy...

“Hấn yêu cầu ta đi cùng hấn...”- Thạch Ngọc Lâu thế nào cũng không hiểu được, mấy năm nay Âu Dương Vân chưa từng cho hấn lấy một sắc mặt vui vẻ, sao hôm nay lại thay đổi thế này?

Nghiêm Triệt vừa nghe, con mắt lập tức sáng lên như đèn.- “Chuyện tốt a, đây là chuyện tốt a!”- Nghiêm Triệt kích động túm lấy cánh tay Thạch Ngọc Lâu- “Bang chủ người nghĩ xem, Âu Dương bang chủ lần này xuất hành, không biết sẽ gặp đến nguy hiểm gì nữa, lần này nếu người cứu hấn, hấn sau này còn không đối với bang chúng ta khách khách khí khí sao. Hơn nữa, người đi theo bên cạnh Âu Dương bang chủ, hấn làm việc gì bất lợi cho bang chúng ta, người cũng có thể thấy là biết ngay, kịp thời ngăn lại mà.”

Kỳ thật Nghiêm Triệt muốn nói nhất chính là: bang chủ người quán lấy người ta nhiều năm như vậy, đến bây giờ ngay cả một ánh mắt ôn nhu vẫn không lừa đến nổi, còn không mau thừa dịp bây giờ có cơ hội tốt, hai người ở cùng một chỗ, nói không chừng có thể có chuyển biến tốt a!

Bất quá lời này không thể nào nói ra được, cho nên Nghiêm Triệt cũng chỉ hảo hảo dựng bậc thang cho Thạch Ngọc Lâu đi lên. May mà Thạch Ngọc Lâu coi như cũng hiểu được ý của Nghiêm Triệt, hấn hoài nghi liếc tên thuộc hạ đang cười có chút quá kích động này.- “Người đã nói như vậy, ta liền cùng hấn đi một chuyến đi. Chuyện trong bang để người quản lí... Còn có, người vừa rồi cùng Nhạc Ly nói gì?”

“Không nói gì nhiều a.”- Về mặt Nghiêm Triệt trong sáng vô tội- “Ta chỉ là kêu Nhạc Ly nói cho bang chủ nhà hẳn biết, xuất môn tại ngoại, an toàn là quan trọng nhất thôi!”

Hừ! Miệng toàn nói vậy! Thạch Ngọc Lâu trừng mắt liếc Nghiêm Triệt một cái...Quên đi, tên thuộc hạ này vẫn là tận trung mà, hẳn là cũng không nói gì kì quặc. Bất luận thế nào, cơ hội có thể ở chung với một mình Âu Dương Vân này, hẳn đã đợi rất lâu rồi...

* tiệc toàn món làm từ thịt trâu đó mà

9. Chương 8

Sáng sớm, hai con khoái mã chạy ra khỏi cửa nam thành Lạc Dương. Mười mấy con người ở cửa nam thành đưa mắt nhìn theo hai con khoái mã tuyệt trần rời đi, tất cả đều là những thành viên nông cốt của Thiên Thủy sơn trang và Độ Kiếm Minh.

Trong mười mấy con người đó, có mấy người đã đang lau nước mắt vui mừng. Trong lòng mọi người đều giống như sau nhiều năm bị gió bão tàn phá cuối cùng cũng thấy được ánh cầu vồng, vạn phần kích động! Chỉ hận không thể cùng nhau đến tung hoa chúc mừng thôi!

Hai tay Nhạc Ly và Nghiêm Triệt lúc này cũng gắt gao nắm lấy nhau, hai mắt nhìn theo mãi miết rất lâu! Hai người trong lòng không hèn mà cùng reo lên sung sướng!

Mẹ nó! Cuối cùng cũng đem hai vị bang chủ sĩ diện muốn chết này tổng đi rồi!

Chỉ cần hai vị bang chủ rời đi, người của hai bang có thể không cần đánh nhau, không cần cãi nhau, muốn hèn hò thì hèn hò, nên quan hệ hữu nghị thì quan hệ hữu nghị! Thiếu niên thiếu nữ trong Thiên Thủy sơn trang cùng Độ Kiếm Minh coi được mắt cũng không chỉ một hai người, mọi người nếu không vì thể diện các bang chủ, đã sớm uyên ương qua lại cùng sánh đôi!

Nhạc Ly vui mừng lau đi giọt lệ xúc động động trên khoé mắt, thấp giọng nói với Nghiêm Triệt:

“Chỉ khiến bọn họ rời đi vẫn chưa ổn, cần tìm chút sự tình để bọn họ ở bên ngoài lâu lâu một chút.”

“Không sai!”- Nghiêm Triệt cũng trong lòng thích thú mà gật đầu.- “Phải làm như thế nào, hai ta cần bàn bạc lại một chút.”

Hai tên quân sư quạt mo kiếm tay chân số một được bang chủ tính nhiệm nhất trong hai bang cùng nhau nhìn về phía con đường đã không còn bóng dáng các bang chủ kia, hắc hắc nhe răng cười mấy tiếng... Hai người thâm nghĩ, áp bức và nô dịch chúng ta phải chịu mấy năm nay, cuối cùng cũng có thể phản kích rồi...

.....

Âu Dương Vân tận lực không quay đầu nhìn về phía Thạch Ngọc Lâu bên cạnh. Chẳng vì gì khác, chỉ vì Thạch Ngọc Lâu kia toàn thân vận bạch y huyênh hoang lại chướng mắt cùng với con tuần mã trắng như tuyết không chút tạp mao hẳn cười!

Thích mặc bạch y không phải lỗi của Thạch Ngọc Lâu! Nhưng mà trắng đến nỗi khiến Âu Dương Vân rất khó chịu muốn đập hẳn thì đúng là vấn đề lớn! Âu Dương Vân cũng không thích màu trắng, hẳn ngại màu sắc này cao ngạo lại tự mãn. Hơn nữa, người thân vận bạch y mặt đầy ngạo khí này lại cổ tình là Thạch Ngọc Lâu...Âu Dương Vân nhìn rồi lại nhìn, cố lắm mới nhìn được để không đột nhiên bùng nổ, đem Thạch Ngọc Lâu một chưởng đánh ngã xuống rãnh bùn bên đường đi.

“Người đang nghĩ cái gì?”- Thạch Ngọc Lâu lúc này đích tâm trạng rất tốt, chủ động nói với Âu Dương Vân.

Âu Dương Vân nhìn không chớp mắt, lãnh đạm trả lời:

” Đang nghĩ người chừng nào mới có thể cởi bộ y phục vội về chịu tang này.”

Thạch Ngọc Lâu khẽ nhếch mày kiếm, cười một tiếng- “Người vì cái gì lúc nào cũng nhằm vào y phục của ta! Ta chỉ là thích mặc bạch y, cái này cũng chọc người a!”- Lúc này chỉ có hai người hẳn cùng Âu Dương Vân, nói chuyện cũng không cần đối chọi gay gắt như ở trước mặt thuộc hạ, ngữ khí cũng thoải mái không ít.

“Người không biết là rất khó coi sao!”- Âu Dương Vân quay đầu chán ghét lườm qua một cái- ” Màu sắc như thế, sẽ làm người ta nhìn không được muốn làm bản.”- Bây giờ hẳn đang vô cùng muốn quăng bùn qua nha.

Thạch Ngọc Lâu ha ha cười rộ lên, mấy lời này của Âu Dương Vân khiến hắn nhớ tới chuyện của nhiều năm trước.- “Ta còn chưa tính toán với người chuyện trước đây người làm dơ của ta bao nhiêu bộ bạch y, đừng tưởng là ta không biết người cố ý.”- Hắn cười nhìn về phía Âu Dương Vân, chuyện khi còn niên thiếu, hắn vẫn chưa từng quên.

“A, người còn nhớ rõ hả, ta đúng là cố ý.”- Âu Dương Vân nhớ tới lúc trước cũng nhẹ giọng cười.- “Đáng tiếc qua nhiều năm như vậy, người vẫn không rút kinh nghiệm.”

Vẻ tươi cười của Thạch Ngọc Lâu ngưng lại một chút, hắn than nhẹ, nói:

“Hôm nay tâm trạng ta tốt, không muốn cùng người cãi vã.”

Hiếm có lúc hai người có thể bình tĩnh ôn hoà ở chung với nhau, hà tất phải phá hỏng chuyện tốt này.

Âu Dương Vân sâu sắc liếc Thạch Ngọc Lâu một cái, gật gật đầu, trong miệng tự nói nhỏ đến không thể nghe được.- ” Cũng đúng, rất nhiều việc cũng không thể nhất thời vội vã” – Âu Dương Vân nhớ tới lúc Nhạc Ly thì thầm với hắn kia: xuất môn tại ngoại, sẽ có cơ hội báo thù!

Khóe miệng lộ ra tươi cười, mắt Âu Dương Vân dạo trên người Thạch Ngọc Lâu một vòng. Ha ha! Cuộc hành trình này, nhất định sẽ không nhàm chán!

Hai người một đường khoái mã chạy tới Huyền Nhạn thành, trực tiếp tìm đến Thanh Hồng bang.

Thanh Hồng bang này ở Huyền Nhạn thành cũng coi như là một bang phái lâu năm đáng kính trọng, lập bang hơn chục năm, tuy rằng chưa từng có đại anh hùng hào kiệt gì, ít ra thì hai đời bang chủ trước trên giang hồ cũng tạo được chút tiếng tăm tốt

Thiên Thủy sơn trang cùng Thanh Hồng bang này chưa từng có giao tình, Âu Dương Vân cũng chỉ mấy năm trước gặp qua bang chủ Yến Hoài Kỳ một lần. Cũng không biết Ngu Tương Xuân làm thế nào lại chọc đến thiếu chủ của người ta, còn nháo đến nỗi muốn động thủ...

Âu Dương Vân lần này xuất hành mục đích đương nhiên chỉ là tìm Ngu Tương Xuân về. Hắn cũng không muốn gặp phải chuyện phiền toái gì, hơn nữa trong bang hiện tại vô chủ, thật sự khiến hắn rất không yên tâm. Nhạc Ly cùng mấy gã thuộc hạ tâm phúc tuy rằng năng lực rất mạnh, cũng không đến nỗi có mấy ngày đã làm bang sụp đổ, nhưng cá tính độc đáo của đám tâm phúc này cũng thường làm cho kẻ đứng đầu bang như Âu Dương Vân đau đầu không ngớt!

Hai bang chủ của hai đại bang phái trên giang hồ lại song song đi đến Thanh Hồng bang, Yến Hoài Kỳ xuất hiện rất nhanh, làm hai người Âu Dương Vân không thể không nghi ngờ hắn ngay từ đầu đã thủ sẵn ở đại môn. Hai người được Yến Hoài Kỳ long trọng mời vào đại sảnh, vừa dâng trà vừa khen ngợi!

Hàn huyền vài câu, Âu Dương Vân trực tiếp yêu cầu muốn gặp thiếu bang chủ Yến Tần.

Yến Tần là một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, tướng mạo cùng phụ thân có sáu phần tương tự. Nét mặt Âu Dương Vân vẫn là phong thái thản nhiên như từ trước đến giờ vẫn vậy, nhưng ánh mắt sắc bén lại nắm được trên mặt Yến Tần có vài phần giận dữ

“Thiếu bang chủ, nghe nói mấy ngày trước sự đệ của tại hạ đã đến đây.”- Âu Dương Vân than nhẹ một tiếng- ” Sự đệ ta kia rất ít qua lại trong chốn giang hồ, nếu có làm sai điều gì đắc tội thiếu bang chủ, xin thiếu bang chủ hãy nể mặt tại hạ, đừng cùng hắn so đo.”

Tuy Âu Dương Vân cũng tuyệt đối không tin sự đệ vô công kém cỏi be bét nhà mình kia lại đánh bại Yến Tần vừa nhìn đến đã thấy võ công có chút thành tựu này, nhưng không có lửa làm sao có khói, tám phần lại là sự đệ làm ra chuyện gì đắc tội với người ta mới đến nỗi hai bên phải động thủ.

Âu Dương Vân trước kia hành tẩu giang hồ, dựa vào tính cách tốt, bình dị dễ gần mà có được không ít mối nhân duyên tốt. Duy nhất có thể nói là trở mặt, đại khái chỉ có Thạch Ngọc Lâu của Độ Kiếm Minh! Nhưng chuyện của hắn cùng Thạch Ngọc Lâu có chút phức tạp, chỉ có hai người bọn hắn biết được ân oán năm xưa!

Yến Tần có vẻ cũng là người thẳng tính, hẳn thấy Âu Dương Vân tuy là bang chủ của một trong hai đại bang phái chốn giang hồ nhưng cũng không bày ra bộ dạng vênh váo hung hăng, so với sư đệ hẳn kia còn mạnh hơn gấp trăm lần, nhất thời cũng vui đi vài phần tức giận. Yến Tần hướng về phía Âu Dương Vân chấp tay thi lễ, nói: “Âu Dương bang chủ, ta là người thô lỗ, người cũng đừng trách ta nói chuyện khó nghe. Nhị trang chủ của quý trang kia, vẫn là nhốt trong nhà hảo hảo quản giáo, đừng ra ngoài sẽ tốt hơn.”- Nhớ tới vẻ mặt độc ác của Ngu Tương Xuân kia, Yến Tần lại phát giận.

“Hơn nữa Âu Dương bang chủ nếu đã mở miệng, việc nhị trang chủ làm, ta liền nể mặt Âu Dương bang chủ coi như chưa phát sinh. Nhưng...”- Yến Tần tiến lên trước hai bước bình tĩnh nhìn Âu Dương Vân- “Vì Nhị trang chủ, hai vị huynh đệ trong bang ta đã chết, vẫn là hy vọng Âu Dương bang chủ ít nhất có thể đem hung thủ giao cho bang chúng ta xử lý, để ta có thể lấy lại cho các huynh đệ một cái công đạo.”- Ngu Tương Xuân giết không được, nhưng kẻ động thủ giết người cùng lắm chỉ là một gã thị tòng. Chắc chắn đường đường là bang chủ một đại bang phái cũng không đến nỗi vì một tên thị tòng mà huỷ đi danh dự của chính mình.

“A? Cũng không biết hung thủ đó là ai?”- Âu Dương Vân bề ngoài vẫn một mực tao nhã, trong lòng cũng đã giật nảy lên. Ngu Tương Xuân dưới sự an bài cẩn thận của hắn, căn bản là không có cơ hội phiêu bạt giang hồ. Hơn nữa sư đệ tuy rằng từng rước lấy nhiều phiền toái nhưng cũng rất ít gây ra tai hoạ chết người, cho dù hại đến mạng người, Âu Dương Vân cũng đều có thể giải quyết ổn thoả. Nhưng hướng hắn đòi hung thủ thế này lại là việc trước nay chưa từng có.

“Hung thủ kia chính là thiếu niên thị tòng sử dụng kiếm theo bên cạnh nhị trang chủ.”- Yến Tần vẫn còn nhớ rất rõ thiếu niên kia ngoan độc giết người không chớp mắt, nghĩ đến huynh đệ trong bang còn chưa kịp chống cự đã mất mạng, hẳn lại hận không thể lập tức đem hung thủ đến róc xương xẻ thịt.

“Không biết thiếu niên kia vì sao lại muốn giết người chứ!”- Thạch Ngọc Lâu ngồi một bên bị quên lãng đã nửa ngày, hẳn nghe Yến Tần kể lại, căn nhắc thấy thiếu niên kia khẳng định chính là Phong Tiểu Diêu, ngay cả Nghiêm Triệt kiếm thuật được xếp vào hàng nhất lưu kiếm khách* thế kia còn bị Phong Tiểu Diêu đánh cho mình đầy thương tích trốn về, có thể thấy kiếm pháp của thiếu niên kia cực kì lợi hại. Nhưng là thị tòng của người ta, không thể nào tùy tiện ra tay đã thương người đi!

Âu Dương Vân liếc nhìn Thạch Ngọc Lâu một cái, thấy hắn miễn cưỡng dựa vào cái bàn, một tay chống cằm, mặt không chút thay đổi mà hỏi Yến Tần. Thuận theo lời Thạch Ngọc Lâu, Âu Dương Vân tiếp tục nói: “Không sai. Ta cũng đang muốn hỏi một chút xem tên thị tòng kia vì sao phải giết người. Thiên Thủy sơn trang ta thực ra chưa từng làm ra chuyện đã thương người mà không có đạo lý, xin thiếu trang chủ cho lời giải thích đi!”- Phong Tiểu Diêu đó tuy rằng cá tính trầm mặc, nhưng hẳn mới mười tuổi đã vào Thiên Thủy sơn trang, khi mười bốn tuổi đã theo bên cạnh Ngu Tương Xuân, những năm gần đây trung thành, tận tâm, tuyệt đối so với Ngu Tương Xuân còn biết lý lẽ hơn, không thể nào không có lý do gì lại rút kiếm giết người.

“Này...”- Sắc mặt Yến Tần bỗng hết xanh rồi lại đỏ, nói không ra lời. Âu Dương Vân nhìn lên, chỉ biết lần này chưa chắc đã là lỗi của sư đệ, sợ rằng thiếu trang chủ này cũng làm ra chuyện gì không ổn.

” Thế nào? Thiếu bang chủ thấy chuyện này khó nói ra?”- Nụ cười của Âu Dương Vân lạnh xuống, ngữ khí cũng cứng rắn hơn.

“Nếu là thiếu bang chủ cảm thấy không cần phải nói cũng được, chờ ta tìm được sư đệ ta về hỏi sự việc rõ ràng, sẽ xem lại xem Thiên Thủy sơn trang ta có cần hướng thiếu bang chủ nhận tội không!”

Yến Tần nghe ý tứ của Âu Dương Vân, việc này chỉ sợ sẽ không xong xuôi dễ dàng như vậy.. Hắn cắn răng, nói: “Là bởi vì...Ta cùng Ngu trang chủ ngày đó vì tranh Tú Mị cô nương hoa khôi của Diêm Phân lâu nên mới dẫn đến âm ỉ...”- Chuyện mất mặt đến mức này Yến Tần thực sự không muốn nhắc lại, huống chi Ngu Tương Xuân kia chỉ là cùng hắn tranh cãi vài câu, hai tên thuộc hạ của hắn đang say rượu ngồi phía sau lại thấy Ngu Tương Xuân tướng mạo tuấn mỹ mà buông lời chọc ghẹo. Sự tình vẫn phát triển đến lúc thiếu niên bên cạnh Ngu Tương Xuân kia bỗng nhiên rút kiếm lao tới, mọi người mới phát giác đã muốn lấy mạng người

Hai mạng người, chỉ là vì tranh hoa nương của thanh lâu? Ngón tay Âu Dương Vân chậm rãi gõ lên bàn, trên mặt một mảnh lạnh lẽo, này đúng là chuyện Ngu Tương Xuân có thể làm ra! Nhưng cho dù là cùng

khách làng chơi khác tranh giành tình nhân, cũng không đến nỗi muốn lấy mạng người đi! Phong Tiểu Diêu dù có thiên vị chủ tử của mình như thế nào, cũng sẽ không đến mức bất chấp thanh danh của Thiên Thủy sơn trang!- “Yến Thiếu bang chủ, chỉ sợ...không đơn giản chỉ là vì tranh một hoa nương như vậy đi!”- Âu Dương Vân thấp giọng hỏi. Phong Tiểu Diêu nếu ra sát chiêu, chỉ sợ là hắn cũng thấy những người này đáng chết!

Yến Tần không biết phải trả lời như thế nào, hắn đứng tại chỗ nhìn ánh mắt Âu Dương Vân đầy cảm giác áp bức. Nếu nói ra người hầu kia xuất kiếm là bởi vì chính thuộc hạ mình nói năng vũ nhục nhị bang chủ Thiên Thủy sơn trang, e rằng hôm nay chính chủ của Thiên Thủy sơn trang cũng không độ lượng mà bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy... Mồ hôi lạnh ào ào chảy xuống, Yến Tần nhất thời nghĩ tới những lời chính mình vừa nói kia, thật sự có chút quá kích động

“Sắc mặt thiếu bang chủ hình như không tốt lắm a! Như thế nào? Có cái gì không có tiện nói sao!”- Âu Dương Vân miệng nhấp một ngụm trà, hiện tại hắn thật ra yên tâm không ít. Xem bộ dạng của Yến Tần này, tám phần là sư đệ mình chẳng qua chỉ cãi cọ đôi chút, hậu quả là người của Yến Tần không biết làm thế nào lại chọc giận Phong Tiểu Diêu trước giờ luôn trung tâm hộ chủ**, gặp phải họa sát thân.

“Ai nha! Âu Dương bang chủ, tiểu nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, động đến nhị trang chủ của quý bang.”- Yến Hoài Kỳ lúc này đột nhiên đứng ra hoà giải, hướng Âu Dương Vân cười ra vẻ lấy lòng.- “Tuy rằng người trong bang ta đã chết, nhưng tiểu nhi cũng có sai lầm. Âu Dương bang chủ không bằng nể mặt lão phu, việc này như vậy coi như xong!”

“Nhưng thiếu bang chủ còn nói muốn ta giao hung thủ ra...”- Âu Dương Vân rũ mi mắt xuống cố ý kéo dài giọng, “Hung thủ” kia chính là một cao thủ kiếm thuật trong trang hắn vất vả bồi dưỡng a, hắn mới không nỡ giao cho người ta.

Yến Hoài Kỳ đây là người từng trải như thế nào lại không biết ý tứ của Âu Dương Vân? Hắn vội vàng tiếp lời nói:

“Đó là tiểu nhi nhất thời hành động theo cảm tình, Âu Dương bang chủ không cần cho là thật.”

“Sao có thể như vậy. Chờ ta tìm được sư đệ, hỏi rõ nguyên do, tự nhiên sẽ cho Thanh Hồng bang một cái công đạo”- Âu Dương Vân nhạt nhẽo nói, nếu hỏi rõ nguyên nhân đúng là sư đệ phải chịu ầm ức, công đạo kia còn không biết ai phải cho ai đâu.

Yến Hoài Kỳ không để tâm đến nhi tử ở sau lưng mấy lần sốt ruột muốn lên tiếng, vẫn là cố lấy lòng Âu Dương Vân. Yến Hoài Kỳ tốt xấu gì cũng là một người từng trải, cho dù là ở trước mặt nhân vật đứng đầu đã lặn lội giang hồ rất lâu như Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu cũng vẫn có thể đem suy nghĩ của chính mình che giấu triệt để. Trong bang chết mấy người quả thực không đáng gì, chỉ cần nắm chắc cơ hội ở ngay trước mắt, Thanh Hồng bang của hắn đây sẽ có lúc ngẩng đầu dậy

Yến Hoài Kỳ nhìn thấy bang chủ của hai đại bang phái lại một mình xuất hành, trong lòng mừng thầm. Đàn rồng nếu không đầu, hai đại bang phái cũng cùng lắm cũng chỉ là đám ô hợp dễ dàng xử lý trong nháy mắt. Yến Hoài Kỳ động tâm. Chỉ cần trong Lạc Dương không có hai đại bang phái, ai còn dám nói Thanh Hồng bang hắn đây là hạng hai trong giang hồ!?

Nói chuyện khách khí đủ rồi, Âu Dương Vân cũng hiểu được không cần thiết dừng ở chỗ này nữa. Dù sao đây là bang phái của người khác, ngoài mặt hoà khí không có nghĩa là bên trong an toàn. Mọi việc vẫn là cẩn thận một chút tốt hơn, hơn nữa Yến Hoài Kỳ một mặt lấy lòng cũng làm Âu Dương Vân trong lòng sinh ghét. Hắn ra hiệu cho Thạch Ngọc Lâu bên cạnh đã sắp ngủ, hai người đứng lên cáo từ mà đi.

Thạch Ngọc Lâu đổi chuyện Ngu Tương Xuân gây ra một chút cũng không để ý. Ngu Tương Xuân kia cùng người ta gây gỗ đánh nhau, sao còn chưa bị thương chết đi, ngược lại còn làm chết người nhà người ta... Nghĩ đến Âu Dương Vân luôn vì một kẻ vô dụng bại gia như vậy mà bỏn ba lao lực, Thạch Ngọc Lâu cũng rất là buồn bực.

“Việc này người thấy thế nào?”- Rời khỏi Thanh Hồng bang, Âu Dương Vân vừa dắt con ngựa đỏ thẫm của hắn vừa hỏi Thạch Ngọc Lâu: “Người cho rằng Thanh Hồng bang lần này thực lòng cảm thấy có thể quên đi hai mạng người như vậy sao?”

Không nghĩ tới Âu Dương Vân mà lại hỏi mình, Thạch Ngọc Lâu sững sốt một lát rồi mới đáp: “Chứ còn muốn như thế nào? Chẳng qua là chết mất hai tên bang chúng không quan trọng đi, đến mức muốn cùng đại bang phái người kết thù kết oán sao!”- Một trong nhị lưu bang phái, cũng không đến nỗi không biết tự lượng sức mình như vậy đi! Thạch Ngọc Lâu nghĩ thầm, Âu Dương Vân này hôm nay bị sao vậy, chuyện đơn giản như vậy cũng nghĩ không ra!

Âu Dương Vân dắt ngựa, lông mày nhíu chặt. Từ lúc sư đệ mất tích thì bắt đầu có một số việc bất thường. Huyền Nhạn thành này cách Lạc Dương không gần, Ngu Tương Xuân yên ổn ở Thiên Thủy sơn trang vừa được hai mươi sáu năm, cũng là lần đầu tới nơi này. Hơn nữa hẳn vì cái gì không trở về Thiên Thủy Sơn Trang lại tới nơi này? Thậm chí ngay cả thư báo bình an cũng không gửi về trang trước, làm cho mọi người vì hắn sốt ruột như vậy.

Nếu như nói việc này Ngu Tương Xuân không nghĩ đến, Phong Tiểu Diêu kia cũng nên nghĩ đến nha! Suy nghĩ của Âu Dương Vân nhanh chóng xoay chuyển...

Ngu Tương Xuân vẫn tự giữ gìn dung mạo thanh tú, nhưng coi như giữ mình trong sạch. Chạy đến kỹ viện vì tranh một hoa nương mà hại đến chết người, hơn nữa Phong Tiểu Diêu không chỉ không ngăn cản mà còn tự mình động thủ, dù thế nào cũng cảm thấy có chút không thể nào nói nổi a...

“Chút chuyện nhỏ ấy người muốn nghĩ tới khi nào?”- Thạch Ngọc Lâu tức giận gầm khê. Âu Dương Vân này, trước giờ chưa từng quan tâm đến hắn như vậy...Không tính hiện tại mà ngay cả trước kia lúc hai người vẫn còn qua lại thân thiết cũng chưa từng có.- “Ngu Tương Xuân chỉ là sư đệ người, những chuyện mấy năm nay người vì hắn thu dọn hậu quả vẫn còn ngại quá ít sao!”

Âu Dương Vân quay đầu nhìn về mặt bất bình của Thạch Ngọc Lâu, rất không hiểu vì cái gì hắn đang lo lắng sư đệ nhà mình người ngoài này ở đây tức giận cái gì không biết.- “Ta cùng sư đệ là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, tuy rằng hắn khuyết điểm rất nhiều nhưng vẫn là một thanh niên tốt...”- Lời này nói ra muốn có bao nhiêu trái lương tâm thì có bấy nhiêu trái lương tâm, Âu Dương Vân ít nhất cũng biết sư đệ hắn từ lúc còn nhỏ, ưu điểm đại khái chắc cũng chỉ có khuôn mặt kia. Thế nhưng ở trước mặt người khác, Âu Dương Vân vẫn cứ luôn bao che khuyết điểm, bằng không sư phụ hắn cũng không thể nào thực sự đem nhi tử bảo bối của mình cho hắn bảo hộ.

“Hừ!” Thạch Ngọc Lâu lạnh lùng lườm qua một cái- “Âu Dương bang chủ, nói dối lòng thì miễn đi! Người tuy lớn hơn sư đệ người năm tuổi, nhưng luận võ học luận danh tiếng, sư đệ người có đuổi theo cũng không kịp. Giang hồ đồn đại, Thiên Thủy sơn trang sở dĩ rơi vào trong tay ngoại nhân như người, chính là bởi vì người một tay khống chế được Ngu Tương Xuân, đừng tưởng rằng danh tiếng của người trên giang hồ thực sự tốt.”- Ngu Tương Xuân kia mới đúng là chủ nhân đời này của Thiên Thủy sơn trang, hiện tại hắn lại một chút cũng không để ý vị trí này bị chính sư huynh mình đoạt đi, còn một lòng sung bái vị sư huynh này... Lý do lớn nhất khiến Thạch Ngọc Lâu chán ghét Ngu Tương Xuân kỳ thật chỉ là bởi vì Ngu Tương Xuân luôn cùng Âu Dương Vân cực kì thân cận.

Ha hả! Âu Dương Vân khoái trá cười rộ lên. Xem ra người trên giang hồ nhận định là ta mưu đoạt Thiên Thủy sơn trang a!- “Ta không có khống chế Tương Xuân, chức bang chủ kia đích thực là sư phụ tự mình truyền lại cho ta.”- Âu Dương Vân nhìn sắc mặt âm trầm của Thạch Ngọc Lâu kia thần nhiên nói: “Thiên Thủy sơn trang chỉ có ở trong tay ta mới có thể phát triển lớn mạnh, Tương Xuân lại làm không được. Trái lại nói đến người, chẳng mấy may niệm tình bạn cũ, nơi nơi cùng ta đối địch...”

Về mặt hai người nháy mắt đều âm thầm xuống...Hai năm kết bạn lang bạt tứ phương kia, tốt đẹp đến không chân thực. Khoảng thời gian có rượu cùng uống gặp nạn cùng ngăn kia, bây giờ nghĩ lại hoá ra đã xa xôi như vậy.

“Âu Dương...”- Thạch Ngọc Lâu nhìn về mặt âm thầm kia của Âu Dương Vân, cũng không nén nổi xót xa trong lòng.- “Ta không phải muốn cùng người đối nghịch, ta chỉ là không muốn người quay về Thiên Thủy sơn trang thôi.”

“Khác nhau sao?”- Âu Dương Vân hỏi: “Chẳng lẽ nói, ta không làm bang chủ của Thiên Thủy sơn trang, Độ Kiềm Minh sẽ biến mất? Thạch Ngọc Lâu, tuy rằng ta từng cùng người nói, muốn cùng người thành lập môn phái. Nhưng Thiên Thủy sơn trang từ rất lâu trước đây chính là do ta hao tâm tổn trí xây dựng, ta sẽ không khoanh tay nhìn nó giữa dòng nước chảy ngược suy tàn thậm trí tiêu biến mất. Người nếu thật

sự là nhớ kỹ chuyện cũ, năm đó người không chịu cùng ta đến Thiên Thủy sơn trang, ít nhất cũng không nên thành lập Độ Kiếm Minh chống đối với ta đi!”- Càng nói càng tức giận, Âu Dương Vân nhớ tới trước kia nhiều lần muốn Thạch Ngọc Lâu đến Thiên Thủy sơn trang lại nhiều lần bị từ chối, cuối cùng hẳn lại còn thành lập Độ Kiếm Minh ở Lạc Dương cùng hẳn hoàn toàn đối địch...

“Ta không nên thành lập Độ Kiếm Minh?”- Sắc mặt Thạch Ngọc Lâu cũng thay đổi liên tục, cuối cùng biến thành vẻ mặt xanh mét.- “Người đối với Thiên Thủy sơn trang cố chấp, ta không nói; người nuốt lời cùng ta thành lập bang phái, ta cũng không nói. Nhưng người lúc trước vì muốn ta gia nhập Thiên Thủy sơn trang mà dùng những thủ đoạn đó, tự người hỏi lương tâm mình, đó là thủ đoạn nên dùng với hảo hữu ta đây sao! Còn có, những lời người nói sau đó, cũng quá ngoan độc đi! Nếu ta không thành lập Độ Kiếm Minh, còn không phải bị người hại chết? Âu Dương Vân, người có thông minh có tài trí, nhưng người có lúc cũng không tránh khỏi quá mức tự đại!”- Thạch Ngọc Lâu cố nén tức giận, suýt nữa muốn gào lên! Những lời Âu Dương Vân năm hai mươi tuổi không nể mặt nói với hẳn đó, cùng với những lời nói khi về sau gặp nhau mấy lần, ác độc đến đến giờ nhớ lại Thạch Ngọc Lâu vẫn đau lòng tới mức cả đêm không thể ngủ ngon!

Hừ hừ hừ! Âu Dương Vân cười lạnh mấy tiếng. Hai con mắt sắc nhọn của hẳn nhìn chăm chăm Thạch Ngọc Lâu. Một lát sau, Âu Dương Vân mới gần từng tiếng nói: “Thạch Ngọc Lâu, người chẳng lẽ đã quên sao! Nếu là nói đến trước kia, chung quy là người thiếu ta!”- Dứt lời, Âu Dương Vân quay đầu bước đi.

Thạch Ngọc Lâu bị Âu Dương Vân nói chấn động đến ngẩn ngơ, ánh mắt của hẳn hiện ra tia bối rối, thần sắc trên mặt cũng không biết là ử rử hay áy náy...Biến đổi nhiều lần cuối cùng vẫn thành một mảnh bất đắc dĩ, hẳn yên lặng dắt ngựa đi theo Âu Dương Vân.

Nhìn theo Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu đi xa dần, Tiêu Lăng Lang vẫn luôn che giấu tung tích đi theo hai vị bang chủ vội vàng nhảy khỏi cây đại thụ đang ẩn náu mà tìm cái cảm hẳn rút xuống đất!

Nội tình a! Đây tuyệt đối là chuyện lớn kinh thiên động địa a! Nhạc Ly nói quả nhiên không sai! “Cừu hận” của Âu Dương Vân, Thạch Ngọc Lâu lúc đó tuyệt đối không phải cái gì tranh giành mỹ nữ a, sự tình đây đưa như thế không thể nào do chuyện nhỏ tạo thành, nhất định là bọn hẳn trước kia ở cùng một chỗ có xảy ra chuyện gì mới nháo thành như bây giờ!

Tiêu Lăng Lang ngồi chồm hổm trên mặt đất, lấy giấy bút ra xoát xoát xoát viết lên, đem những gì hẳn tự mình nghe được một phen tổng kết lại, kết luận chính là: hai đại bang chủ từng giao ước cùng lập môn phái, Âu Dương Vân bội tín, tiếp nhận chức chủ môn Thiên Thủy sơn trang. Âu Dương Vân rất muốn Thạch Ngọc Lâu gia nhập bang, bị từ chối, Âu Dương Vân miệng nói ác ngôn, hai người trở mặt! Thạch Ngọc Lâu giận dữ thành lập Độ Kiếm Minh, từ nay về sau hai bang giao chiến, bang chúng xui xẻo...Viết đến đây, Tiêu Lăng Lang nhớ tới vị hôn thê của hẳn thân ở Độ Kiếm Minh, nhất thời thương tâm muốn chết. Chính là bởi vì hai vị bang chủ xưa kia một hồi tranh chấp, làm hại bọn họ bây giờ nguyên vô ương bạn, ương phản yên lai***!

Ta giận oa ~~! Tiêu Lăng Lang ngửa mặt lên trời rống to! Một phen phát tiết oán khí trong ***g ngực, Tiêu Lăng Lang lại nghĩ tới cuối cùng Âu Dương Vân kia nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói một câu “người thiếu ta”, sau đó Thạch Ngọc Lâu cũng là một bộ có tật giật mình không phản bác lại... Tiêu Lăng Lang cắn cắn bút trầm tư một lát, cuối cùng trên giấy lại viết: “Còn có nội tình khác, đợi điều tra rõ!” Sau đó hẳn từ trong ngực lấy ra một con bồ câu trắng, giơ tay lên, bồ câu trắng mang theo lá thư đó, hướng về phía Thiên Thủy sơn trang ở phía xa mà bay đi.

* kiếm khách hạng nhất

** trung thành bảo vệ chủ

*** yên ương không được làm bạn, bị chia cách

10. Chương 9

Âu Dương Vân đến phân đường của Thiên Thủy Sơn Trang ở Huyện Yến thành, đường chủ vừa thấy bang chủ đến, liền vội vàng đến đỡ bọc hành lý rồi kể ra một đồng. Âu Dương Vân cuối cùng cũng biết vì sao thiếu chủ Thanh Hồng bang nói chuyện ắp a ắp ứng. Thì ra là vì Ngu Tương Xuân bị nam nhân xấu trên

ghẹo, Ngu Tương Xuân từ trước đến nay nhẵn không được nam nhân xấu ở trước mắt mình lượn qua lượn lại sao có thể nuốt trôi cục tức này?

Vì thế hấn lớn tiếng kêu Phong Tiểu Diêu đi chém người, Phong Tiểu Diêu bình thường cùng lắm cũng chỉ đem người đánh đến trọng thương lần này lại cũng rất nghe lời mà đem người làm thịt... Thế là mọi người hoảng sợ một thị tòng tuổi tác nhìn qua còn nhỏ như vậy của Thiên Thủy Sơn Trang đã có thể một chiêu lấy mạng, vậy sự lợi hại của Nhị trang chủ kia chỉ sợ đã đến mức chỉ vung tay cũng đủ làm người ta tan thành tro bụi...

Âu Dương Vân nghe đường chủ giải thích thanh tình tịnh mậu*, cười ha hả không ngừng. Vô công của Ngu Tương Xuân, thuần túy chỉ là thói phồng lên thôi. Nhờ vào hai cái danh đầu Nhị trang chủ Thiên Thủy Sơn Trang, một trong “Giang hồ thất đại kiếm khách” của sư đệ của Âu Dương Vân này, căn bản là sẽ không có ai thực sự muốn đi khiêu chiến với Ngu Tương Xuân. Huống chi lúc thật sự phải ra tay đều do bọn thuộc hạ làm giúp, cứ như thế cho đến bây giờ, người trên giang hồ vẫn không rõ khả năng đích thực của Ngu Tương Xuân rốt cục là như thế nào! Đem thực lực kém cỏi của sư đệ che dấu kĩ như thế luôn là một việc Âu Dương Vân vô cùng đắc ý mà.

Nán lại phân đường một buổi trưa, cũng đã biết Ngu Tương Xuân có vẻ như đã đi hướng nam. Âu Dương Vân không tiếp tục ở lại, dự tính trước lúc trời tối sẽ đuổi theo một đoạn đường. Hấn đi đến cửa phân đường, lại thấy mấy bang chúng đang nét mặt căng thẳng cầm binh khí trong tay, tập trung tinh thần đề phòng. Âu Dương Vân đứng phía sau một đám người hướng ra ngoài xem xét, ở đối diện cửa chính, Thạch Ngọc Lâu toàn thân bạch y như tuyết đang xám mặt dắt con ngựa trắng của hấn nhìn bên này.

“Bang chủ”- Một bang chúng còn trẻ tuổi quay đầu lại nhìn thấy Âu Dương Vân, lập tức hết sức kích động xông đến.- ” Người của Độ Kiếm Minh muốn tới khiêu chiến!”

Khoé mắt Âu Dương Vân giật giật hai cái...Hình dáng Thạch Ngọc Lâu cao ngạo đứng ôm kiếm kia, quả thật rất giông là muốn đến gây sự...

Đẩy mọi người ra, Âu Dương Vân ra khỏi phân đường, thoải mái vẫy vẫy tay, chỉ thấy Thạch Ngọc Lâu ở đối diện liền đi tới. Âu Dương Vân quay đầu lại hướng mọi người giải thích:

“Đây là bang chủ của Độ Kiếm Minh, hấn đến chờ ta thôi, không phải tới khiêu chiến. Mọi người đừng hiểu lầm!”

Bao gồm cả đường chủ của phân đường, mười mấy người đứng ở cửa ngạc nhiên cùng nhìn về phía Thạch Ngọc Lâu.

“Bang chủ, hấn chính là người tranh nữ nhân với người kia?”

“Bang chủ, hấn chính là người nơi nơi đối địch với chúng ta kia?”

“Bang chủ, hấn có phải cuối cùng cũng nghĩ thông suốt, muốn tới tìm nương tựa Thiên Thủy Sơn Trang chúng ta?”

“Bang chủ, ta thật ngưỡng mộ người! Người vừa rồi vẫy vẫy tay ta còn tưởng là gọi con chó nhỏ, không nghĩ tới đi đến lại là bang chủ Độ Kiếm Minh...”

Sắc mặt Thạch Ngọc Lâu đen như cái đáy nồi, nghe đám bang chúng này đem sự có mặt của hấn “quên mất” mà lớn tiếng bàn luận, hấn nhin lại nhin, cuối cùng đến lúc nghe thấy có người đem kẻ đứng đầu một bang phái như hấn đây so sánh với con chó nhỏ thì không thể nhin được nữa! Trường kiếm đột nhiên rời vỏ, Thạch Ngọc Lâu một kiếm chém bay cửa chính của phân đường. Tất cả bang chúng đứng cạnh cửa đã như chim thú chạy toan loạn nhanh chóng chuồn đi, chỉ dám trốn ở trong sân lặng lẽ thò đầu ra.

Một tay ấn lên cổ tay Thạch Ngọc Lâu, Âu Dương Vân bình tĩnh nói: ” Bang chúng nhà ta có hơi đơn thuần, Thạch bang chủ đừng trách a!”- Hấn giữ chặt Thạch Ngọc Lâu kéo ra cửa chính- “Sắc trời đã muộn, chúng ta vẫn là mau đi thôi. Thạch bang chủ đại phát thần uy phá một cánh cổng của phân đường ta, ta trước hết thay mặt Thạch bang chủ ghi nhớ nợ này, chờ về Lạc Dương sẽ lấy bạc a!”

“Người...”- Thạch Ngọc Lâu chỉ hận không mang thuộc hạ Nghiêm Triệt theo bên cạnh, nếu không nhất định phải để đám người kia hảo hảo chịu chút giáo huấn. Quả nhiên là bang chủ là cái dạng gì, bang chúng cũng

là cái dạng đó...Thạch Ngọc Lâu giận trừng mắt Âu Dương Vân, Âu Dương Vân lại quay sang cho hắn một nụ cười vô thường vô phạt!

Kéo Thạch Ngọc Lâu rời phân đường, Âu Dương Vân trong lòng thoải mái. Quay đầu nhìn Thạch Ngọc Lâu bên cạnh mặt mày vẫn xanh xám khó chịu, Âu Dương Vân tiểu ý dạt dào.

“Nếu cũng đã đến phân đường rồi, vì cái gì không tiến vào? Nhìn tư thế người đứng ở cửa đó, cũng khó trách sẽ bị hiểu lầm!”- Âu Dương Vân cười, Thạch Ngọc Lâu có đôi khi thật sự là không biết biến đổi theo tình hình a!

“Ta mới không đi vào.”- Thạch Ngọc Lâu lãnh đạm nói: “Đó là địa bàn của người, ta đi vào làm gì.”

Âu Dương Vân thở dài một tiếng...Người này, thật sự có ý muốn cùng ta hòa hảo sao! Nghiêm Triệt có phải đã nhìn sai ý tứ của bang chủ hắn rồi không!

“Bây giờ đi đâu?”- Thạch Ngọc Lâu lạnh giọng hỏi.

“Hướng nam. Tiểu tử Tương Xuân này... Rốt cục muốn làm gì!”- Âu Dương Vân lại than một tiếng. Hành động của Ngu Tương Xuân lần này rất kỳ quái! Hơn nữa, người bắt cóc hắn đi kia vẫn chưa tra ra là ai...

Hai người ra cửa nam mới phát hiện, hướng nam vậy mà lại là một vùng núi rừng, hơn nữa ngay cả một con đường rộng rãi chút cũng không có, căn bản là không có cách nào phóng ngựa chạy đi. Rơi vào đường cùng, hai người Âu Dương Vân đành phải từ tốn cưỡi ngựa đi trong rừng núi.

Nhìn đường núi liên miên không dứt, Âu Dương Vân chỉ cảm thấy đau đầu. Đi hai ngày rồi, trong rừng núi ngay cả đường cũng không có. Âu Dương Vân không khỏi bắt đầu hoài nghi tin tức của phân đường có sai lầm, nhưng bây giờ cũng không có cách nào quay lại, chỉ có thể đi tiếp như vậy thôi. Lại đi tiếp hai ngày, Thạch Ngọc Lâu cũng cảm thấy được lộ trình lần này có vấn đề. Ngu Tương Xuân kia là một công tử bột được nuông chiều từ nhỏ, làm sao có thể đi loại đường núi gian nan này!

Âu Dương Vân bị Thạch Ngọc Lâu ép hỏi cứng họng không trả lời được, hiện tại hai người thân ở núi sâu rừng rậm, Âu Dương Vân ngay cả mình ở khu vực nào cũng không nói rõ được. Ở chân núi, hai người đi theo một con sông chảy siết xuống hạ lưu, thứ duy nhất Âu Dương Vân còn có thể xác định, là đi tiếp theo hướng này, vẫn là đi về hướng nam...

“Âu Dương bang chủ, theo thiên ý** của tại hạ, huynh đệ ở phân đường của người kia không phải đơn thuần, mà là vụng về mới đúng!”- Thạch Ngọc Lâu rất hung hăng khiêu khích. Nếu không phải tại những kẻ ngu ngốc này, hắn sao lại phải như thằng khùng cùng Âu Dương Vân ở trong rừng núi này một bước sâu một bước nông mà đi bộ?! Hai người có ngựa mà cưỡi không được, ngựa còn có cỏ ăn, hai người sống này thì có tiền cũng không mua thức ăn được. May mắn trên người hắn còn mang theo chút dụng cụ đánh lửa, hai người còn có thể bắt mấy con thú đến nướng ăn, bằng không ở ngọn núi này cũng chỉ có thể như dã nhân ăn tươi nuốt sống!

Âu Dương Vân cũng đang âm thầm ra sức mắng chửi tên đường chủ nhu ngốc kia, nhưng dù sao cũng là huynh đệ nhà mình, phải mắng cũng không nên mắng trước mặt người ngoài, hơn nữa người nọ còn là bang chủ của bang phái đối đầu nữa.

“Thạch bang chủ, huynh đệ nhà ta tuy rằng không thông minh lắm, nhưng nếu bọn hắn kỳ thực rất xảo quyệt, ta đây làm bang chủ chẳng phải sẽ rất đau đầu sao!”

“Vậy bây giờ cứ chui ở trong núi thế này? Âu Dương bang chủ, người từ khi nào cũng thành ra ngu như thế này!”- Thạch Ngọc Lâu hung hăng đá văng cục đá dưới chân, con ngựa bên cạnh hắn lúc này tinh thần phấn chấn, hắn làm chủ nhân trái lại càng lúc càng thấy tiêu tụy.

“Ngu một chút có cái gì không tốt! Tất cả mọi người ngu ngốc thêm một chút, hoà thuận vui vẻ biết bao nhiêu a!”- Âu Dương Vân thuận miệng cười ha ha, hiện tại không phải lúc tồn sức cùng Thạch Ngọc Lâu đấu võ mồm, mau rời khỏi vùng núi này mới là quan trọng a! Âu Dương Vân kéo con ngựa đổ thềm của hắn, loại đường sông trên sườn núi thế này, ngay cả ngựa cũng không thể cưỡi! Ai!

Hai người cứ câu được câu chăng chằm chọc đối phương như vậy giảm bớt mệt mỏi, đang lúc cả hai lo lắng buổi tối phải tìm chỗ nào ngủ, trong rừng rậm mơ hồ xuất hiện tiếng động làm về mặt cả hai người cùng

căng thẳng.

Buông ngựa ra cho chúng nó tự mình đi tìm nơi ăn cỏ, Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu nhìn chăm chăm vào chỗ sâu trong cánh rừng.

Trong rừng truyền ra âm thanh cây cỏ bị đạp, tựa hồ là có không ít người dè dặt hướng phía đường sông bên này đi đến. Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu liếc nhìn nhau một cái, tay hai người đều xoa lên chuôi kiếm, chờ xem trong cánh rừng sẽ chui ra vật gì.

* nguyên văn thì là cây cối um tùm, ở đây hiểu theo nghĩa bóng là giải thích rất chi là truyền cảm và lôi cuốn ^^

** lý giải vụng về

11. Chương 10

“Thạch bang chủ đường xá xa xôi đến, tiểu nữ không tiếp đón từ xa, xin Thạch bang chủ chớ trách a!”- Một trận âm thanh trong trẻo truyền đến, mấy bóng người duyên dáng như ẩn như hiện từ trong rừng hướng hai người Âu Dương Vân đi tới.

“Lê Hoa cung!”- Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu đồng thời trầm kêu một tiếng.

“Xem ra, là tìm người rồi!”- Âu Dương Vân liếc xéo Thạch Ngọc Lâu một cái, người của Lê Hoa cung này mở miệng đã gọi Thạch bang chủ, chỉ sợ là không có thiện ý! Bây giờ Âu Dương Vân chỉ có thể hi vọng trong đám người tới không có cung chủ Lê Hoa.

Sắc mặt Thạch Ngọc Lâu đã tái đi rồi! Người người trong giang hồ đều biết Độ Kiếm Minh cùng Thiên Thủy sơn trang sống chết đối đầu, nhưng mấy ai có thể biết, Lê Hoa cung ở “Phi Hà cốc” mới chân chính là kẻ tử thù mỗi lần gặp là một lần liều mạng của Thạch Ngọc Lâu.

Căn nguyên của sự việc phải ngược dòng về nhiều năm trước, Thạch Ngọc Lâu còn chưa thành lập Độ Kiếm Minh đã gặp tiểu cung chủ của Lê Hoa cung Lê Diệp.

Lê Diệp xinh đẹp như hoa đối với Thạch Ngọc Lâu thân vận bạch y trắng như tuyết mê muội không thôi, Lê Hoa cung chủ này là vị ca ca rất thương muội muội, dứt khoát đi tìm Thạch Ngọc Lâu cầu thân. Kết quả bị Thạch Ngọc Lâu thẳng thừng cự tuyệt, Lê Diệp xấu hổ giận dữ, lập tức gả cho một tên mãng phu, sau này lại hối hận đến mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Nửa cuộc đời sau này của muội muội bị huỷ như vậy, Lê Hoa làm sao có thể cam tâm...liền tới tìm Thạch Ngọc Lâu tranh luận, kết quả là bị Thạch Ngọc Lâu lạnh lùng ném đến bốn chữ ” Liên quan gì ta!”

Khẩu khí này thật sự nuốt không trôi, Lê Hoa đang lúc trước mặt rất nhiều võ lâm nhân sĩ kịch liệt lên án Thạch Ngọc Lâu bạc tình, lại bị phản bác trước mặt mọi người ” Nước chảy tuý ý, sao có thể nói bạc tình!”- Nếu là đơn độc đấu, Lê Hoa đánh không lại Thạch Ngọc Lâu; nếu nói đánh cả đám, Lê Hoa cung đánh không lại Độ Kiếm Minh...Vì thế cũng chỉ có thể liên tục phát động toàn bộ Lê Hoa cung đến truy sát những lúc Thạch Ngọc Lâu ngẫu nhiên đi một mình. Mấy năm nay, Thạch Ngọc Lâu ít bị Lê Hoa cung đuổi giết, còn tưởng rằng bọn họ đã từ bỏ rồi, dù sao đây cũng không phải thù oán gì lớn đi! Cho nên lúc này Lê Hoa cung xuất hiện ở đây, quả thật là vượt ngoài dự liệu của Thạch Ngọc Lâu.

Lê Hoa cung chủ của Lê Hoa cung bị mấy nữ tử thướt tha vây quanh thông thả bước ra. Đám người ẩn thân sau đám cây cối hình như đều là cung tiễn thủ.

Âu Dương Vân nhìn Lê Hoa đang tiêu sái mở quạt, lại nhìn nhìn Thạch Ngọc Lâu sắc mặt xanh lét cả người căng cứng như ngọn giáo bên cạnh mình...

“Lê Hoa cung chủ!”- Âu Dương Vân cao giọng hỏi: “Lê Hoa cung chủ lần này đến đây, có phải chỉ vì ân oán cá nhân hay không?”

Lê Hoa phe phẩy cái quạt, liếc ngang Âu Dương Vân một cái. Hắn thấy vẻ mặt Âu Dương Vân mỉm cười ôn hoà, thoáng suy nghĩ một chút, nếu Âu Dương Vân có thể không ra tay đương nhiên là tốt nhất. Nhưng mà quan hệ của Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu, người trong toàn giang hồ đều nói không rõ bọn họ

có phải thật là kẻ thù? Nếu không, hai bang phái này trong mấy năm nay đánh giết nhiều lần như vậy, thực lực so ra không giảm đi mà còn thêm lớn mạnh, thật sự không hợp lý chút nào. Lần này hẳn cũng chỉ là muốn giết chết Thạch Ngọc Lâu, người này sau khi thành lập Độ Kiếm Minh rất ít khi đi một mình, bây giờ hẳn vất vả lắm mới nắm được cơ hội, nói thế nào cũng không thể để xảy ra sai lầm

Lê Hoa mỉm cười, hướng Âu Dương Vân thi lễ tỏ vẻ hoà hảo.

“Tại hạ ngưỡng mộ Âu Dương bang chủ đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên là phong thái hơn người! Tại hạ cũng chỉ là muốn vì muội muội số khổ đòi chút công bằng mới đến đây tìm Thạch Ngọc Lâu vô tình vô nghĩa này, vẫn hi vọng Âu Dương bang chủ để cho thuận lợi. Lần này quấy rầy hứng thú du ngoạn của Âu Dương bang chủ, mong Âu Dương bang chủ rộng lòng đừng so đo với tại hạ, hôm khác tại hạ sẽ đến quý bang bồi tội.”

“Quả nhiên chính là tìm người phiền toái a!”- Âu Dương Vân quay đầu lại cười nhạo, hướng Thạch Ngọc Lâu nói: “Nếu đã là nợ phong lưu của người, người vẫn là tự mình trả đi thôi.”- Nói xong Âu Dương Vân lui về phía sau vài bước, để lại Thạch Ngọc Lâu một mình trước mặt đám người của Lê Hoa cung.

“Người...”- Thạch Ngọc Lâu không nghĩ tới Âu Dương Vân đã vậy còn quá thẳng thừng lui sang một bên. Trong Lê Hoa cung kia nữ tử cùng cung tiền thủ chiếm đa số, đánh nhau không chỉ phải cẩn thận lắng trù *của những nữ tử kia quần tới, còn phải để tâm những cung tiền lúc này đang ẩn nấp trong rừng... Hơn nữa lại nói tiếp, loại cừu hận ở mức độ này, có cần thiết phải lấy mạng người sao! Thạch Ngọc Lâu những năm gần đây so với khi còn một mình lang bạt tính tình dịu đi không, phía sau hẳn, chính là còn có cả một bang phái, có thể không cần xuất động toàn bang tranh đấu đương nhiên là tốt nhất. Cho nên, tuy rằng Lê Hoa cung liên tục đuổi giết hẳn, hẳn cũng chưa từng giết chết cung nhân của Lê Hoa cung.

Thạch Ngọc Lâu cần nhất bây giờ, chính là Âu Dương Vân cùng hẳn hợp sức đem những người này nhanh chóng đánh lui, sau đó hai người mau mau rời khỏi đây là được. Thế nhưng Âu Dương Vân lại tuyên bố lui xuống một bên xem kịch vui, thật khiến Thạch Ngọc Lâu tự mình chịu khổ a!

Lê Hoa đã tiến đến, mấy năm nay hẳn khổ luyện võ công, chính là vì một ngày có thể tự tay đem Thạch Ngọc Lâu tiễn về tây thiên này đây. Hẳn thấy Âu Dương Vân lui sang một bên, trong lòng mừng rỡ “Thạch Ngọc Lâu, hôm nay người đem mạng bỏ lại nơi này đi!” Hẳn cười lạnh nói:

“Trong rừng có cung tiền thủ, hôm nay người không có đường lui! chịu chết đi!”

Lê Hoa một chưởng đánh tới, Thạch Ngọc Lâu đành phải nghiêng mình tránh. Chưởng pháp của Lê Hoa tuy là nhất lưu **, bất quá so sánh với kiếm thuật của Thạch Ngọc Lâu còn kém xa. Thạch Ngọc Lâu không muốn hại đến tính mạng của Lê Hoa, nếu không Lê Hoa cung đồng loạt đánh tới, Độ Kiếm Minh cũng không có khả năng giữ được vẹn toàn, cho nên, Thạch Ngọc Lâu đối mặt với Lê Hoa, chỉ có trốn!

Chính là Lê Hoa không quan tâm có cùng đại bang phái như Độ Kiếm Minh trực tiếp kết thù oán hay không, hẳn cũng không muốn cùng Thạch Ngọc Lâu đơn đả độc đấu ***, hẳn muốn chính là tính mạng của Thạch Ngọc Lâu, cho nên những nữ tử xinh đẹp hẳn dẫn đến này cũng cùng cung chủ nhà mình hợp sức bao vây tấn công Thạch Ngọc Lâu.

Lúc này, tình cảnh của Thạch Ngọc Lâu cũng rất phiền toái! Vũ khí mấy nữ tử kia dùng là hai dải lăng trù rất dài, thất triển bát nhiều**** mà dây dưa qua đây đem Thạch Ngọc Lâu vây tròn lại. Chưởng pháp của Lê Hoa trong vòng vây này không gặp chút trở ngại, đánh như mây bay nước chảy.

Thạch Ngọc Lâu bây giờ có muốn rút kiếm cũng không kịp! Nếu rút kiếm, mấy nữ tử vây quanh hẳn này thực sẽ có thể có người bị thương bỏ mạng, nhưng nếu không rút kiếm, những dải lăng trù cứ quần đến này này một mực muốn quần lên cổ cùng cổ tay của hẳn.

Dùng bao kiếm chống đỡ xung quanh, Thạch Ngọc Lâu trong lúc rất bận bịu vẫn hung ác trừng mắt một cái với Âu Dương Vân đang dựa vào một gốc cây đại thụ về mặt thoả mái nhìn về bên này. Chỉ cần Âu Dương Vân chịu ra tay giúp hẳn, hẳn đã sớm thoát thân! Thạch Ngọc Lâu rất hiểu kiếm thuật của mình ra tay khoát tốc ngoạn tuyệt*****, người bình thường rất khó ngăn cản, cho nên từ trước đến nay không dám tùy tiện xuất kiếm, nhưng Âu Dương Vân thì không như vậy. Kiếm pháp của Âu Dương Vân nặng ở một chữ “Triển”, là kiếm pháp rất phù hợp cùng người ta du đấu. Chỉ cần Âu Dương Vân chịu, hai người không chỉ có thể an toàn thoát ra, người của Lê Hoa cung cũng có thể bảo đảm không bị thương.

Công kích của Lê Hoa cung khiến Thạch Ngọc Lâu càng lúc càng cảm thấy mệt mỏi. Lê Hoa thừa lúc Thạch Ngọc Lâu phân tâm nhìn về phía Âu Dương Vân bên kia đánh hấn một chưởng, ngực trúng một chưởng mạnh, cổ họng Thạch Ngọc Lâu tanh mặn, nôn ra một ngụm máu tươi. Bất đắc dĩ, hấn đành phải xuất kiếm...

Kiểm quang tựa tia chớp lay động khắp trời, trong nháy mắt máu tươi tung toé, đều là từ người của Lê Hoa cung! Thạch Ngọc Lâu một chiêu bức lui đám nữ tử vây quanh tấn công hấn, một kiếm chém thương vai phải của Lê Hoa. Ai ngờ Lê Hoa lúc này lại đột nhiên cấp tốc lui về phía sau rống to.

“Bắn tên!”

Một tiếng rống này, Thạch Ngọc Lâu lập tức nhớ ra trong rừng còn cung tiễn thủ mai phục, hấn vội vàng thu kiếm bảo hộ trước người, từ trong rừng bắn ra chi chít tên, toàn bộ đều hướng về phía Thạch Ngọc Lâu bay tới.

Âu Dương Vân vào lúc Thạch Ngọc Lâu bị trúng một chưởng cũng đã đứng thẳng người. Lê Hoa cung này danh tiếng trên giang hồ gần đây không tệ, nhưng lúc này cũng không lo bị Độ Kiếm Minh trả thù nhất định muốn đem Thạch Ngọc Lâu dồn vào chỗ chết. Âu Dương Vân nhíu chặt lông mày âm thầm nóng ruột, Thạch Ngọc Lâu sao còn không xuất kiếm? Cần thiết phải thương hương tiếc ngọc như vậy sao... Tay Âu Dương Vân đã vô thức nắm lấy chuôi kiếm, thực lực của Lê Hoa cung tuy còn chưa đủ để lấy mạng Thạch Ngọc Lâu, nhưng cứ đánh tiếp như vậy, khó đảm bảo không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn!

Âu Dương Vân đang cân nhắc lúc nào rat ay hỗ trợ thì tốt, lại chợt nghe Lê Hoa hét lớn “Bắn tên!”

Tên lập tức phóng ra như mưa, một thanh kiếm của Thạch Ngọc Lâu có nhanh hơn nữa cũng không thể đỡ tất cả, trong phút chốc trên chân trái bị trúng hai tên. Mũi tên sắt đâm vào trong thân thể, Thạch Ngọc Lâu đau đến sững lại, mắt thấy mũi tên nhọn còn đang bắn ra sẽ đem hấn đâm thành con nhím...

...Thanh trường kiếm nhẹ nhàng chặn trước Thạch Ngọc Lâu bay lên bay xuống, một trận đinh đinh đang đang, mũi tên nhọn do cung mạnh bắn ra đều rớt xuống đất. Âu Dương Vân mang theo kiếm của hấn, chắn trước mặt Thạch Ngọc Lâu.

“Dừng!”- Lê Hoa lại rống to, hấn trừng mắt nhìn Âu Dương Vân đột nhiên ra tay, sắc mặt lạnh lẽo.- “Âu Dương bang chủ, chuyện ở đây cùng người không quan hệ, mong người hãy mau chóng tránh ra!”- Lê Hoa mắt thấy có thể tiễn Thạch Ngọc Lâu về trời, hấn còn chưa kịp vui vẻ cười một cái, đã bị động tác của Âu Dương Vân khuấy nhiễu tâm tình.

“Sao lại không liên quan đến ta được!”- Thấy mưa tên đã dừng lại, Âu Dương Vân mới thản nhiên cười nói: “Thạch Ngọc Lâu này đối đầu với ta nhiều năm như vậy, Lê Hoa cung nếu đã muốn bị thương hấn, tại hạ cũng rất muốn nhân tiện đây, hảo hảo đả kích kẻ địch này một chút a!”

Lê Hoa trầm mặc không nói, động tác của Âu Dương Vân, nhìn thế nào cũng đều là cứu mạng Thạch Ngọc Lâu. Chính là...Thiên Thủy sơn trang cùng Độ Kiếm Minh vài năm tranh đấu kia cũng là sự thật.- “Lấy thực lực của Âu Dương bang chủ, không cần phải cùng bọn cung chủ tranh cơ hội này đi!”- Lê Hoa không muốn đắc tội Âu Dương Vân, thế nhưng ngay lúc có thể lấy mạng Thạch Ngọc Lâu, Âu Dương Vân lại ngăn trở, bọn họ rốt cuộc là có phải thực sự đối đầu không a!

Âu Dương Vân nhìn Lê Hoa, vẻ mặt thành khẩn.

“Lê Hoa bang chủ, người bắn trận mưa tên này ra, Thạch Ngọc Lâu không chết cũng khó! Nếu hấn đã chết, ta còn tìm hấn báo thù làm sao được đây! Cho nên tại hạ đành phải giúp hấn tránh một trận trước, giữ lại mạng của hấn ta mới có cơ hội báo thù a!”

Thật sự là như vậy? Lê Hoa có chút mờ mịt! Chẳng lẽ Âu Dương Vân là muốn tự tay giết Thạch Ngọc Lâu? “Ý của Âu Dương bang chủ...”- Suy nghĩ của Lê Hoa xoay chuyển liên tục, mục đích của hấn đơn giản là làm cho Thạch Ngọc Lâu chết. Chỉ cần người đã chết, ai ra tay kỳ thật cũng không sao cả! Bất quá, nếu như là bang chủ của Thiên Thủy sơn trang tự mình ra tay, như vậy nếu muốn báo thù, tự nhiên là sẽ không tìm đến Lê Hoa cung của hấn!

Trong lòng thầm tính toán, Lê Hoa nghĩ tới nghĩ lui, tiện nghi này cho Âu Dương Vân lấy cũng không có gì không tốt. Quyết định xong, Lê Hoa nói:

“VẬY ẤU DƯƠNG bang chủ xin mời động thủ đi!”

“Tại hạ trước đa tạ cung chủ!”- Ấu Dương Vân vẫn là một bộ hòa ái, hướng Lê Hoa nói tạ ơn, hần xoay người hướng Thạch Ngọc Lâu đi tới.

“Thạch bang chủ, cái gọi là có oán báo oán, có thù báo thù. Hôm nay cùng lúc gặp hai cừu gia, nhất định là khó thoát khỏi cái chết a! Bất quá, liền một kiếm đâm xuyên qua người như thế, thật sự là không có cảm giác chiến thắng a!”- Ấu Dương Vân vừa cảm thán vừa đến gần Thạch Ngọc Lâu.

* vài lụa mỏng(vũ khí của các chị ấy đấy ạ, đề nghị liên tưởng đến dải lụa làm vũ khí cho Tiêu Long nữ trong Thần Điêu Đại Hiệp cho dễ tưởng tượng

** hạng nhất

*** chỉ hai người đấu với nhau

**** quần qua thu lại

***** kiếm chiêu rất nhanh và độ sát thương cao

12. Chương 11

Thạch Ngọc Lâu lui về phía sau từng bước, Ấu Dương Vân ra tay giúp hần, vốn là đúng như mong muốn. Nhưng mà hiện tại, Ấu Dương Vân đây là muốn làm cái gì? Hần nhìn về mặt Ấu Dương Vân cười không chút hảo ý, tuy rằng biết người này không có khả năng thật sự muốn giết mình, nhưng trong lòng hần vẫn không khỏi run rẩy lên.

Mà Lê Hoa đứng cách đó không xa chỉ thấy được Ấu Dương Vân đáng vẻ tiêu sái cùng vẻ mặt khó coi của Thạch Ngọc Lâu.

Chỉ thấy khi Ấu Dương Vân còn cách Thạch Ngọc Lâu khoảng hai, ba bước thì đột nhiên làm loạn, một tay vùng kiếm, một tay xuất chưởng. Thạch Ngọc Lâu còn chưa hiểu rõ ý tứ của Ấu Dương Vân, nhưng vẫn theo quán tính ngăn kiếm lại trước, lại không ngờ bàn tay của Ấu Dương Vân đã đến trước ngực. Khi hần phát hiện ra một chưởng kia của Ấu Dương Vân thực sự muốn đánh vào trên người mình, thì đã không còn kịp ngăn lại nữa. Thế là, Thạch Ngọc Lâu kinh ngạc trừng lớn mắt, làm thế nào cũng không thể tin nổi Ấu Dương Vân thực sự muốn lấy mạng mình!

Ấu Dương Vân nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Thạch Ngọc Lâu, trong lòng vui vẻ! Một chưởng này của hần nhìn tưởng hung mãnh, thực ra lại chỉ dùng có ba phần lực, chẳng qua chưởng này khéo léo đánh, vừa vặn trúng vào nơi Lê Hoa vừa đánh qua. Lực đạo tuy không nặng cũng đủ làm cho Thạch Ngọc Lâu thương càng thêm thương mà lại phun thêm một ngụm máu. Thạch Ngọc Lâu đối với chưởng này không phòng bị chút nào, theo chưởng thế cả người bị đẩy bay, bùm một tiếng liền rớt xuống giữa dòng sông chảy siết, thoáng cái đã bị cuốn đi vài trượng.

“Ai nha! Dùng sức quá lớn, đem hần đánh rơi xuống...”- Ấu Dương Vân như thể giờ mới hiểu mình vừa làm cái gì, hần quay đầu hướng Lê Hoa áy náy cười, bỗng đứng dưới chân dùng lực một chút, chủ động nhảy xuống sông...

Đám người Lê Hoa cung thấy Thạch Ngọc Lâu trúng một chưởng vốn đang vui mừng, rồi lại đột nhiên thấy hần bay ra rớt xuống sông, mà tên Ấu Dương Vân vừa tuyên bố muốn báo thù kia cũng theo đó nhảy xuống... Lê Hoa nhìn dòng nước chảy xiết đã mất bóng dáng hai người, bỗng nhiên tỉnh ngộ! Không xong! Bị Ấu Dương Vân lừa giỡn!

Nước sông đem Ấu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu cuốn về phía hạ lưu, Ấu Dương Vân biết Thạch Ngọc Lâu không biết bơi, đẩy hần xuống sông cũng chính là muốn trêu chọc hần một chút. Đuổi theo Thạch Ngọc Lâu ở giữa sông, Ấu Dương Vân túm chặt lấy người bị chìm nước đến ngất xỉu kia, vui vẻ đến mức suýt nữa quên mất mình còn đang ở trong nước mà cười ầm lên.

Âu Dương Vân nhận định người của Lê Hoa cung nếu phát hiện đây chỉ là hấn giả trò bày kế thoát thân, chỉ sợ sẽ lập tức đuổi theo xuống hạ lưu. Tìm chỗ lên bờ, Âu Dương Vân công Thạch Ngọc Lâu lên nhanh chóng tìm đường quay lại.

Âu Dương Vân trốn ở trong rừng thấy người của Lê Hoa cung đang đi xuống hạ lưu, hấn lúc này mới yên tâm đi về phía thượng lưu. Đi nửa đường, Âu Dương Vân mừng rỡ phát hiện ngựa của hấn cùng Thạch Ngọc Lâu vẫn còn đang cùng nhau thông dong tản bộ, gọi ngựa của hai người quay lại, Âu Dương Vân tìm ra một chỗ có thể miễn cưỡng coi là “sơn động” ở dưới chân núi, lấy y phục sạch trong hành lý ra thay tử tế.

Đem mình chuẩn bị xong xuôi, Âu Dương Vân mới cẩn thận xem xét Thạch Ngọc Lâu còn đang hôn mê bị hấn vứt bên cạnh.

Ai! Âu Dương Vân ngồi chồm hổm bên cạnh Thạch Ngọc Lâu không chút thành khẩn vừa lắc đầu vừa thở dài! Thạch Ngọc Lâu này, dính vào nước một cái liền biến thành quả cân, xuống nước rồi là chỉ có đường chìm thôi a! Nhiều năm như vậy, thế nhưng vẫn là xuống nước là xiu...

Âu Dương Vân dùng sức vỗ mạnh hai má Thạch Ngọc Lâu- “ Tỉnh tỉnh, đừng ngủ!”- Chỉ thấy Thạch Ngọc Lâu mê man học ra vài ngụm nước sông, mắt lại không có mở.

Không tỉnh? Được, ta xem ngươi có tỉnh hay không! Âu Dương Vân nhanh nhẹn túm lấy mũi tên trên đùi Thạch Ngọc Lâu hướng về phía trước nhổ ra một cái, nghe được một tiếng hét thảm không ngoài dự đoán. Cười hì hì, Âu Dương Vân lại túm lấy một mũi tên khác nhổ ra, lần này Thạch Ngọc Lâu không phát ra tiếng kêu thảm, hấn chỉ hung hăng túm lấy cổ tay Âu Dương Vân.

“Ngươi làm gì?”- Thạch Ngọc Lâu khổ sở kêu, hấn đã không còn muốn nhìn xuống coi chân mình đã thảm thành cái dạng gì. Lúc mũi tên bị rút ra, ngoài đau đớn, hấn còn cảm giác được một lượng lớn máu loãng từ trong miệng vết thương văng ra ngoài. Hấn hiện tại, ngực bị đánh thương, đùi bị trúng tên, còn vừa bị chìm nước một hồi...Âu Dương Vân đối xử với hấn như vậy, rốt cuộc là muốn cứu hấn hay muốn giết hấn đây!

“Không làm cái gì, ta phải đem mũi tên này rút ra mới có thể bôi thuốc cho ngươi a!”- Âu Dương Vân bây giờ giống như một đại phu hiền lành đang an ủi người bệnh cẩu kính.- “Ngươi xem, trên đùi chảy chảy nhiều máu như vậy; còn có trên ngực, chưởng ấn này rất rõ ràng a; hơn nữa, ngươi vừa mới dầm nước, thân thể vẫn ướt thực rất dễ bị cảm lạnh.”

Thạch Ngọc Lâu vẻ mặt run rẩy, Âu Dương Vân này, hấn là cố ý! Hấn tuyệt đối là cố ý mà!

Trên đùi hấn bị chảy nhiều máu như vậy, là bởi vì Âu Dương Vân dùng sức rút tên; chưởng ấn trên ngực đây, là vì Âu Dương Vân ở chỗ vừa bị Lê Hoa đả thương xong lại đánh một quyền; hấn bị chìm nước...là vì bị Âu Dương Vân đẩy xuống sông!

Thạch Ngọc Lâu như thể đang lên án trừng mắt Âu Dương Vân, hấn thảm hại như bây giờ, Âu Dương Vân có thể nói là hung thủ trực tiếp!

“Được rồi, được rồi, bây giờ ta trước hết đem vết thương của ngươi băng bó một chút đã.”- Âu Dương Vân đối xử với Thạch Ngọc Lâu bỗng dịu dàng hẳn đi, hấn đem Thạch Ngọc Lâu ôm đến trước chỗ để y phục sạch, lấy thuốc trị thương cùng băng vải ra đem hai vết thương còn rỉ máu kia băng bó cẩn; sau đó hấn lại chạy đến bờ sông lấy nước, đem vết máu chảy ra từ vết thương trên đùi Thạch Ngọc Lâu kia tỉ mỉ lau rửa sạch sẽ, hấn thậm chí còn đi bắt cá nướng chín cho Thạch Ngọc Lâu ăn.

Thạch Ngọc Lâu nhìn Âu Dương Vân chạy tới chạy lui, Âu Dương Vân càng nhiệt tình hăng hái lại càng khiến hấn trong lòng run sợ! Bây giờ chân hấn bị thương cử động không tiện, vết thương trên ngực cũng khiến hấn toàn thân vô lực... Mà Âu Dương Vân thì hình như là tâm tình tốt lắm, tinh lực dồi dào đến mức như thể không có chỗ phát tiết.

Thái độ của Âu Dương Vân đối với Thạch Ngọc Lâu quả thực có thể dùng chữ “Quá mức ân cần” để hình dung. Âu Dương Vân đối xử với Thạch Ngọc Lâu càng tốt, Thạch Ngọc Lâu lại càng phải cảm thấy không ổn! Sao mà luôn có một loại cảm giác “Ngươi là dao thớt, ta là thịt cá” vậy trời? Cẩn con cá nướng kia

trong miệng, Thạch Ngọc Lâu trong lòng sấm nổ rung trời! Tên Âu Dương Vân này, hẳn lại muốn đùa cái gì!?

Hai người lấp đầy bụng, Âu Dương Vân gạt gạt đống lửa, sau đó lại ném hai thanh củi vào. Hẳn đến chỗ Thạch Ngọc Lâu đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh ngai xuống, tự tay tháo y phục của Thạch Ngọc Lâu.

“Người làm gì?”- Bị động tác của Âu Dương Vân làm cho sợ hãi hô lên, hai tay Thạch Ngọc Lâu cũng không biết là nên kéo y phục lên trước hay đẩy tay Âu Dương Vân ra trước.

Âu Dương Vân tiện tay vung lên, đẩy tay Thạch Ngọc Lâu ra, tê lạp một tiếng, lại đem y phục của Thạch Ngọc Lâu xé làm hai mảnh.

Nhìn bộ y phục đã biến thành hai mảnh vải rách kia, trông mắt Thạch Ngọc Lâu thực muốn rớt ra ngoài...- “Người nổi điên cái gì? Xé y phục của ta làm gì!”- Gầm nhẹ ra tiếng, hẳn cảm thấy trước hết vẫn là giữ chặt đôi tay đang làm loạn của Âu Dương Vân kia có vẻ quan trọng hơn, bởi vì đôi tay kia đã muốn xé đi quần của hắn.

“Ta nổi điên? Ha ha ~”- Âu Dương Vân cười rất khoái trá, nhưng nụ cười kia trong ánh lửa đang nhảy nhót lại dẫn theo bảy phần dữ tợn. Hẳn hung ác nói: “Quân tử báo thù, mười năm không muộn! Thạch Ngọc Lâu, người còn có nhớ mười một năm trước người làm gì với ta không?”

“Người...”- Thạch Ngọc Lâu chỉ nói được một chữ xong không nói nổi nữa, sắc mặt của hắn thoáng cái biến thành trắng bệch, cả người cứng còng chỉ có thể gắt gao giữ lấy hai tay Âu Dương Vân.

Âu Dương Vân cười lạnh- “Người không nhớ rõ? Ta đây nhắc người nhớ lại.”- Hẳn dùng lực thoát khỏi hai tay của Thạch Ngọc Lâu, dù sao một người bị thương cũng không thể nào ngăn cản được sức lực của hắn.- “Một ngày nào đó của mười một năm trước, người tìm ta uống rượu, uống rượu xong người sống chết cũng không chịu quay về phòng của mình, muốn ngủ chung giường với ta. Kết quả người lại mượn cơ rượu say làm loạn, xâm phạm ta... Thạch bang chủ, ta có không có nói sai a?”

Sắc mặt Thạch Ngọc Lâu liên tục chuyển màu như cầu vồng sau mưa. Đêm hôm mười một năm trước đó, hai người mấy năm nay chưa ai từng nhắc tới, đều là đều là cố hết sức muốn quên hẳn đi. Chính là Âu Dương Vân lại đột nhiên nhắc đến lúc đó, hơn nữa... Hình như tính đem chuyện năm đó cũng làm với hắn một lần.

“Người...Ta năm đó không phải đã tạ tội với người...”- Lúc ấy hẳn cũng còn trẻ, tâm tính bất định, hơn nữa đối với Âu Dương Vân kia cũng là kim lòng không nổi a!

“Ta đây hôm nay cũng làm một lần, sau đó sáng mai nói lời tạ lỗi với người. Thạch bang chủ người thấy phương pháp này thế nào a?”- Ánh mắt Âu Dương Vân càng lúc càng hung ác- “Thạch Ngọc Lâu, người không nghĩ là sau mười một năm, ta hẳn là nên thu chút lợi tức sao!”- Tay hắn động tác nhanh nhẹn, thoáng cái đã đem Thạch Ngọc Lâu lột sạch sẽ. Đừng tưởng rằng lúc trước nói một câu “Kim lòng không nổi” là có thể đem hắn đùa cợt đi...

Đẩy Thạch Ngọc Lâu ngã xuống, Âu Dương Vân xoay người cười lên. Nhìn Thạch Ngọc Lâu bị thương nên giấy dựa càng lúc càng vô lực, Âu Dương Vân ha hả cười nói: “Người hôm nay vẫn là ngoan ngoãn theo ta đi! Cơ hội này, ta đời cũng đã mười một năm!”

13. Chương 12

Thạch Ngọc Lâu bây giờ ghen lời hỏi trời xanh!

Mười một năm trước, hắn cùng Âu Dương Vân mới có hai mươi tuổi. Năm ấy còn trẻ nhất thời xúc động, vậy mà lại khiến cho Âu Dương Vân ghi hận đến tận bây giờ! Âu Dương Vân khi hai mươi tuổi, tính cách ôn nhu hoà nhã, phong thái nhẹ nhàng khiến người như một cơn xuân phong. Làm sao mà qua một thời gian dài, tính cách của hắn lại càng ngày càng trở nên xảo quyệt như vậy! Không phải, hẳn trước kia cũng rất xảo quyệt.

Đêm hôm đó Thạch Ngọc Lâu quả thật là rượu say làm loạn! Âu Dương Vân uống say rồi tràn đầy mị hoặc, mỗi một nụ cười đều xinh đẹp lạ thường, cứ như một khối nam châm phát ra ánh sáng rực rỡ hấp dẫn Thạch

Ngọc Lâu. Cho nên khoảnh khắc ôm lấy Âu Dương Vân kia, Thạch Ngọc Lâu cảm thấy cả người đều bốc cháy lên. Hắn chỉ nhớ mình ôm lấy Âu Dương Vân, không ngừng dán vào hắn, tiến vào hắn... Buổi sáng sau đó, hắn liền bị Âu Dương Vân phần nộ chém giết!

Thạch Ngọc Lâu chưa bao giờ thấy qua Âu Dương Vân tức giận đến như vậy! Bất kể Thạch Ngọc Lâu giải thích thế nào, Âu Dương Vân cũng không chịu tha thứ hắn. Cuối cùng, Âu Dương Vân quay về Thiên Thủy sơn trang.

“Uy! Người còn có tâm tình nghĩ chuyện khác a!”- Âu Dương Vân nằm trên người Thạch Ngọc Lâu, nam nhân này là thần kinh quá lớn hay là cảm thấy loại chuyện này thực ra không có vấn đề gì a! Hắn cứ nhiên vào lúc trình tiết của hậu đình bị đe dọa còn có thể đi vào cõi thần tiên được... Rất bất mãn cắn tiểu châu trước ngực Thạch Ngọc Lâu một ngụm rồi dùng răng nghiến nhẹ, Âu Dương Vân nghe được Thạch Ngọc Lâu vì không chịu nổi thứ cảm giác không rõ là đau hay là ngứa này mà phát ra tiếng kêu rên.

Hai tay Thạch Ngọc Lâu cố đẩy Âu Dương Vân, cho dù thân thể hiện tại có chút suy yếu, cũng không thể cứ thực sự cứ như thế mà phục tùng nam nhân này đi! Ai biết Âu Dương Vân rốt cuộc là suy nghĩ cái gì trong lòng? Không chừng sáng mai, Âu Dương Vân sẽ cười hì hì mà nói hắn hối hận, sau đó một kiếm đem mình làm thịt không biết chừng. Thạch Ngọc Lâu há miệng thở dốc, trong lòng ghen ghét muốn chết, đối với nam nhân đang nằm trên người hắn này, hắn cho tới bây giờ vẫn chưa từng thật sự hiểu được!

“Âu Dương Vân người làm loạn đủ chưa? Loại chuyện thế này đừng lấy ra vui đùa!”- Thạch Ngọc Lâu cũng phát cáu, giãy giụa nửa ngày cũng không thể đem Âu Dương Vân đẩy ra, chỉ có thể tùy ý tay Âu Dương Vân lên xuống vuốt ve khiêu khích lung tung trên người mình. Thạch Ngọc Lâu bây giờ chân đau ngực đau, này giờ giãy giụa kịch liệt, vết thương lại càng đau.

“Ta làm loạn? Ta làm loạn thế nào?”- Âu Dương Vân như kẻ khờ khạo hỏi lại, tay hắn nắm lấy hai khối thù du đỏ tươi bị hàm răng dày vò làm cho càng trở nên xinh đẹp khả ái, lòng thầm nói người là một đại nam nhân sao lại có nhu thủ dễ coi như vậy? Nhịn không được lại cúi đầu hôn một cái, Âu Dương Vân thật sự là hối hận! Hắn lặng lẽ thở dài, lẽ ra không nên chờ nhiều năm như vậy, nếu bắt nam nhân này cùng hắn hoà hảo sớm vài năm thì tốt biết bao nhiêu! Gãy nhẹ viên tiểu châu nắm trong tay, hắn ngả ngón nói:

“Người năm đó xâm phạm ta, hiện tại ta xâm phạm người, như vậy chúng ta cũng có thể đem việc này huê nhau không ai thiếu nợ ai, chẳng lẽ không được sao?”

Thạch Ngọc Lâu nghe xong lời này tức giận đến mặt mũi tối sầm, chuyện này phải tính như vậy sao!

“Âu Dương Vân...Năm đó là ta thực có lỗi với người, người đánh ta, hoặc là cho ta mấy kiếm, bằng không giết ta cũng được. Nhưng đừng như vậy...”

Như thế này tính là gì? Đơn thuần vì muốn trả thù hắn mà làm vậy sao? Thạch Ngọc Lâu trong lòng trầm xuống!

Âu Dương Vân cúi đầu dùng môi mình chặn miệng Thạch Ngọc Lâu. Lời từ cái miệng này nói ra, quả là mười năm vẫn khó nghe như một ngày! Môi lưỡi dây dưa thật lâu, Âu Dương Vân mới ngẩng đầu lên, hai người lúc này đều thở hồng hộc.”Ta đánh người giết người làm cái gì? Người không thấy trả thù như thế này hay hơn sao!”- Nói xong hắn lại cúi đầu hôn tiếp.

Hay cái rắm a! Thạch Ngọc Lâu thiếu chút nữa cứ như vậy mắng ra. Hắn cũng không phải cô nương nhu nhược ôn ngọc gì, đại nam nhân cứng bang bang thế này ôm sao có thể thoải mái! Mà quan trọng nhất là, vì cái gì hắn lại bị Âu Dương Vân “ trả thù” như thế? Không được, hắn phải chống cự!

Tay chân cùng lúc giãy dựa lên, thương tích trên người Thạch Ngọc Lâu cũng bắt đầu quấy rối, cùng lúc phát ra đau nhức. Cuối cùng cũng trở mình thành công, Thạch Ngọc Lâu vươn tay với lấy cái quần bị Âu Dương Vân vút qua một bên, kết quả vẫn là bị Âu Dương Vân từ phía sau vươn tay ra nắm lấy ngón tay hắn.

Y phục của Âu Dương Vân đã sớm mở rộng, để lộ ra thân thể vô cùng trắng kiện, Thạch Ngọc Lâu quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy một màn như vậy, không thể tự kiềm chế mà nuốt nước miếng. Mười một năm trước Âu Dương Vân còn khá gầy yếu, vẫn chưa luyện ra vóc người cường kiện như bây giờ.

“Năm đó lúc người ôm ta, ta cũng không phản kháng a!”- Tuy rằng lần đó là ta uống say! Lặng lẽ ở trong lòng bổ sung một câu, Âu Dương Vân cả người đề lên Thạch Ngọc Lâu, hai tay trượt đến trên tấm lưng không một chút seoi lỗi kia vuốt ve qua lại.

“Ai nha! Thất lưng của người so với sư đệ ta đúng là tốt hơn nhiều, thất lưng của sư đệ ta tuy rằng vừa nhỏ lại vừa mềm mại, thế nhưng thất lưng của Thạch bang chủ thực sự là rất mềm dẻo mà! Hơn nữa sờ lên vừa trơn nhẵn vừa co giãn, thật sự là không tồi a! Ha ha!”- Âu Dương Vân cười ngọt đến phát ngấy, Thạch Ngọc Lâu lại là tức giận đến toàn thân căng cứng.

Lại là Ngu Tương Xuân! Cái tên Ngu Tương Xuân chết tiệt kia! Thạch Ngọc Lâu hai mắt phun hỏa, Âu Dương Vân này thực sự rất biết làm thế nào để chọc hấn phát khùng lên.- “Người có thể dừng nhắc đến sư đệ người không.”- Thấp giọng gầm lên, Thạch Ngọc Lâu nhin không được thay chính mình xót xa một chút. Âu Dương Vân sao có thể một bên đề lên hấn gỡ trò một bên nói thất lưng sư đệ mình vừa mềm vừa mịn!

Âu Dương Vân cắn cắn đầu vai Thạch Ngọc Lâu, lại cười vui vẻ.- “Thạch bang chủ lẽ nào ghen tị? Ai nha! Người yên tâm đi, sư đệ ta tuy rằng xinh đẹp, bất quá ta vẫn cảm thấy vóc dáng tướng mạo của người càng hợp khẩu vị ta hơn a! Hơn nữa đề lên người thế này còn có chút cảm giác chiến thắng nữa! Nào nào nào, thân thể dừng bó chặt như thế, thả lỏng một chút, bằng không chính người chịu khổ nha.”

Hai tay Âu Dương Vân vuốt ve qua lại trên người Thạch Ngọc Lâu, tìm kiếm nơi mẫn cảm. Thạch Ngọc Lâu bây giờ đúng là buồn bực muốn chết, cái thân thể bị thương này, phản kháng thì đau, không phản kháng sẽ bị đùa giỡn bốn cọt... Âu Dương Vân này, lúc nào cũng có cách dày vò hấn!

“Người thật sự phải trả thù... như thế?”- Thạch Ngọc Lâu mệt mỏi hỏi. Nếu thật sự là phải làm như vậy Âu Dương Vân mới có thể dừng tay, vậy cho hấn làm một lần cũng không sao cả.

Thạch Ngọc Lâu quỳ rạp trên mặt đất, thất lưng đột nhiên bị nhắc lên, Âu Dương Vân vẫn như cũ kẻ sát lưng hấn, một bàn tay ôm chặt thất lưng hấn, tay kia thì lại hướng xuống dưới bắt lấy hạ thân đã nửa ngẩng đầu của hấn xoa bóp. Thạch Ngọc Lâu phun ra một ngụm lạnh khí, Âu Dương Vân này một trào làm cho hấn cả người đều nổi da gà.

Âu Dương Vân không trả lời hấn, chính là bàn tay nắm lấy hạ thân hấn khi thì thô lỗ khi thì ôn nhu. Hạ thân bị thao túng, khoái cảm chậm rãi lan ra tới toàn thân, thân thể Thạch Ngọc Lâu mềm xuống phát ra thở dốc, hoàn toàn ngừng giãy giụa, tùy ý Âu Dương Vân muốn làm gì hấn thì làm, dù sao hấn hiện tại cũng đã không còn sức phản kháng! Kiểm chế dục hỏa đã dâng lên khắp người, Âu Dương Vân cũng nhận ra Thạch Ngọc Lâu đã mềm xuống, hấn hôn tấm lưng trơn nhẵn trần trụi đầy mồ hôi của Thạch Ngọc Lâu, ôm lấy thất lưng rất gầy nhưng luôn tràn đầy sức mạnh, tay lần xuống phía dưới tách cặp đùi vẫn còn đang khép chặt kia. Âu Dương Vân cẩn thận không đụng tới vết thương trên đùi Thạch Ngọc Lâu, hấn chậm rãi đem hạ thân đã cứng ngắc của mình đến phía sau Thạch Ngọc Lâu, ấn vào khe rãnh giữa hai bờ mông cong cong động lòng người.

“Hấn là sẽ rất đau đi!”- Âu Dương Vân nằm trên lưng Thạch Ngọc Lâu thì thào tự nói. Năm đó hấn lúc hấn tiến vào xong xuôi cũng làm cho hậu đình mình nở hoa rồi.- “Bằng không ta giúp người bôi chút được trước?... Không được, vậy không công bằng, lúc trước người cũng không quan tâm ta sẽ như thế nào đã cứng rắn tiến vào! Vẫn cứ như thế này thượng luôn đi!”

“Uy! Người dừng... A!”- Thạch Ngọc Lâu đang bị đôi tay trên người xoa nắn đến nổi dục hỏa dâng lên, lại chợt nghe Âu Dương Vân lầm bầm, nhất thời cảm thấy rung mình. Hấn vừa định quay đầu bảo Âu Dương Vân ngàn vạn lần dừng cứng rắn tiến vào, đáng tiếc Âu Dương Vân sớm đã nhin không được. Hấn dùng sức động thân về phía trước, huyết khẩu nho nhỏ kia co lại rất trật, lại bị Âu Dương Vân cưỡng ngạnh tiến vào, phân thân cứng như sắt tiến thẳng một mạch, nơi tư mật non mềm kia làm sao chịu nổi đối đãi thô lỗ như vậy? Lập tức chảy ra tơ máu đỏ tươi.

“Người hỗn đản này...Cút cho ta!”

Thạch Ngọc Lâu thấp giọng kêu thảm thiết, hạ thân đau đớn run rẩy rất dữ dội. Người kia, muốn dùng cách này giết hấn sao! Nếu như bị người ta biết bang chủ Độ Kiếm Minh bị bang chủ Thiên Thủy sơn trang “đâm” chết như vậy, thực cũng đủ để Âu Dương Vân nở mày nở mặt đến kiếp sau luôn!

Phân thân cứng như thép toàn bộ tiến vào dững đạo nóng rực mà mềm mại. Nơi đó thỉnh thoảng run rẩy co rút lại, khiến cho Âu Dương Vân kích động thở hổn hển không thôi, hận không thể cứ như vậy tiếp tục xâm nhập càng sâu vào bên trong, hung hăng nhấc lấy phần eo thoải mái loạn động một hồi. Thế nhưng hắn bây giờ lại chỉ có thể ghé trên người Thạch Ngọc Lâu căng cứng thân mình đến động cũng không dám động, thật sự là tiếng kêu thảm thiết kia tác động đến tâm trí hắn, khiến hắn nghĩ mình trong cơn hưng phấn đã đem Thạch Ngọc Lâu xé ra làm hai nửa.

Đợi một chốc, Âu Dương Vân nhìn Thạch Ngọc Lâu chỉ là nắm chặt hai đấm cúi đầu không phát ra bất kỳ âm thanh gì, đầu vai run rẩy kịch liệt kia ít nhất cũng chứng minh được hắn chưa đau đến nỗi bất tỉnh. Âu Dương Vân ôm lấy cầm Thạch Ngọc Lâu đem đầu hắn chuyển về phía mình, lại nhìn thấy sắc mặt Thạch Ngọc Lâu đang tái nhợt.- “Người có khỏe không! Đau lắm hả?”- Hơi áy náy một chút, Âu Dương Vân bây giờ mới nghĩ đến, nam nhân này vừa rồi bị tên bắn thương cũng chưa từng lên tiếng kêu đau, hiện tại lại đau đến nỗi toát mồ hôi lạnh.... Tiếp tục đợi thêm một lúc lâu nữa, Âu Dương Vân thử nhẹ nhàng giật giật hạ thân, nhìn thấy Thạch Ngọc Lâu chỉ cắn môi nén đau, hắn nhắm chặt hai mắt khe khẽ phát ra tiếng thở hổn hển, không còn kêu đau nữa.

Cảm thấy thân thể Thạch Ngọc Lâu dần thả lỏng chứ không còn buộc chặt như ban nãy, Âu Dương Vân nghe tiếng thở dốc hắn cúi đầu áp chế kia, cũng không tiếp tục kiềm chế ngọn sóng tình càng lúc càng mãnh liệt trong cơ thể nữa, hạ thân càn rỡ lay động lên.

Hai thân thể trần trụi không ngừng luật động nhấp nhô lên xuống, lửa tình nóng hừng hực ngập tràn trong sơn động. Nhất thời, trong sơn động chỉ có tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ hoà cùng tiếng thân thể ma sát va chạm của hai nam nhân.

Âu Dương Vân nhìn nam nhân khiến hắn vừa giận vừa tức, có oán có niệm dưới thân này, cảm xúc pháp phòng không ngớt. Suốt mười một năm, hai người tranh cướp lẫn nhau, đấu đá lẫn nhau... Kỳ thật, đây cũng không phải điều hắn muốn!

Âu Dương Vân dùng sức lay động thất lưng, hắn lòng tràn đầy phần hận mà trừng mắt Thạch Ngọc Lâu đã không chịu nổi sự kịch liệt quá mức này mà sớm hôn mê, thấp giọng nói hết những oán cùng giận chỉ có mình hắn có thể nghe thấy.- “Ta gọi người cự tuyệt ta...Ta gọi người thành lập Độ Kiếm Minh... Ta gọi người cùng ta cướp người... Ta gọi người đi ôm người khác...”- Hắn ôm chặt Thạch Ngọc Lâu, cũng không quan tâm nam nhân dưới thân này có nghe thấy hay không, thở dài nói: “Người này oan gia... Người cũng biết, người là oan gia mà ta cả đời này cũng không bỏ được...”

14. Chương 13

Hai nam nhân trong sơn động quần quýt dây dưa, nhiệt hỏa toát ra đủ thiêu rụi cả một đồng cỏ, ở trên một cái cây nào đó cách sơn động không xa, có một người rớt cục lại găng gượng không được nữa!

Tiêu Lăng Lang từ trên cây này nhảy sang cây kia, tư thế cong vẹo khó coi không khỏi khiến người ta hoài nghi rằng hắn có thực đã từng học khinh công sao? Mà hắn cứ thi triển khinh công với tư thế khó coi như vậy nhảy tới nhảy lui, lại làm cho người ta nhìn không được muốn hoài nghi hắn có thể nào sẽ tùy thời giảm một bước vào khoảng không mà rụng xuống đất. Bất quá Tiêu Lăng Lang không hổ là kẻ từng vinh dự đoạt danh hiệu người có khinh công tốt nhất Thiên Thủy sơn trang, cho dù dọc đường cứ để cho thân thể ngã nghiêng bất ổn như vậy, hắn cũng có thể không phát ra bất cứ một tiếng động nào mà rời khỏi sơn động nơi hai vị bang chủ đang ở.

Tới một khoảng cách an toàn rồi, Tiêu Lăng Lang cuối cùng cũng giảm nhằm một bước vào khoảng không, lặn từ trên cây xuống. Hắn ngã xuống cạnh gốc cây, cứ giữ tư thế quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích như thể đã chết, một lát sau, hắn lại đột nhiên như cái xác vùng dậy nhảy dựng lên, đảo đi đảo lại con mắt mà kêu trời kêu quỷ: ” Sẽ đau mắt hột, sẽ đau mắt hột mất thôi... Lão thiên gia ta mắng cả cha người nương người tổ tông mười tám đời của người, bỗng nhiên lại để cho ta nhìn thấy tình cảnh có sức chấn động dữ dội như vậy!”

Nhảy nhót kêu la xong, Tiêu Lăng Lang mới run rẩy mò tay vào trong ngực lôi giấy bút ra, tin tức vừa rồi nhìn thấy thật đáng sợ, làm cho tay hắn vẫn cứ đang run lên không ngừng, chữ viết ra đương nhiên cũng

méo mó xấu kinh khủng. Tiêu Lăng Lang vừa viết vừa mắng thầm Nhạc Ly và Nghiêm Triệt trong lòng. Hai tên quân sư quạu mo kia lại để cho kẻ có một vị hôn thê là “Trùm ghen tuông” như hần đây đi theo dõi các bang chủ, con mẹ nó, thật vô nhân đạo!

Tiêu Lăng Lang viết trên giấy: Lê Hoa cung xuất hiện đúng như kết hoạch, Thạch Ngọc Lâu bị thương. Âu Dương Vân ra tay trợ giúp, đem Thạch Ngọc Lâu đánh ngã xuống sông, thoát khỏi Lê Hoa cung truy sát. Sau đó các bang chủ ôn lại chuyện cũ, ở giữa núi rừng dã chiến.

Nhìn lại nội dung bức thư, Tiêu Lăng Lang nhũu mày...Viết như vậy rất dễ hiểu lắm đi! Hần chớp chớp mắt, cần rằng một cái lấy bút gạch chữ “ chiến” đi, ở bên cạnh lại quay tay viết thêm một chữ “hợp”.

A ~~~ đã hợp! Như vậy sẽ không có nghĩa khác! Hắc hắc! Tiêu Lăng Lang xoa xoa hai con mắt còn đang đau nhức, lấy ra từ trong ngực một con bồ câu đưa tin, cột chắc thư vào, hần vung tay đẩy bồ câu ra, sau đó bắt đầu vì suy nghĩ “ Có nên trở về xem tiếp không?” mà đấu tranh tư tưởng kịch liệt!

.....

“Người dừng lại đây!”- Thạch Ngọc Lâu sắc mặt tiêu tụy, cảnh giác nhìn Âu Dương Vân bên cạnh.

“Có vấn đề gì đâu! Người không cảm thấy hai người chúng ta gần nhau một chút sẽ tốt hơn sao!”- Âu Dương Vân cười, vẽ mặt khoan khoái lại thêm cảnh xuân sán lạn, tiếp đó đem khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại một chút.

“Bảo người dừng tới đây thì người dừng tới đây!”- Lạnh mặt, Thạch Ngọc Lâu lại tách xa khoảng cách giữa hai người.

“Ta là lo lắng người thân thể không khoẻ, sợ người lộn xộn sẽ bị thương thôi.”

“Người tránh xa ta ra một chút thì ta sẽ không bị thương... Đã nói người dừng đến đây...”

Âu Dương Vân giữ lấy ngựa của Thạch Ngọc Lâu, dứt khoát nhún người một cái từ ngựa của mình nhảy lên người con bạch mã, hai tay vòng qua đem Thạch Ngọc Lâu đang ngồi xiêu vẹo trên ngựa ôm vào lòng.

“Đau lắm sao? Nhìn tư thế người cưỡi ngựa thực sự rất khó coi a!”- Âu Dương Vân ôm lấy Thạch Ngọc Lâu, tận lực làm cho thân thể của nam nhân mà cái mông đau đến không thể cưỡi ngựa kia tựa vào người hần.

Sắc mặt Thạch Ngọc Lâu lần lượt đổi sắc, ánh mắt hần trừng Âu Dương Vân nếu thực có thể hoá thành hung khí, chắc cũng đủ đâm cho âu Dương Vân thành cái sàng luôn rồi, hần oán hận tranh cãi: “Người bớt giả vờ tử tế đi, ta khổ như bây giờ...Rốt cuộc là ai gây ra...!”

Âu Dương Vân vỗ vỗ thất lưng Thạch Ngọc Lâu ôn nhu an ủi: “Ai ~ nha, ta cũng chưa nói ta không chịu trách nhiệm, đợi đến thị trấn tới phân đường của Thiên Thủy sơn trang ta nghỉ ngơi đi! Hơn nữa, ta làm sao biết thể lực của người lại kém đến mức này? Cùng lắm mới có ba hiệp nho nhỏ, người đã hôn mê chẳng biết gì nữa rồi...”

“Người cầm miệng cho ta!”- Thạch Ngọc Lâu vẽ mặt phun hoả rống lên! Âu Dương Vân chết tiệt, người còn không biết xấu hổ! Người không biết xấu hổ, ta còn thấy mất mặt đây!

Thích! Âu Dương Vân khinh thường liếc Thạch Ngọc Lâu.- “Giả đúng đấy! Cũng đã chừng này tuổi rồi người còn học cô nương ngại ngùng cái gì! Nhớ lúc trước khi người thoải măn thú tính rồi ôm ta nói những lời đường mật ấy ta còn nhớ không ít đâu! Hay để ta lặp lại một chút nha!”- Âu Dương Vân ngửa đầu nhìn mây trôi trên bầu trời, những lời đó a... Nghĩ đến chút xiu cũng đủ thấy buồn nôn, thật muốn hần nói ra, phải đi ối trước mới được a...

Khoé mắt Thạch Ngọc Lâu giật giật, thân thể cũng run lên dữ dội. Nếu không phải Âu Dương Vân ôm hần, chỉ sợ hần sẽ kinh hãi mà ngã khỏi ngựa đi! Âu Dương Vân không phải say sao, thể nào lại nhớ rõ? Vả lại lúc trước hần đã từng nói những gì... Cần thận hồi tưởng lại một lát, Thạch Ngọc Lâu liền ngay trong tiếng cười đắc ý của Âu Dương Vân, mặt đỏ đến phát tím.

Thấy Thạch Ngọc Lâu không nói lời nào, Âu Dương Vân lại đắc ý- “Lúc trước ta vốn nghĩ, người nếu đến Thiên Thủy sơn trang dốc sức cho ta, ta sẽ tha thứ người! Kết quả người lại một mực cự tuyệt ta, sau lại còn nói cái gì tuyệt đối sẽ không chịu ở dưới ta...Ta nể tình chúng ta trước đây là bạn tốt quyết định không

so đo với người, kết quả người lại đi thành lập Độ Kiếm Minh, còn thiết lập tổng đà ngay tại Lạc Dương dưới mắt ta nữa.”

Hừ! Thạch Ngọc Lâu quay đầu đi không nói gì, không nhìn tới vẻ mặt Âu Dương Vân vênh vang đắc chí.

Âu Dương Vân thấy thế, lại được một tác muốn tiến một thước mà nói tiếp.- “Ta mặc cho người phát triển bang phái lớn mạnh, cũng không phải là Thiên Thủy sơn trang ta sợ người. Nếu nói Độ Kiếm Minh của người kia, cao thủ tuy nhiều, nhưng so ra vẫn còn kém nhân tài tin cậy Thiên Thủy sơn trang ta mấy năm nay tự mình bồi dưỡng; nếu bàn về danh tiếng, căn bản, người lấy cái gì so sánh với ta? Nói là hai đại bang phái, có thể so ngang ngửa, kỳ thật chỉ là nhân số tương đương đi!”

Một loạt lời lẽ hoang đường của Âu Dương Vân khiến Thạch Ngọc Lâu tức đến nổi thở cũng sai nhịp! Độ Kiếm Minh của hắn đây, luận nhân tài, luận nhân số, luận địa vị trên giang hồ, có điểm nào kém Thiên Thủy sơn trang? Làm sao mà những lời này từ miệng Âu Dương Vân nói ra, cứ như thể Thiên Thủy sơn trang chỗ nào cũng nhường nhịn Độ Kiếm Minh bọn họ!

“Người bớt nói hươu nói vượn đi!”- Thạch Ngọc Lâu cả giận nói: ” Độ Kiếm Minh của ta đây có điểm nào không bằng Thiên Thủy sơn trang của người! Tuy rằng trong trang có rất nhiều người đều là các người tự mình đào tạo mười mấy năm, nhưng là người trong bang của ta có ai bại bởi các người đâu!”- Người trong bang của hắn đều đã từng thề lấy đánh đổ người của Thiên Thủy sơn trang làm trách nhiệm của mình, cả đám người đều rất cố chấp!

“Người đừng ầm ức. Nói về lúc trước, ta quả thật là có ý muốn để cho Độ Kiếm Minh các người cố ý phát triển lớn mạnh lên, bằng không đã sớm đồng ý với ý kiến của sư đệ ta, sớm diệt các người!”- Ngu Tương Xuân cũng là thật tâm muốn tiêu diệt Độ Kiếm Minh, y ở Lạc Dương lớn mạnh, sao có thể bằng lòng nhìn trên địa bàn của Thiên Thủy sơn trang xuất hiện một bang phái khác!? Nếu không phải hắn vẫn ngăn trái rào phải, mấy năm trước, đám tiểu tử lớn lên ở trong bang đã sớm cùng Ngu Tương Xuân đánh giết Độ Kiếm Minh cho không còn một mống rồi!

“Sư đệ người? Hừ! Sư đệ người muốn tiêu diệt chúng ta, chỉ sợ hắn còn không có bản lĩnh này!”- Thạch Ngọc Lâu cứ hễ nghe thấy Âu Dương Vân nhắc tới Ngu Tương Xuân liền tức giận. Nếu không phải cái đồ bắt tài vô dụng kia không chịu ngoan ngoãn để Nghiêm Triệt bắt đi còn bày trò mất tích, hắn làm sao lại gặp rắc rối như vậy rồi còn bị Âu Dương Vân... Thạch Ngọc Lâu sắc mặt khó coi, chỉ cần hiện tại Ngu Tương Xuân dám xuất hiện, hắn thế nào cũng phải xông lên chém y mấy kiếm giải hận mới thoả!

Cười ngửa chậm rãi đi, Âu Dương Vân thích thú nhìn chỉ cần hắn nhắc tới sư đệ, sắc mặt Thạch Ngọc Lâu kia sẽ trầm xuống càng thêm khó coi. Hắc hắc! Thạch Ngọc Lâu lúc này vì trong lòng đang ngập đầy oán hận với Ngu Tương Xuân mà hoàn toàn quên mất mình còn đang dựa vào lòng Âu Dương Vân rồi!

“Ta nói ~~”- Âu Dương Vân kéo dài âm điệu- “Người thật sự không muốn gia nhập Thiên Thủy sơn trang? Cùng lắm thì, ta để người địa vị ngang ta là được rồi!”

Chỉ cần vừa nghĩ đến những nhân tài trong Độ Kiếm Minh này... Âu Dương Vân liền động tâm không ngớt a! Nhất là bang chủ Độ Kiếm Minh đây, hắn thực ra ngay từ lúc hai người mới gặp mặt đã suy nghĩ làm thế nào đưa người gia nhập vào Thiên Thủy sơn trang! Bây giờ ôm chặt người này trong tay, Âu Dương Vân cũng luyến tiếc buông ra!

“Người mơ mộng cái gì!”- Thạch Ngọc Lâu dùng sức ngồi thẳng người dậy, không nghĩ lại ép đến miệng vết thương dưới mõng, nhất thời đau đến nỗi hắn nhe răng nhếch miệng- “Độ Kiếm Minh là tâm huyết của ta mấy năm nay, người mơ tưởng đến một sợi lông tơ của nó!”

“Người suy nghĩ lại đi, Độ Kiếm Minh nhập vào Thiên Thủy sơn trang của ta, tất cả mọi người không tổn thất.”- Âu Dương Vân ôn nhu lại ân cần giúp Thạch Ngọc Lâu phủi đất bụi trên bạch y, hai tay ôm Thạch Ngọc Lâu siết thật chặt, hắn ghé sát vào tai Thạch Ngọc Lâu thổi nhiệt khí, nói: “Người không thấy là...Chúng ta ở cùng nhau như thế này, so với cả ngày đánh đánh giết giết tốt hơn rất nhiều sao!”

15. Chương 14

Một khẩu khí này của Âu Dương Vân, thối trúng Thạch Ngọc Lâu làm toàn thân hắn nổi da gà. Hắn vội vàng đẩy mặt Âu Dương Vân ra lớn tiếng nói: “Người ~ người đi xuống cho ta, không được cưỡi ngựa của ta!”- Hôm nay hắn cho dù có ngã ngựa, cũng không cần Âu Dương Vân đến dìu hắn. Âu Dương Vân này sao đột nhiên lại trở nên hạ lưu như vậy... Thạch Ngọc Lâu mặt mày xám xịt cố sức đẩy Âu Dương Vân, cho đến khi Âu Dương Vân tự động nhảy về trên con ngựa đỏ thẫm của hắn.

“Keo kiệt!”- Âu Dương Vân kéo dây cương ngựa của mình, cực kỳ bất mãn mà nhỏ giọng nói thầm.

Thạch Ngọc Lâu sững sốt trừng lớn mắt! Đây là ngựa của ta, không cho người cưỡi lại thành ta keo kiệt. Hồn dỗi phun ào ào trong ngực, Thạch Ngọc Lâu lạnh giọng nói: “Người Thiên Thủy sơn trang sao không nhập vào Độ Kiếm Minh ta? Như vậy mọi người cũng không tổn thất a! Hơn nữa, ta vẫn cảm thấy cứ cùng người đánh giết giết thì tốt hơn! Hừ! Còn có, ngựa của ta không thích người khác ngoài chủ nhân cưỡi, người cưỡi ngựa của mình đi.”

Âu Dương Vân nghe những lời này hoàn toàn thờ ơ, tựa hồ đã sớm biết Thạch Ngọc Lâu sẽ nói như vậy. Hắn thần nhiên liếc con tuấn mã trắng như tuyết kia một cái, lại nhìn nhìn Thạch Ngọc Lâu toàn thân bạch y, đột nhiên ha hả cười, khoan thai nói: “Người bây giờ còn để ý mấy chuyện này? Đến người còn để cho ta cưỡi, giờ lại cùng ta so đo một con ngựa...”

“Âu —— Dương —— Vân!”- Thạch Ngọc Lâu trán nổi gân xanh, hắn tức giận rút trường kiếm bên hông, mũi kiếm run run chỉ hướng Âu Dương Vân.- “Người muốn chết!”

“Ha ha ha ha!”- Âu Dương Vân nhếch mày khiêu khích, cười lớn đá bụng ngựa một cái, tuấn mã sải bước lao đi như mũi tên. Hắn quay đầu lại cao giọng nói: “Muốn giết ta, trước đuổi theo ta đi!”

“Người chờ đấy!”- Hận thanh gầm nhẹ, Thạch Ngọc Lâu dưới chân cũng đập một cái, con ngựa trắng liền đuổi theo sau.

Hai con tuấn mã tuyết trần chạy, Tiêu Lăng Lang vẫn trốn trong đất theo sát hai người lộ ra nửa thân mình, hắn phun phì phì cái miệng vì nhất thời vô ý mà ăn phải đất cát, quăng ánh mắt khinh bỉ về phía xa!

Thì ra mấy năm nay bang chủ đều đang suy tính phương pháp nuốt trọn cả Độ Kiếm Minh a. Bây giờ bang chủ hắn rất đắc ý! Đem bang chủ của người ta ăn sạch sẽ, sau đó còn tính toán đem toàn bộ bang phái của người ta làm đồ cưới nhận lấy luôn... Rất ~~ dễ tiện! Tiêu Lăng Lang lại trốn vào trong đất đuổi theo hai vị bang chủ, trong lòng cân nhắc sau khi trở về nói cho Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt, Âu Dương Vân muốn tâu ghẹo Thạch Ngọc Lâu như thế nào, hai người kia nhất định sẽ cùng hắn khinh thường hành vi vô sỉ của Âu Dương Vân!

Dù sao còn chưa ra khỏi vùng rừng núi này, Âu Dương Vân cưỡi ngựa đi tốc độ cũng không nhanh được. Chưa chạy xa lắm đã kêu Thạch Ngọc Lâu đuổi theo, Âu Dương Vân chỉ nhún nạt cười khổ, ai bảo Thạch Ngọc Lâu đã sắp chịu không nổi xóc nảy khi ngựa chạy tới chạy lui đâu!

Vết thương phía sau như sắp nứt ra, đau đến nỗi Thạch Ngọc Lâu giờ kiếm cũng không chém nổi đến Âu Dương Vân. Dù sao trong rừng núi này cũng không có người khác, mấy lời hạ lưu của Âu Dương Vân này trừ chính hắn ra cũng không ai nghe được, Thạch Ngọc Lâu cố gắng tự an ủi mình, chờ thân thể tốt một chút sẽ tìm Âu Dương Vân tính sổ cũng không muộn!

Hai người tiếp tục đi về phía nam, ban đêm lúc ngủ ngoài trời, Thạch Ngọc Lâu đuổi Âu Dương Vân ra rất xa, không cho hắn đến gần mình trong vòng ba trượng. Một đêm ngủ ngon, hai người đi tiếp nửa ngày, cuối cùng thấy một đường đất không rộng lắm. Xem ra, vùng rừng núi này, bọn họ cuối cùng cũng đi đến đâu! Hai người lại đi về phía trước, cách đó một đoạn không xa, nhìn thấy đường cũng rộng dần, cũng có chút xe dấu cùng dấu chân. Thế nhưng còn chưa kịp vui mừng sẽ không phải tiếp tục ngủ ngoài trời nữa, hai người liền phát hiện từ hai phía trong rừng đột nhiên xuất hiện không ít người!

Không phải là lại có cái gì mai phục chứ! Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu không hẹn mà cùng nghĩ, còn hoài nghi mà liếc mắt người bên cạnh, lần này là tìm ai làm phiền đây!?

Hai người ghìm ngựa, cảnh giác bốn phía.

Trong rừng truyền ra tiếng hí hí sách sách, Âu Dương Vân hướng Thạch Ngọc Lâu nháy mắt một cái, đột nhiên giục tuấn mã sải bước, hai người thừa dịp người còn chưa tới gần, có ý xông qua trước. Mấy loại phiến toái này, có thể tránh đi đương nhiên tốt hơn.

Theo động tác của hai người, trong rừng vang lên vài tiếng “Sư sư”.

Cung tiễn!? Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu đồng thời giật mình! Chẳng lẽ mai phục trong rừng lại là người của Lê Hoa cung? Hai người vội vàng kéo ngựa lui về phía sau, vị trí của Âu Dương Vân hơi gần hơn một chút, một mũi tên cắm vào giữa đầu ngựa. Con ngựa rên một tiếng ngã sấp xuống, Âu Dương Vân nhảy lên tránh né cung tiễn, đau lòng quay đầu lại mắt nhìn theo con ngựa đã theo mình hai năm!

Hai người lui trở về, cung tiễn cũng ngừng lại! Nhìn con ngựa đổ thẫm ngã phía trước, nét mặt Âu Dương Vân lạnh lẽo. Thạch Ngọc Lâu cũng nhảy xuống ngựa, ý đồ của đối phương rất rõ ràng, chính là không để cho hai người bọn họ rời khỏi đây.

“Lén bắn tên hại người, các hạ thật sự là rất hào hứng.”- Âu Dương Vân nhìn quanh, lớn tiếng nói: “Nếu đã đến rồi thì ra mặt đi, tránh để sau này ở nơi khác gặp được, Âu Dương Vân thất lễ với các hạ.”

Trong rừng lại là một trận hí hí sách sách, mười mấy người đi ra. Kẻ dẫn đầu, Âu Dương Vân nhìn mặt thấy quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đây là ai.

“Âu Dương bang chủ, còn nhớ tại hạ không!”- Kẻ dẫn đầu không để mắt dung mạo đẹp tiêu sái phong lưu, cứ như hảo hữu chào hỏi Âu Dương Vân.

Âu Dương Vân nhìn thấy ngựa của mình đã chết thế này, tâm đau vô cùng, người trước mắt dừng nói chỉ là quen mặt, cho dù có thật sự quen biết, hẳn cũng sẽ không cấp cho một vẻ mặt tử tế. Hắn thờ ơ đảo mắt qua, chỉ cảm thấy bộ dạng người nọ cười rộ lên thực có chút tục tĩu khó nói thành lời.

“Âu Dương Vân quý nhân hay quên chuyện*, tự nhiên là nhớ không được người là người ở đâu! Làm phiền các người tự giới thiệu trước, kiếm của Âu Dương Vân không chém hạng người vô danh!”- Âu Dương Vân thương tiếc ngựa của hắn, kể trước mặt kia cho dù có là người hay là miêu là cẩu là rùa gì thì cũng phải đến mạng cho ngựa của hắn trước.

“Người! Âu Dương Vân người được lắm...”- Về mặt kẻ đứng đầu xám đen một mảnh, hẳn tốt xấu gì cũng là người có danh có hiệu trên giang hồ, bị “ quý nhân” Âu Dương Vân này coi như cỏ dại ven đường tùy tiện quên đi, làm sao có thể không tức giận!- “Năm kia người đánh bại huynh trưởng Tạ Dư Phong của ta, năm trước tại hạ cũng sơ suất bại dưới tay người. Không thể tin Âu Dương Bang chủ lại quên tại hạ nhanh như vậy!”

Họ Tạ? Âu Dương Vân nheo mắt nhìn người nọ, gọi là Tạ Dư... Anh thì phải! Hừ hừ cười lạnh hai tiếng, Âu Dương Vân thản nhiên nói: “ Kẻ bại dưới tay ta rất nhiều, đừng nói là hai huynh đệ người, cho dù là phụ tử hay mẫu nữ hay là cả nhà bại dưới tay ta cũng không tính là ít! Sao, hôm nay người muốn bại thêm lần nữa sao!”- Ta mặc kệ người là ai, ngựa của ta đã chết...

Tạ Dư Âm (Âu Dương Vân nhớ lầm tên!) sa sầm mặt, thở sâu đè nén bực tức trong lòng. Hắn đi lên phía trước hai bước, chỉ những người phía sau nói với Âu Dương Vân: “Âu Dương bang chủ là cao thủ, Tạ mỗ tự biết không phải đối thủ. Bất quá, những người này Âu Dương bang chủ còn nhớ rõ? Thật không biết đám người chúng ta đây cùng tiến lên, Âu Dương bang chủ có thể lại đại phát thần uy đem chúng ta toàn bộ đánh bại hay không! Hắc hắc hắc hắc!”- Tạ Dư Âm cười nham hiểm, hôm nay hắn chính là dự tính muốn lấy nhiều đánh ít!

Ồ! Thì ra là có chuyện như vậy!

Âu Dương Vân quét mắt nhìn qua, nhìn rõ ràng tất cả những người đứng sau Tạ Dư Âm. Đây hình như đều là những kẻ mấy năm nay khiêu chiến hắn, kết quả toàn bộ đều bại trận thì phải!

“Ra là người dự tính đánh hội đồng với ta a!”- Âu Dương Vân đứng đưng cười cười- “Đều là bại tướng dưới tay ta, lại thua trong tay ta, ta cũng phải thấy hổ thẹn thay các người!”

Âu Dương Vân rút kiếm ra, ngón tay trên thân kiếm gãy hai cái, tiếng kiếm ngân vang trong trẻo chìm trong tiếng lách cách những người kia đồng loạt rút vũ khí.

Dựng kiếm lên, nét mặt Âu Dương Vân rất kiêu ngạo.- “Các người muốn luân phiên đến đánh, hay cùng tiến lên? Đừng xấu hổ nha, cho dù các người cùng tiến lên, ta cũng sẽ không chê cười các người!”

“Đương nhiên là từng người một tiến lên!”- Một người trong đó lớn tiếng nói. Dẫu sao thì vẫn có một số người cảm thấy cùng tiến lên thì có hơi mất thể diện, cho dù là luân phiên đánh, cũng đủ làm Âu Dương Vân mệt đến chết!

“Chờ một chút!”- Tạ Dư Âm đột nhiên kêu lên: “Thạch bang chủ, ta ở đây khiêu chiến với Âu Dương bang chủ. Muốn mời Thạch bang chủ giúp làm người chứng kiến!”

Chứng kiến? Âu Dương Vân sững sốt, tên ngốc này tìm Thạch Ngọc Lâu làm chứng kiến! Chẳng lẽ Thạch Ngọc Lâu còn có thể khoanh tay ngồi nhìn hắn bị đám ngốc này đánh hội đồng sao!

Thạch Ngọc Lâu cũng sững sốt, những người này có ý gì? Chẳng lẽ bọn họ vừa rồi không thấy ta cùng Âu Dương Vân là cùng một phe sao!?

Không đợi Thạch Ngọc Lâu trả lời, Tạ Dư Âm tiếp tục nói: “Thạch bang chủ hôm trước bị Âu Dương bang chủ đả thương, khiến cho thân thể bây giờ có chút bất tiện, chuyện này chúng tại hạ đã biết. Hiện tại xin mời Thạch bang chủ cho chúng ta chủ trì một cái công đạo, hôm nay ta thề sẽ đánh bại Âu Dương Vân này.”

A!? Những người này biết thân thể Thạch Ngọc Lâu ” có chút bất tiện”? Âu Dương Vân có thâm ý khác liếc nhìn Thạch Ngọc Lâu một cái, ngoảnh lại hỏi Tạ Dư Âm.- “Các người biết thân thể hắn hơi bất tiện chỗ nào?”- Hậu quả hắn gây ra trên người Thạch Ngọc Lâu, những người này không có khả năng biết được!

“Các người có đánh hay không!?”- Thạch Ngọc Lâu hoàn toàn không dám nhìn đến ánh mắt trêu chọc của Âu Dương Vân, hắn hướng đám người Tạ Dư Âm quát: “Nếu đều là thua trong tay Âu Dương Vân, ta đề nghị tất cả các người đều cùng tiến lên, một là tiết kiệm thời gian, hai là đem hắn loạn đao chém chết tất cả mọi người đều sẽ cảm thấy thống khoái hơn!”- Kỳ thật hắn cũng rất muốn làm như vậy! Bất quá những người này có thể làm thay thì đương nhiên là không thể tốt hơn nữa rồi.

Ách?

Đám người Tạ Dư Âm bị quát cho ngơ ra! Hôm qua Lê Hoa cung chủ phần uất nói hai người này cùng một phe, cho nên bọn họ mới nghĩ ra biện pháp mời Thạch Ngọc Lâu làm chứng này để hắn không thể ra tay. Sao mà hôm nay Thạch Ngọc Lâu lại đề nghị bọn hắn đánh hội đồng Âu Dương Vân? Cứ như thế giữa bọn họ có thâm thù đại hận!?

Âu Dương Vân cũng là nghiêng đầu nhìn Thạch Ngọc Lâu, đùa giỡn chút xíu cũng không nhịn được, thật sự là một nam nhân nhỏ mọn a! Âu Dương Vân cười trộm, hắn xoay người dùng kiếm chỉ vào đám người trước mặt nói: “Các người muốn đánh cũng mau lên, thời giờ của ta rất quý giá!”

.....

* cách nói mỉa mai người hay quên

16. Chương 15

Lách cách leng keng! Tiếng binh đao vang bên tai không dứt.

Thạch Ngọc Lâu ngồi dưới tàng cây, nhàm chán ngáp dài! Âu Dương Vân đánh với đám người này cũng đã hơn một giờ, cho dù không thấy mệt, cũng phải thấy phiền đi!

Đầu tiên thì là đánh một chọi một, sau đó lại là hai người một tiếp tục đánh tới, bây giờ là ba người một lượt xoay vòng tiến công. Thạch Ngọc Lâu thờ ơ nhìn đám người này, rõ ràng đều muốn cùng nhau tiến lên đem Âu Dương Vân đánh chết cho xong chuyện, lại còn sĩ diện hão nói cái gì mà muốn quyết đấu công bằng!

Ta phi!! Quyết đấu công bằng mà còn muốn đánh luân phiên như vậy? Thạch Ngọc Lâu chán ghét nhìn những kẻ ngoài vòng chiến kia. Nhân lúc những người đó không chú ý, hắn lặng lẽ chạy vào rừng tìm đám cung tiễn thủ. Ở trong rừng, quả nhiên đều đúng như hắn dự đoán, những cung tiễn thủ này đều là người của Lê Hoa cung.

Xoay qua xoay lại đem những người đó đánh ngã, mục đích của Thạch Ngọc Lâu là phá huỷ đám cung tiễn này. Bây giờ chỉ còn một con ngựa, vạn nhất phải chạy trốn, cũng không thể để cho đám bắn lén này chui ra làm hỏng việc nữa. Tuy rằng hắn rất không muốn cho Âu Dương Vân cưỡi ngựa của hắn...

Thạch Ngọc Lâu tóm lấy một người của Lê Hoa cung, uy hiếp gã nói, chỉ cần Lê Hoa còn dám xuất hiện ở trước mặt hắn, hắn sẽ dẫn Độ Kiếm Minh đến tiêu diệt Lê Hoa cung. Nhìn mấy tên cung tiễn thủ kinh hoàng chạy trốn, Thạch Ngọc Lâu lúc này mới thấy thoải mái chút.

Đe dọa như thế, hắn là có thể làm cho Lê Hoa cung an phận lâu chút.

Thạch Ngọc Lâu lại hướng ánh mắt về phía Âu Dương Vân bên kia. Mục tiêu của đám người Tạ Dư Âm chỉ là Âu Dương Vân, cho nên tuy nhìn thấy Thạch Ngọc Lâu đuổi cung tiễn thủ của Lê Hoa cung đi cũng không ngăn trở. Bọn họ cũng đều biết Lê Hoa cung từng có khúc mắc với Thạch Ngọc Lâu, dù sao chỉ cần Thạch Ngọc Lâu không giúp Âu Dương Vân đối phó bọn họ thì có thể nào cũng được.

Âu Dương Vân đã đánh trọng thương ba người, thương nhẹ bốn người, lúc này đang mải nghĩ xem có nên giết người không!

Âu Dương Vân vừa đánh vừa lẩm nhẩm. Thực lực của những người này thực ra không tính là giỏi giang gì lắm, nhưng cứ cả đám bò tới cũng rất đáng ghét. Hơn nữa phải đánh trong thời gian dài như vậy, hắn cũng mệt mỏi rồi, ngộ nhỡ đám người này thực sự lên cả đám một lúc, hắn muốn vô sự thoát ra, sẽ có chút cố sức nha!

Âu Dương Vân để ý thấy Thạch Ngọc Lâu vào rừng đem cung tiễn thủ đuổi đi, kiếm trên tay liền múa lên từng chiêu từng chiêu đều rất ảo diệu! Kiếm quang rực rỡ, bóng người mờ ảo... Bộ kiếm pháp Âu Dương Vân múa này chiêu thức ảo diệu, nhìn tựa như tiên tử hạ phàm...

Âu Dương Vân đối phó với ba người một lúc vẫn rất thoải mái, tình hình như thế, đám người Tạ Dư Âm cuối cùng vẫn quyết định đồng loạt ra tay.

Mười mấy người cùng nhau vây tới, Âu Dương Vân đành phải dốc sức chống đỡ, tránh để đao kiếm làm bị thương, hắn vừa tránh trái tránh phải vừa vung kiếm đả thương người, một khi thấy đúng thời cơ sẽ lại đâm ngã một vài người.

“Người có thể nhanh lên chút được không!”- Thạch Ngọc Lâu ở một bên nhàn rãi hỏi Âu Dương Vân.

Âu Dương Vân oán giận lườm qua một cái, trả lời: “Ta mệt mỏi, người có muốn lại đây giúp ta không!?”

Đám người Tạ Dư Âm vừa nghe thấy, trong lòng đều run sợ. Nếu Thạch Ngọc Lâu cùng Âu Dương Vân liên thủ, kế hoạch giết Âu Dương Vân của bọn họ chẳng phải sẽ tan biến! Thế là cả đám liền đồng loạt vung vũ khí đâm về phía Âu Dương Vân, vài kẻ trong đó còn không cẩn thận mà làm ngộ thương đến người bên cạnh. (rõ nản mấy cha này)

“Thạch bang chủ, người không thể nói mà không giữ lời a!”- Người nào đó kích động nói.

“Ta đáp ứng các người cái gì?”- Thạch Ngọc Lâu hỏi lại. Hắn vừa rồi hình như cái gì cũng chưa nói đi!

“Người đáp ứng sẽ giúp làm chúng...”

“Ta chỉ nói để các người mau mau chém Âu Dương Vân, đúng không!”- Thạch Ngọc Lâu phui cổ lá trên y phục, chậm rãi đi về phía đám người đánh thành một mớ hỗn độn.-“Nhưng mà ta không ngờ, nhiều người các người đánh một mình hắn như vậy, trừ tự mình bị thương đổ máu ra, ngay cả y phục của Âu Dương Vân cũng chưa chém rách được một vết. Khiến ta rất mất hứng! Không bằng ta tự mình lên đi!”- Thạch Ngọc Lâu rút kiếm cầm lăm lăm trên tay, hai mắt死死 khoát nhìn chằm chằm Âu Dương Vân.

Người đây là bỏ đá xuống giếng đi! Âu Dương Vân cười khổ!

Đám người vây quanh tấn công Âu Dương Vân bị câu nói của Thạch Ngọc Lâu làm cho đầu óc rối bời. Mọi người chỉ thấy bạch quang chọt lóe, Thạch Ngọc Lâu đột nhiên cũng gia nhập chiến đoàn. Đám người đó cũng không biết Thạch Ngọc Lâu nhảy vào vòng chiến không phải muốn chém bọn họ, sư sư vài cái, toàn bộ đám người nhảy khỏi vòng chiến. Không ngờ kiếm của Thạch Ngọc Lâu lại hướng về phía Âu Dương Vân, trong vòng ba chiêu, hắn khoét một miệng vết thương ngay trên đùi Âu Dương Vân.

“Thạch Ngọc Lâu!”- Âu Dương Vân kêu sợ hãi, vào lúc liều mạng thế này, tên hồn đản kia lại nhảy vào gây rối!

“Âu Dương bang chủ, chúng ta đấu lâu như vậy, hôm nay cũng không phải lần đầu đi!”- Kiếm trong tay Thạch Ngọc Lâu chiêu chiêu không rời thân thể Âu Dương Vân.

Đám người Tạ Dư Âm vừa thấy Âu Dương Vân bị thương, kinh hãi há hốc mồm tròng to mắt. Sau đó mỗi người đều giống như được uống thêm nước tăng lực ủa lên vây quanh Âu Dương Vân. Đám người tiến công càng thêm hung mãnh, Thạch Ngọc Lâu lại đột nhiên lui một bước rời khỏi vòng chiến, cất kiếm đứng một bên nhàn nhã xem.

Người chạy tới chỉ để chém ta một kiếm!? Âu Dương Vân tức giận tròng mắt Thạch Ngọc Lâu. Hắn đang muốn trở mình vung kiếm chém một người, lại đột nhiên cảm thấy thân thể cử động có chút không ổn.

Thạch Ngọc Lâu chém một kiếm kia rất không đúng chỗ... Bộ kiếm pháp ảo diệu này của Âu Dương Vân có phần nửa là dựa vào khinh công để chống đỡ. Mà chiêu kia của Thạch Ngọc Lâu vừa vẩy chém trên đùi phải cạnh đầu gối của Âu Dương Vân, vô luận chân Âu Dương Vân dùng lực như thế nào, chân này cũng đau đớn vô cùng. Khinh công của Âu Dương Vân bị đau đớn quá nhiều không duy trì được, dẫn đến kiếm pháp cũng không còn tiêu sái linh hoạt nữa. Một chiêu này của Thạch Ngọc Lâu, bây giờ đã đem thực lực của Âu Dương Vân giảm xuống ba phần.

Âu Dương Vân oán hận liếc mắt lườm Thạch Ngọc Lâu, phát hiện cái kẻ đã chém hắn kia đang cười hì hì nhìn hắn. Một phút phân tâm, cánh tay Âu Dương Vân liền trúng một đao, nếu không phải hắn tránh nhanh, cánh tay này đã rơi xuống đất.

“Ta cũng không tin ngươi thật sự nhẫn tâm nhìn ta chết!”- Âu Dương Vân nhìn đám người vây đánh hắn càng lúc càng hăng hái này, thầm nghĩ cứ đánh cuộc một phen!

Âu Dương Vân đột nhiên rút kiếm đâm bị thương một tên, cùng lúc kẻ bên cạnh cũng đâm kiếm đến. Hắn thả chậm động tác thoát hiểm, ánh mắt lại xem động tĩnh ở chỗ Thạch Ngọc Lâu. Có ý đem binh khí đâm tới gạt ra rất khó khăn, Âu Dương Vân cứ như vậy chờ Thạch Ngọc Lâu xuất thủ.

Nửa nén hương trôi qua, ngay lúc mắt thấy một thanh trường kiếm sắp đâm tới ngực Âu Dương Vân, Thạch Ngọc Lâu rốt cục nhẫn nại không được mà ra tay!

Đạp hai ba cái đẩy mấy người ra, Thạch Ngọc Lâu vọt tới bên cạnh Âu Dương Vân. “Ta đã nói ngươi không được đi! Ngươi còn không thừa nhận.”

Hắn châm chọc khiêu khích Âu Dương Vân, tay cũng không nhàn rồi, mỗi chiêu lại đâm bị thương một người.

“Ha hã, ta vừa nãy đã nói ta mệt rồi, nếu không ta và ngươi đổi tay, ta nghỉ ngơi trước một lát, ngươi cùng bọn họ đùa chút đi.”- Âu Dương Vân chui vào dưới vòng bảo hộ của Thạch Ngọc Lâu, buông kiếm nâng tay áo lau mồ hôi.

“Thạch bang chủ, ngươi không thể làm người nói không giữ lời a.”- Đám người Tạ Dư Âm đều kêu lên. Nếu một cao thủ như vậy đến giúp Âu Dương Vân, kế hoạch muốn giết Âu Dương Vân của bọn họ hôm nay coi như xong rồi.

Thạch Ngọc Lâu chẳng thèm để ý đến những người này, hắn đối mặt với chỉ trích của đám người, bình tĩnh nói: “Ta chỉ nói cho các ngươi giết hắn, lại chưa nói ta sẽ không đến giúp hắn. Hơn nữa các ngươi nhiều người như vậy đánh lâu thế rồi cũng không thể giết hắn, hắn nếu không chết được, không bằng các ngươi đi tìm chết đi!”

Đám người nghe xong lời Thạch Ngọc Lâu đều vô cùng sợ hãi. Lúc bọn họ nhìn đến ánh mắt Thạch Ngọc Lâu đột nhiên trở nên ngoan lệ, trong đầu cùng lúc xuất hiện bốn chữ to: “Hắn muốn giết ta!”- Chờ lúc lại nhìn thấy kiếm của Thạch Ngọc Lâu chém đến bọn họ nữa thì trong đầu lại nhảy ra bốn chữ đỏ thật to: “Ta không muốn chết!”

Tám chữ to theo thứ tự hiện lên trong đầu bọn họ, cuối cùng đám người Tạ Dư Âm đều cảm thấy “Hắn không chết thì sẽ là chết!” Vì thế đám người rất ăn ý giả bộ ra một hư chiêu, thoáng cái, cả đám người

đã vội vàng tản đi bốn phía, trong nháy mắt đã chạy mất dạng.

Thạch Ngọc Lâu kiểm chiêu vồ hụt, chợt nghe âm Dương Vân phía sau cười ha ha lên, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Âm Dương Vân nhìn bộ dáng những người đó chạy trốn chết mà cười đến đứng không nổi.

“Cười đủ chưa?”- Thạch Ngọc Lâu thu kiếm đi đến trước Âm Dương Vân. Hắn đem Âm Dương Vân một phen đánh giá từ trên xuống dưới, trên người bị thương hai nơi, trên cánh tay bị thương một chỗ, trên đùi cũng có hai vết thương... Thương không nặng, bất quá máu chảy có chút dọa người, gật gật đầu, Thạch Ngọc Lâu đối với kết quả này khá hài lòng.

Miệng huyết một hồi, Thạch Ngọc Lâu gọi con bạch mã của mình đến, cũng không cho Âm Dương Vân thời gian băng bó vết thương, trực tiếp kéo người lên ngựa, theo đường nhỏ phóng ngựa chạy như điên.

“Uy uy!”- Âm Dương Vân ôm sát thắt lưng Thạch Ngọc Lâu, miễn cho khỏi bị ngựa chạy điên hất xuống. Hắn gõ gõ sau lưng Thạch Ngọc Lâu la lớn: “Dừng lại dừng lại, máu của ta vẫn đang chảy, nếu không băng bó lát người phải nhột xác cho ta.”

Thạch Ngọc Lâu vẫn thúc ngựa chạy băng băng, hắn đầu cũng không thèm quay lại nói: “Chút tiểu thương này sao ảnh hưởng đến Âm Dương bang chủ? Chảy chút máu như vậy cũng không chết được người.”

“Người nói chết không được thì sẽ chết không được?”- Âm Dương Vân không dám buông tay ra, hắn tin tưởng Thạch Ngọc Lâu nhất định rất vui vẻ nhìn thấy hắn từ trên ngựa ngã xuống.- “Người cho dù không thương xót ta, cũng phải yêu quý ngựa của người đi! Người xem máu của ta đều chảy xuống thân ngựa, một con ngựa trắng hoàn hảo phải đổi thành ngựa hoa rồi!”- Chỉ mong Thạch Ngọc Lâu yêu thích màu trắng đến mức độ rất biến thái này sẽ không đành lòng nhìn con bạch mã hắn yêu quý bị nhiễm một khối màu đỏ. Hơn nữa, Âm Dương Vân cảm thấy máu vẫn cứ chảy liên tục ả, đã muốn làm cho cái đầu của hắn vì mất máu quá nhiều mà choáng váng...

Nhưng mà Thạch Ngọc Lâu hôm nay cũng không biết có phải đã ăn được tiên được gì trị cái ham mê biến thái yêu màu trắng như mạng không, hắn vẫn như cũ không quay đầu lại, chỉ là âm điệu rất điềm đạm nói với Âm Dương Vân: “Ngựa hoa cũng không sao, chỉ cần tìm được chỗ ở, người tự mình tắm cho nó trắng lại là tốt rồi. Ngựa yêu của ta tính tình tuy rằng không tốt nhưng nó rất thích tắm rửa, nếu người cạo rửa cho nó, nó nhất định sẽ không đá người đâu.”

Tắm ngựa!? Đầu Âm Dương Vân bị câu nói có lực sát thương rất mạnh này đập cho càng thêm choáng váng! Tên hỗn đản này ngay lúc quan trọng chém hắn một kiếm, giờ lại còn muốn hắn tắm rửa cho con súc sinh lông trắng này!?

Âm Dương Vân ra sức ôm Thạch Ngọc Lâu, lực đạo lớn cứ như thể muốn chặt đứt thắt lưng hắn! Bắt hắn tắm rửa cho người hắn không ý kiến, cho súc sinh? Dừng hòng!

Thạch Ngọc Lâu giục ngựa tung hoành một đường, máu Âm Dương Vân cứ như vậy chảy một đường, may mắn miệng vết thương xem ra không sâu, bằng không Âm Dương Vân cho dù không chết chỉ sợ cũng sống không thọ...

17. Chương 16

Vào trấn, Thạch Ngọc Lâu tìm đến khách *** lớn nhất thuê một gian thượng phòng, kéo Âm Dương Vân vào phòng khoá cửa lại. Dem Âm Dương Vân ném trên giường để mặc cho hắn tự mình băng bó vết thương, Thạch Ngọc Lâu thay y phục sạch sẽ khôi phục dáng vẻ tiêu sái rồi tự mình xuống lầu ăn cơm.

Người giỏi lắm Thạch Ngọc Lâu! Cứ như thế quẳng ta ở đây cho ta tự sinh tự diệt! Vừa thảm phỉ nhổ Thạch Ngọc Lâu trong lòng vừa chịu đựng cảm giác văng đầu hoa mắt vì mất máu quá nhiều, Âm Dương Vân cời y phục tự mình bôi được băng bó.

Mấy bình được bằng gốm trắng trong bao quần áo bị Âm Dương Vân khua phải kêu leng keng lách cách một hồi! Tìm được được trị ngoại thương tốt nhất rồi, Âm Dương Vân đổ rất nhiều lên miệng vết thương. Lấy ra một cuộn băng vải trắng, hắn vừa quấn băng lên vết thương vừa suy xét những chuyện xảy ra mấy ngày qua.

Suy tư một hồi lâu, Âu Dương Vân nhú mày thì thầm: “Có vấn đề! Tuyệt đối có vấn đề!”

Chuyện Ngu Tương Xuân mất tích này, vì hai bang ở thành Lạc Dương ngang nhiên kéo bè kéo lũ đánh nhau, xem ra không ít kẻ có dụng tâm đã biết. Nhưng lần này Âu Dương Vân ra ngoài tìm Ngu Tương Xuân, cũng chỉ có vài kẻ tâm phúc của hắn trong Thiên Thủy sơn trang biết; huống chi lần này dù sao cũng là đồng hành cùng bang chủ bang phái đối địch Thạch Ngọc Lâu, người biết được cũng chỉ có mười mấy tâm phúc trong hai bang thôi mà...

Nhưng đám người Lê Hoa và Tạ Dư Anh (hắn vẫn không nhớ nổi tên của người ta...) kia làm sao biết được hành tung của bọn họ? Hơn nữa lại còn có thể cố ý chờ sẵn trên đường bọn họ đi qua? Cũng phải nói, Âu Dương Vân đến Huyền Yên thành mới biết phải đi về hướng nam, lẽ nào những người đó có khả năng dự đoán trước? Nếu không... nhất định có người đã tiết lộ hành tung của bọn họ!

Có nội gián! Là người của Thiên Thủy sơn trang? Hay là người của Độ Kiếm Minh?

Âu Dương Vân lông mày nhíu chặt lại, đến lúc chợt hoàn hồn mới phát hiện cuốn băng vải kia cơ hồ sắp đem hắn cuốn thành một khối bánh chưng trắng toát!

Vội vội vàng vàng tháo băng vải ra tỷ mỷ quán lại lần nữa, cái bụng Âu Dương Vân bắt đầu xướng “Không thành kế” * . Đói bụng và văng đầu hai bên cùng công kích, Âu Dương Vân quyết định trước tiên vẫn là nằm xuống nghỉ ngơi một lát rồi đi chăm sóc cái bụng đáng thương đã, có lẽ Thạch Ngọc Lâu sẽ có lương tâm phát hiện ra rồi mang chút đồ ăn lên cho hắn.

Đầu Âu Dương Vân vừa đặt xuống gối, rất nhanh đã thiếp đi. Lúc Thạch Ngọc Lâu mang đồ ăn lên, liền nhìn thấy Âu Dương bộ dạng yếu ớt ngã trên giường hôn mê bất tỉnh.

Thạch Ngọc Lâu lặng yên không một tiếng động ngồi xuống bên giường, kéo chăn qua đắp tử tế cho Âu Dương Vân. Vừa nãy hắn đi xuống chuồng ngựa xem con ngựa của mình một chút, quả nhiên là biến thành một con ngựa hoa trắng trắng hồng hồng, con bạch mã kia thấy bộ lông trắng như tuyết của mình bị bẩn một mảng, đang rất khó chịu đập chân phun khí, nhìn thấy chủ nhân đến, lại oán hận hí lên hai tiếng, thúc giục chủ nhân mau mau đi tìm người tắm rửa cho nó.

Sờ sờ trán Âu Dương Vân, Thạch Ngọc Lâu phun một ngụm ác khí. Quả nhiên là Âu Dương Vân này chảy máu quá nhiều liền trở nên ngoan ngoãn. Có điều muốn hắn đứng lên tắm cho ngựa của mình, xem ra không có khả năng!

Bàn tay Thạch Ngọc Lâu đặt trên mặt Âu Dương Vân, cân nhắc giờ có nên tát vài cái gọi hắn dậy ăn cơm không. Hắn tinh tế nhìn về mặt Âu Dương Vân lúc ngủ, cuối cùng vẫn không đủ quyết tâm đánh qua.

Âu Dương Vân nhắm mắt ngủ say so với Âu Dương Vân trợn mắt ra vẻ hung dữ đáng yêu hơn! Mà ngay cả sắc mặt tái nhợt đáng vẻ ốm yếu này cũng thuận mắt hơn bộ dạng giễu cợt như không cười kia rất nhiều.

Thạch Ngọc Lâu ngồi lẳng lặng nhìn kỹ Âu Dương Vân, mười một năm qua, hai người tuy rằng thường xuyên gặp mặt, nếu không phải lạnh mặt cãi nhau thì cũng là nhẵn mặt đánh lộn. Những lúc lẳng lặng nhìn hắn thế này, cũng đã rất lâu rồi không có!

Lắc đầu than nhẹ một tiếng, Thạch Ngọc Lâu trong lòng xót xa, chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười.

Âu Dương Vân cứ thế ngủ đến tận buổi tối. Thạch Ngọc Lâu cuối cùng vẫn không nỡ đánh thức hắn, chỉ là thức ăn trên bàn kia phải làm nóng đi làm nóng lại cũng mấy lần.

Ngay lúc Thạch Ngọc Lâu nhịn không được mỗi muốn nắm xuống gối, đột nhiên nghe được bên ngoài có người hô to: “Cháy! Cháy... Mọi người chạy mau a!”

Cháy? Thạch Ngọc Lâu bị tiếng la này làm kinh hãi một chút, sau đó nhanh chóng một tay xách bọc y phục một tay nhắc bảo kiếm của mình. Khi hắn phát hiện hắn đã không còn tay nào để kéo Âu Dương Vân dậy khỏi giường, chân trái đã tự động đạp lên Âu Dương Vân.

“Oa!”- Âu Dương Vân đang ngủ say bị một cước từ trên trời rơi xuống này đạp cho hết vía. Kêu thảm một tiếng, hắn ôm ***g ngực đang đập thình thịch nhảy dựng lên. Âu Dương Vân trừng lớn hai mắt, trong đầu óc còn chưa kịp tỉnh táo lại không hiểu nổi tại sao bỗng dưng hắn lại bị công kích.

Thấy Âu Dương Vân vừa giãy trước còn ngủ say giãy sau đã nhảy dựng lên đứng trên giường...Thạch Ngọc Lâu đỡ người ra, cùng Âu dương Vân đối mặt một lát, mới nhớ ra mình sao lại phải đập Âu Dương Vân.

“... Mau mặc y phục, khách *** cháy!”- Hiện tại không phải lúc nhìn nhau, chạy trốn chết quan trọng hơn!

Khách ***, tiếng quát tháo cùng chạy loạn vang thành một mớ hỗn loạn. Âu Dương Vân nghe được chữ cháy, cũng cuống quýt nhảy xuống giường. Nhưng hắn còn chưa kịp mặc y phục, đã thấy hai hắc y nhân che mặt đột nhiên phá cửa xông vào, hai thanh trường kiếm loé sáng, đồng thời đâm về phía Thạch Ngọc Lâu.

Ba thanh trường kiếm đánh trước mặt Âu Dương Vân thành một đoàn. Âu Dương Vân nhanh chóng buột tốt đai lưng, nắm lấy kiếm của mình chém về phía hai tên thích khách.

Ai ngờ hắn một chiêu cũng chưa kịp đánh ra, từ cửa sổ lại có ba người nhảy vọt vào, lại là ba thanh kiếm, lần này là hung hăng “chăm sóc” đến Âu Dương Vân.

Đây rốt cuộc là thế nào vậy? Âu Dương Vân cùng ba người triển đấu một chỗ, trong đầu nhanh chóng phân tích tình hình hiện tại!

Không giống! Năm người này cùng với đám người Lê Hoa cung và Tạ gì gì đó đợi phục kích có thể nói là hoàn toàn bất đồng.

Lê Hoa cung cùng họ Tạ kia, tuy rằng nhiều người, nhưng giữa ban ngày ban mặt mà muốn giết hai người Âu Dương Vân thì đúng là khó như lên trời. Hơn nữa hai nhóm người đó đều giữ ý nghĩ muốn giết một người không đắc tội với người còn lại, hai người Âu Dương Vân muốn chạy, tự nhiên cũng là thực dễ dàng. Nhưng mấy kẻ này thì cứ liều mạng tiến lên, hơn nữa cả hai người đều muốn giết...

Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu giữa lúc lộn xộn liếc mắt nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương đều nhìn ra người kia đối với mấy kẻ này hoàn toàn không quen biết...

Năm người này phối hợp ăn ý, hai người tập kích Thạch Ngọc Lâu, kiếm pháp tàn nhẫn mau lẹ, làm cho Thạch Ngọc Lâu chỉ có thể hữu thủ vô công**; hai người tập kích Âu Dương Vân, kiếm pháp nhẹ nhàng, dùng phương thức hai người du đấu một người tiến công. Ba người đứng ở ba hướng, làm cho Âu Dương Vân căn bản phân không rõ người tiến công chính là kẻ nào.

Bảy người phân làm hai nhóm, ở trong căn phòng không lớn đánh thật vô cùng kịch liệt. Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu có ý tới gần nhau, sau đó hợp lực đánh bại công kích của mấy người kia, chính là mấy người kia tựa hồ đã sớm dự liệu được ý tưởng của hai người, bao vây xung quanh giam hãm chế trụ bước chân của hai người, khiến cho cả hai không thể mấy may động đậy.

Thạch Ngọc Lâu cùng Âu Dương Vân càng đánh càng kinh hãi. Mấy người kia võ công cũng không bằng bọn hắn, cố tình dựa vào sự phối hợp ăn ý lẫn nhau mà lại khiến cho hai cao thủ không cách nào đối phó được. Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu muốn lấy mạng mấy người kia trong nhất thì bán khắc*** đều không có cơ hội. Hơn nữa lúc này khách *** đang cháy, Âu Dương Vân bị thương, Thạch Ngọc Lâu cũng bắt đầu sốt ruột.

Trong phòng đã có thể cảm thấy hơi nóng, ngọn lửa tựa hồ sắp đốt tới...

Âu Dương Vân mồ hôi ướt đầm, vừa tỉnh ngủ dậy tuy rằng tình trạng choáng váng đầu đã tốt hơn nhiều nhưng thể lực lại không khôi phục được bao nhiêu, hơn nữa hắn bây giờ đã đói bụng đến nỗi tưởng da bụng cũng dán vào lưng luôn rồi. Kiếm trong tay chậm lại, Âu Dương Vân thở hổn hển, trong đầu đột nhiên xuất hiện hình ảnh sư phụ hắn, lão ông hồ đồ đã chết mười năm kia, giờ phút này lại giống như đang đứng ở cách đó không xa vẫy vẫy tay với hắn!

Đang lúc phân tâm, trên lưng Âu Dương Vân đã bị trúng một kiếm. Âu Dương Vân chỉ nghe thấy Thạch Ngọc Lâu đang rống giận “Người phát ngốc cái gì! Muốn chết a!”

Âu Dương Vân rất muốn quay lại cãi Thạch Ngọc Lâu vài câu, hiện tại không phải hắn muốn chết, là hắn đánh không nổi...

Thạch Ngọc Lâu mắt thấy Âu Dương Vân thể lực chống đỡ hết nổi, hắn lại không có cách nào phá tan thế tấn công liên thủ của hai người kia để đến hỗ trợ Âu Dương Vân. Ba người vây công Âu Dương Vân kia tựa hồ đã đợi được thời cơ, ba mũi kiếm bén cùng lúc đâm tới nơi yếu hại trên cơ thể hắn.

“Cút ngay!”- Thạch Ngọc Lâu sốt ruột hét lớn một tiếng, kiếm trong tay dốc toàn lực tập kích hai kẻ tấn công hắn. Một chiêu hung mãnh bức hai người kia lui lại nửa bước, hắn liền xoay người hướng về phía Âu Dương Vân, cũng không nghĩ đến, hai người kia lại khéo léo di chuyển thân thể đến chặn lối đi của hắn.

“Âu Dương!”

Thạch Ngọc Lâu không hề quan tâm hai người kia liệu có đâm trúng hắn không, hắn nhào về phía Âu Dương Vân. Người này không thể chết được! Quyết không thể chết! Sinh tử trước mắt, trong đầu Thạch Ngọc Lâu lướt qua Âu Dương Vân phong thái ung dung cực kì thành thạo khi một mình tiêu diệt ỏ cường đạo; nghĩ đến Âu Dương Vân đối với bất luận kẻ nào khiêu chiến đều là tiểu ý thông dong! Từ lúc hắn quen biết Âu Dương Vân đến giờ, người này bất cứ lúc nào cũng đều là tràn đầy tiểu ý ung dung đối mặt với hết thảy... Cho nên Âu Dương Vân không thể chết như vậy, hắn có thể chết oanh oanh liệt liệt, nhưng không thể chết chật vật như thế này ở đây, trong tay thứ thích khách ngay cả tên cũng không biết... Trong khoảng khắc Thạch Ngọc Lâu chỉ nghĩ đến tiến lên bảo hộ Âu Dương Vân, chẳng còn lo lắng hai thanh kiếm phía sau sẽ đâm chết mình nữa!

Năm mũi kiếm sắc bén loé lên, lập tức sẽ đâm vào thân thể Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu.

Âu Dương Vân cho tới bây giờ chưa từng trải qua tình cảnh như lúc này, cảm giác cái chết đang cách hắn rất gần! Hắn cảm thấy vết thương trên người đang không ngừng chảy máu, chất lỏng màu đỏ này mang đi thể lực của hắn, nhẩn nại của hắn, hi vọng sinh tồn của hắn. Hắn dường như đã không còn thấy rõ những kẻ tập kích mình, hắn chỉ nhìn thấy Thạch Ngọc Lâu chạy về phía hắn, vì thế, Âu Dương Vân mỉm cười! Nam nhân này, luyện tiếu hắn chết!

Âu Dương Vân chỉ cảm thấy mấy đạo kiếm quang trước mặt trở nên mơ hồ, trên binh khí lạnh lẽo kia phát ra ánh sáng giống như Thạch Ngọc Lâu, có chút lạnh, có chút ngoan, thế nhưng rất nhiều, cũng rất đẹp! Ánh mắt của hắn để lộ ra dã tâm khiến cho hắn rất đẹp, toàn thân hắn toả ra nét cứng cỏi khiến cho hắn rất đẹp, kỳ thật hắn mặc y phục trắng thật sự rất thích hợp, thứ màu sắc rất thanh cao này sẽ làm tôn thêm vẻ đẹp của hắn!

Âu Dương Vân nắm chặt “Phượng Linh kiếm” trong tay, hắn vẫn không có cơ hội nói cho Thạch Ngọc Lâu, năm ấy hắn mười chín tuổi sở dĩ lúc sư phụ đưa ra ba thanh bảo kiếm để hắn chọn, hắn lấy “Phượng Linh” chỉ là vì thanh kiếm này dưới ánh mặt trời phản chiếu ra ánh sáng làm hắn nghĩ tới Thạch Ngọc Lâu...

Sau cùng! Âu Dương Vân thật sự hối hận!

Vì cái gì cứ muốn tranh đua với hắn nhiều năm như vậy! Rất không nên! Biết rõ Thạch Ngọc Lâu này tính tình mạnh mẽ không đạt được mục đích quyết không thôi, thế nhưng Âu Dương Vân vẫn là tư tâm quá nặng, hắn luyện tiếu rời khỏi Thiên Thủy sơn trang đã bỏ vào biết bao tâm huyết xây dựng, cũng luyện tiếu từ bỏ Thạch Ngọc Lâu! Cho nên hắn mặc kệ Thạch Ngọc Lâu giận dữ rời đi, mặc kệ Thạch Ngọc Lâu đem Độ Kiếm Minh phát triển lớn mạnh, mặc kệ Thạch Ngọc Lâu đến đoạt tất cả những gì hắn thích, mặc kệ Thạch Ngọc Lâu đem những chuyện kia giấu thật kỹ không chịu nói ra!

Thân thể Âu Dương Vân ngã về phía sau, tuy rằng rất không cam tâm phải chết ở đây một cách không rõ ràng thế này, chết trong tay đám thích khách vô danh, ngay cả lý do bị giết cũng không biết... Lão thiên gia rất không phúc hậu, thời khắc mấu chốt như vậy cũng không biết phái thần binh trên trời giáng xuống cứu hắn. Ít nhất, phải để cho Thạch Ngọc Lâu có thể sống rời đi a!

Dù sao Thạch Ngọc Lâu đời này cũng không thể nào quên hắn được... Âu Dương Vân nhắm nghiền hai mắt, tiểu ý vẫn không giảm, chưa kịp nói cho Thạch Ngọc Lâu biết mình và hắn đánh giết nhiều năm như vậy chỉ là vì muốn trong lòng hắn trong mắt hắn chỉ có thể có một mình Âu Dương Vân này thôi!

Ai! Có chút đáng tiếc...

Âu Dương Vân ngã vào lòng Thạch Ngọc Lâu... Thạch Ngọc Lâu vẫn xông tới! Hắn ra sức ngăn cản năm thanh kiếm liên tục đâm tới, cái giá phải trả là cánh tay cùng đầu vai đều phải nhận thêm vài thương tích.

Thạch Ngọc Lâu quả thực rất tuyệt vọng! Trong tay ôm Âu Dương Vân không biết là hôn mê hay là sắp chết, trước mặt còn có năm tên thích khách như hổ đói rình mỗi chỉ muốn đâm họ thành cái sàng, khách *** lại đang chảy...Hắn đã không thể nhìn ra cơ hội sinh tồn.

Lúc này Thạch Ngọc Lâu cũng muốn mắng ông trời không có mắt, hần nhiều nhất vẫn là tự mắng chính mình. Rất không nên! Hần không nên vì muốn có thể giới riêng hai người khó có được cùng Âu Dương Vân này mà không dẫn theo người dắt ngựa xách hành lý theo cùng, cho dù đem Nghiêm Triệt theo Độ Kiếm Minh cũng không sụp đổ được, ít nhất hiện tại xuất hiện tình huống này, Nghiêm Triệt còn có thể ngăn cản một trận địch...

Thế nhưng bây giờ có nói gì cũng vô dụng! Năm thanh kiếm không có chút e dè, mỗi người hung ác đâm tới. Mà Thạch Ngọc Lâu ôm Âu Dương Vân lại ngay cả một bước chân cũng đi không được...ư

Cái gì gọi là tự tìm chết!? Thạch Ngọc Lâu cảm thấy hần lao qua đây ôm lấy Âu Dương Vân chính là tự tìm chết!

Kia cái gì gọi là chờ chết!? Tình hình Thạch Ngọc Lâu hiện tại ngay cả nửa bước cũng khó đi này chính là chờ chết!

Một tay ôm chặt Âu Dương Vân, Thạch Ngọc Lâu giữ kiếm, vẻ mặt hần hung ác trừng mắt thích khách trước mặt, vô luận như thế nào, cho dù chết cũng phải là cả hai người cùng nhau xuống địa ngục!

Ngay lúc sống còn nghìn cân trao sợi tóc này, cửa phòng đột nhiên bị người đá văng. Theo một nam nhân khắp mặt khắp thân đều là tro bụi nhảy vào, là ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Mấy kẻ đang định liều mạng sống chết đều sửng sốt một chút, quay đầu nhìn về phía cửa phòng. Nam nhân nhìn không rõ mặt tựa như bị lửa thiêu mông nhảy vào, không nghĩ tới mấy kẻ đang liều mạng trong phòng cư nhiên lại tạm ngưng một chốc để nhìn hần. Hần bị nhìn cũng là sửng sốt, sau đó mới nhớ được mình đến để làm gì, nhanh chóng mò tay vào trong ngực lấy ra một cái gì đó hương thơm thích khách che mặt quăng qua.

Sáu người còn tỉnh táo trong phòng đều nghĩ nam nhân này không cùng phe mình! Hai tên thích khách liền lập tức phóng về phía hần.

.....

* Kế vườn không nhà chống, tức là bụng ảnh rỗng ấy mà ^^

** Chỉ phong thủ chứ không tấn công được

*** Trong khoảng thời gian ngắn

18. Chương 17

Nam nhân mặt mày đầy bụi đến nỗi hình dạng nhìn cũng không ra chính là Tiêu Lăng Lang.

Tiêu Lăng Lang vốn đã ngồi ngay ngắn trên cây đại thụ ngay bên ngoài gian phòng của Âu Dương Vân và Thạch Ngọc Lâu, cả giấy bút cũng đã chuẩn bị tốt chỉ chờ ghi chép lại, quan hệ của bang chủ nhà hần với bang chủ bang đối địch có thể sẽ lại tiến thêm một bước trọng đại. Đáng tiếc bang chủ Âu Dương Vân nhà hần có chút thiếu hăng hái, cứ nằm ngủ như thế trên giường; mà bang chủ đối địch rõ ràng cũng là tâm phục thủ chưa đủ mạnh, cơ hội tốt như vậy, lẽ nào hần lại không muốn nhân lúc này Âu Dương Vân thân thể mệt mỏi, đem “Bị áp đảo” hai ngày trước sửa thành “Phiên thân chiến” * sao!

Tiêu Lăng Lang cùng Nhạc Ly và Nghiêm Triệt dùng bồ câu đưa tin, cũng đủ khiến hai vị quân sư quật mao canh giữ trong bang kia đầm ngực giậm chân hối hận muốn chết. Hai vị bang chủ lúc đó đã chiến... không, là cảnh đã hợp đặc sắc như thế lại để cho cái tên Tiêu Lăng Lang đã có vị hôn thê này nhìn, quả thực là vô cùng đáng tiếc mà! Hai người cấp tốc hồi âm cho Tiêu Lăng Lang, nhất định phải tiếp tục giám sát chặt chẽ, không, là âm thầm bảo hộ, lần sau hai vị bang chủ mà còn có loại “chiến” sự này nữa, có bị hư mất Tiêu Lăng Lang cũng phải xem hết từ đầu đến cuối, hơn nữa còn phải ghi chép đầy đủ tỉ mỉ lại, không thể chỉ có mấy chữ, ít nhất cũng phải viết chi chít đầy năm trang giấy.

Tiêu Lăng Lang nhận được thư hồi âm của hai người xong bị chọc tức muốn học máu! Hai cái tên vương bát đản này, chẳng lẽ bọn họ không sợ về sau việc này bị các bang chủ biết được, cơ hội sống sót của hần

sẽ chỉ là con số không sao! Bọn họ không sợ Ngưng Mai bị mất vị hôn phu, sẽ đem hai người họ trước mưu sát sau quất roi vào xác sao...

Bạn đồng sự như vậy, thực sự là rất vô lương tâm a! Ngực thì cứ mắng, Tiêu Lăng Lang vẫn tay cầm giấy bút mở to hai mắt theo dõi, không, bảo hộ hai vị bang chủ.

Chỉ tiếc Tiêu Lăng Lang đã chờ đến nỗi muốn ngủ gật, hai vị bang chủ vẫn không có cử chỉ gì khác thường. Bám vào cửa sổ nhìn thấy cảnh Thạch Ngọc Lâu lặng lẽ ngồi bên giường dịu dàng nhìn Âu Dương Vân chăm chú, Tiêu Lăng Lang giật giật khoé mắt, chỉ muốn chạy đến chỗ nào xa xa chút mà ới luôn ra. Tình cảnh này thật rất ngứa mắt nha. Vị hôn thê của hắn cũng chưa từng dịu dàng nhìn hắn chăm chú vậy đâu!

Tiêu Lăng Lang chờ ở trên cây nên phát hiện khách *** cháy khá sớm. Chỉ có điều lửa là từ bên trong khách *** phát lên, nhìn thấy cửa khói đặc cuộn cuộn, hắn trước tiên chạy vào trong khách *** gõ lớn vài tiếng thông báo cho đám khách trọ đều đã ngủ mau chạy trốn.

Đợi đến lúc hắn chạy ra ngoài khách *** tính xem hai vị bang chủ đã phá cửa sổ thoát thân chưa thì lại thấy mấy tên hắc y nhân che mặt nhảy vào gian phòng của hai vị bang chủ. Tiêu Lăng Lang nghe thấy tiếng binh khí đánh qua lại trong phòng, liền biết đã xảy ra chuyện. Hắn vội vàng đi xuống chuồng ngựa, đem con bạch mã còn chưa được tắm rửa vẫn đang cúi kính kéo đến phía dưới song cửa, chỉ cần chỉ cần các bang chủ nhảy xuống, có thể kinh hỉ phát hiện con ngựa đã đang chờ bọn hắn.

Chỉ có điều Tiêu Lăng Lang đã tính toán lầm. Hắn gia nhập Thiên Thủy sơn trang gần tám năm, chưa từng thấy Âu Dương Vân làm gì thất bại bao giờ.

Hơn nữa mấy năm nay cứ phải nhìn hai vị bang chủ đánh nhau, hắn đã sớm hiểu rất rõ thực lực của hai vị bang chủ mạnh như thế nào, mấy tên tiểu thích khách kia, sao có khả năng đánh bại hai đại bang chủ? Thế là Tiêu Lăng Lang rất nhiệt tình chạy đi giúp ông chủ khách *** đi cứu những khách trọ khác...

Đợi đến khi Tiêu Lăng Lang lương thiện làm xong việc tốt, mặt mày người ngơ ngác đầy tro bụi đen kịt lại quay về dưới cái cửa sổ kia, lại phát hiện ra con ngựa vẫn còn đang đứng đạp chân tại chỗ, mà trên lầu tựa hồ còn đang đánh...

Nhảy lên cây quan sát tình hình trong phòng, Tiêu Lăng Lang mới phát hiện đại sự không ổn! Mấy tên thích khách bị hắn coi thường kia đang đang khiến cho hai vị bang chủ khó khăn chống đỡ, hơn nữa tình hình bang chủ Âu Dương Vân của hắn càng lúc càng nguy hiểm.

Có cần hỗ trợ không? Có nên xuất thủ không? Tiêu Lăng Lang nghiêm túc tự hỏi vấn đề này!

Không hỗ trợ, bang chủ rất có thể sẽ đi đời nhà ma ở chỗ này, tiếp đó trở về hắn và các đồng sự coi như bị đập mất chén cơm (Ồi, thuộc hạ của anh Vân...). Hỗ trợ, sẽ bị bang chủ nhà mình nhận ra, rồi sẽ phát hiện những chuyện xảy ra gần đây đều có hắn là kẻ đồng mưu, tiếp đó ngày này sang năm, Ngưng Mai có thể sẽ đến mộ phần của hắn nhỏ cỏ...

Thực sự là hai sự lựa chọn khó khăn a! Tiêu Lăng Lang thở dài.

Cuối cùng, Tiêu Lăng Lang quyết định đánh cuộc một phen, để cho ông trời ra quyết định. Hắn trì hoãn thời gian chạy vào khách *** cháy đã lung lay sắp đổ, dựa vào kinh công nhất đẳng tránh thoát ngọn lửa cùng xà gỗ rơi xuống, một đường chạy vội tới trước cửa phòng các bang chủ. Một cước đá văng cửa, Tiêu Lăng Lang liền bị sáu đôi mắt đẳng đẳng sát khí đón tiếp.

Chờ Tiêu Lăng Lang nhìn rõ tình thế hiện tại, ánh mắt hắn sáng ngời, lòng tràn đầy vui vẻ! Giờ này khắc này, hai vị bang chủ đang trong lúc sống chết trước mắt mà lại khiến hắn vui mừng không phải do hắn lập tức có thể trở thành anh hùng cứu giá nhất đẳng công thần, mà là do bang chủ Âu Dương Vân nhà hắn đã bất tỉnh... Nói cách khác, xác xuất hắn bị người ta nhận ra đã giảm xuống rất nhiều. Mặt mũi hắn bây giờ đầy bụi đen kịt, Thạch bang chủ không quen thuộc hắn lắm nhất định không có khả năng nhận ra được!

Mò vào trong ngực móc ra một vật, Tiêu Lăng Lang hất tay ném ra. Một tên bị mặt trong đám thuận tay dùng kiếm chặn lại, vốn tưởng không cần dùng nhiều sức lắm đem vật kia đẩy ra. Ai biết vật kia đột nhiên duỗi dài ra, vèo một cái quần lấy cánh tay kẻ bị mặt.

“Oa ~!”- Kẻ bịt mặt hét thảm một tiếng, âm thanh thê thảm đó khiến mọi người trong lòng run lên, còn tưởng rằng hắn là bị một kiếm xuyên tim, kẻ bịt mặt không thèm tấn công Tiêu Lăng Lang nữa, hắn vừa nhảy vừa chạy toán loạn trong phòng, quơ cánh tay muốn đem cái thứ cứ quần lầy hắn kia hất xuống.

Tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu nhìn về phía hắn, lại phát hiện thứ quần trên cánh tay hắn hoá ra là một sinh vật sống. Một con tiểu hắc xà bằng đầu ngón tay đang vui sướng thè cái lưỡi đỏ thắm chuyển động trên cánh tay kẻ kia.

Ngoại trừ Tiêu Lăng Lang đang âm thầm đắc ý cười hắc hắc, sắc mặt những người khác đều không thể nào tốt nổi. Đã từng thấy ám khí tẩm độc, chứ chưa từng thấy qua ai trực tiếp đem độc xà ra làm ám khí bao giờ.

Tiêu lăng lang sắc mặt đắc ý **, lại cấp tốc móc ra một vật ném về phía một trong ba kẻ đang tấn công Thạch Ngọc Lâu. Ba người này đều đang khiếp sợ vì con rắn nhỏ kia, tất nhiên trước hết phải buông tha Thạch Ngọc Lâu cùng Âu Dương Vân lùi về phía sau một bước, ai biết đây có phải lại là độc xà nữa không? Bị cắn một ngụm không phải chuyện đùa đâu.

Lần này Tiêu Lăng Lang lấy ra một vật màu xanh lá to bằng bàn tay. Nhân vật bị Tiêu Lăng Lang nhắm chuẩn làm mục tiêu vừa kịp phản ứng, vật màu xanh xanh đen đen kia lại “Ba” một tiếng rơi xuống, khi đám người ở đây vừa muốn nhìn qua chút coi là vậy gì, vật màu xanh xanh đen đen đó lại đột nhiên nhảy cao lên, không chỉ nhanh chóng bám lên mặt của kẻ bịt mặt, còn rầu rĩ phát ra hai tiếng “Ồ oa ~ ô oa ~”... Lần này chính là một con cóc to lù lù

“Oa ~!”- Kẻ bịt mặt lấy tay gỡ con cóc trên mặt ném xuống, sau đó phát ra tiếng kêu thảm thiết xuyên thủng trời cao thẳng đến thiên đình. Thứ âm thanh thảm thiết này, cứ như thấy cả nhà hắn bị giết ngay trước mặt.

Đám người bịt mặt toàn bộ trở mắt...Hai kẻ bị con cóc tấn công vùn thiếu chút nữa bị con cóc tấn công bỗng nhiên cùng lúc xé miếng vải đen che mặt xuống rồi xoay đầu, “Oa oa oa oa” mà nôn đến phong vân biến sắc ***!

Tiêu Lăng Lang vội vàng mở to mắt nhìn khuôn mặt hai người kia, đợi hắn thấy rõ rồi không nín được thất thanh kêu sợ hãi!...Mẹ nó, vậy mà còn đeo thêm nhân bì diện cụ! Đám người bịt mặt cẩn thận dùng hai tầng bảo hộ tỷ mỉ như vậy chọc giận Tiêu Lăng Lang, tay hắn lại mò vào trong ngực. Nhưng không đợi hắn rút tay ra, năm hắc y nhân đã nhất tề hành động, thân tốc phi thân nhảy ra ngoài cửa sổ, chia làm sáu hướng vội vàng bỏ chạy.

Tiêu Lăng Lang kinh thán, vóc dáng mấy người này không thể nói là tốt! Cửa sổ nhỏ như vậy cũng có thể hai người cùng lúc nhảy ra, như hai vị bang chủ này, vừa nãy thừa dịp mấy tên thích khách ngây người nhảy khỏi cửa sổ, còn phải co quắp thân thể lại mới có thể hai người miễn cưỡng cùng lúc chui ra...

Tốt rồi! Bang chủ!

Tiêu Lăng Lang vội vàng nhảy ra ngoài cửa sổ, không thấy bóng dáng thích khách, bang chủ cũng đi mất dạng, ngay cả con bạch mã hoa hoa cũng không thấy tung tích. A, chạy cả rồi! Hắn chậm rút tay ra khỏi ngực, thứ cầm trên tay, là một cái hộp nhỏ tinh xảo màu hồng. Ai nha! Lấy sai rồi, đây là son hán mua cho vị hôn thê yêu dấu mà!

Thạch Ngọc Lâu một tay ôm chặt Âu Dương Vân, một tay kia gắt gao lôi kéo dây cương, hai đùi cũng vững vàng kẹp chặt bụng ngựa không dám có chút lơ là. Hiện tại không phải là hắn đang giục ngựa chạy, mà là ngựa yêu của hắn đang bất chấp ý nguyện của chủ nhân mà điên cuồng phi loạn.

Tuy Thạch Ngọc Lâu không thấy rõ tướng mạo của ân nhân cứu mạng, nhưng còn hơn cả ân nhân cứu mạng, hắn vẫn lựa chọn mau chóng mang Âu Dương Vân thoát đi giữ mạng quan trọng hơn. Nghĩ đến mấy thứ ân nhân cứu mạng quăng ra, hắn rất muốn cười ha hả một trận, đem vật còn sống làm ám khí... Thực sự là tuyệt a! Bất quá thân pháp khinh công của người nọ, nhìn có chút quen mắt, tựa hồ đã từng thấy qua ở đâu đó rồi.

Bất luận Thạch Ngọc Lâu giữ dây cương thế nào, con bạch mã hắn đang cưỡi này cũng nhất định không chịu dừng, lại còn vừa chạy vừa tìm cơ hội đem hai người trên lưng nó hất xuống. Thạch Ngọc Lâu đành

phải cứ giữ chặt lấy nó, ít nhất cũng không đến nỗi ngã ngựa.

Bị con ngựa điên này đưa đến chỗ nào cũng không biết, Thạch Ngọc Lâu chỉ hi vọng thể lực của con ngựa này đừng quá tốt, hay nhất là mau mau mệt mỏi dừng lại, hần nghi hoặc nhìn con ngựa yêu của mình về mặt khó chịu hai mắt phun hoả điên cuồng lao tới, rốt cuộc là làm sao vậy? Con ngựa này sao đột nhiên lại cáu kỉnh!

Con bạch mã liều mạng đem hết toàn lực ra chạy, mãi đến khi bên tai Thạch Ngọc Lâu nghe thấy có tiếng nước chảy róc rách mới có dấu hiệu dừng lại.

Nhưng Thạch Ngọc Lâu còn chưa kịp thở phào, chỉ thấy con bạch mã vẫn như cũ sải bước tiến lên, ồm một tiếng nhảy xuống sông, cuối cùng cũng đem Thạch Ngọc Lâu và Âu Dương Vân quăng xuống khỏi người nó.

Bạch mã đang hăng hái lắc lắc người trong nước sông ngập vừa đến bụng nó, tiện thể hí lên hai tiếng nói cho chủ nhân của nó biết, “Người không tìm người cọ rửa cho ta, ta ta tự mình đi tắm lấy!”

Mà chủ nhân của con bạch mã đang chặt vật kéo một người đang hôn mê kinh hiểm bò lên bờ, Thạch Ngọc Lâu ghé vào bờ cố sức thở hổn hển, bầy hồn cũng bay mất đến ba rồi, chờ hồn vía trở về đầy đủ, hần mới oán hận trừng mắt nhìn con ngựa yêu của mình! Đồ súc sinh hỗn trướng này, chỉ vì cọ rửa da lông của mình mà đem chủ nhân không biết bơi quăng xuống sông...

Không chết trong tay thích khách mà thiếu chút nữa... Vì con súc sinh này mà chết đuối dưới sông...Thạch Ngọc Lâu oán độc nghĩ, nếu như lúc đó bị người của Lê Hoa cung bắn chết là con ngựa điên này thì tốt rồi! Chỉ ít thì con ngựa đồ thảm của Âu Dương Vân sẽ không vì một thân da lông của mình mà đem chủ nhân quăng xuống sông!

Đem Âu Dương Vân còn đang bất tỉnh ôm vào lòng, Thạch Ngọc Lâu nắm chặt kiếm cảnh giác xung quanh. Bốn phía đều là cây cối, dù thấy bọn họ lại bị con súc sinh hỗn trướng kia đưa ra ngoài thị trấn rồi. Bốn bề vắng lặng, đợi một hồi lâu, cuối cùng xác định đám thích khách không đuổi tới, Thạch Ngọc Lâu thở dài một hơi ngã xuống ngồi trên mặt đất.

Dựa vào ánh trăng, Thạch Ngọc Lâu kiểm tra thương thế của hần và Âu Dương Vân. Vội vội vàng vàng chạy trốn chết, hành lý của hai người đều quăng ở khách ***, ngoại trừ kiếm trong tay, Thạch Ngọc Lâu và Âu Dương Vân trên người cái gì cũng không có.

Xé y phục của mình đem vết thương trên người Âu Dương Vân băng bó cẩn thận lại xong, Thạch Ngọc Lâu mới xử lý qua loa mấy vết tiểu thương trên người mình. Hần thở hắt ra một hơi dài, lần này thực sự quá nguy hiểm! Nếu như không có người quăng đủ thứ loạn xạ kia, chỉ sợ hần với Âu Dương Vân đều phải xuống gặp Diêm Vương rồi.

Trên người không có dụng cụ nhóm lửa, Thạch Ngọc Lâu cõ y phục ướt sũng của mình với Âu Dương Vân ra để một bên hong gió, hần ôm chặt Âu Dương Vân vào lòng, ở đây ban đêm trời lạnh, hai người dùng nhiệt độ cơ thể sưởi ấm lẫn nhau.

“Người còn muốn bắt tỉnh đến lúc nào...”- Thạch Ngọc Lâu nhẹ giọng nỉ non, cúi đầu nhìn người trong lòng. Khuôn mặt Âu Dương Vân bình thản, khóe miệng còn ẩn ẩn nét cười. Nét cười này, Thạch Ngọc Lâu vô cùng quen thuộc. Chỉ cần mưu toan mong muốn của Âu Dương Vân đạt được, hần sẽ cười đến thần nhiên như thế.

Thấy Âu Dương Vân đang ngủ mê mệt rồi, Thạch Ngọc Lâu mới nhẹ giọng nói rằng: “Ngày hôm nay ta mới biết được, nếu như người chết, ta chỉ sợ cũng không sống nổi nữa...Phải nhìn người chết, ta tình nguyện cùng chết với người. Nhưng người cũng thật đáng giận, mấy tên thích khách thôi mà, đúng lúc ấy người lại ra cái dạng này, kết quả là quấy nhiễu làm tâm của ta rối loạn, nếu không chúng ta sớm đã giết được mấy người kia, cũng không phải chạy trốn chặt vật như vậy. Bất quá, người không chết là tốt rồi, không chết là tốt rồi...”

Thạch Ngọc Lâu cười cười, nhìn vẻ mặt Âu Dương Vân ngủ rất yên bình, ngực thêm vài phần thỏa mãn, vô luận như thế nào, người này còn sống mới là quan trọng nhất. Hần nhẹ nhàng hôn lên môi Âu Dương Vân, cảm xúc lạnh lạnh nhưng mềm mại này khiến hần thở dài một tiếng.

Nếu người này cứ muốn cùng hần tiếp tục dây dưa như vậy, thì cứ tiếp tục dây dưa đi!

Trong lòng Thạch Ngọc Lâu sớm đã rõ ràng, Âu Dương Vân chẳng qua là một mực chờ hấn nói ra chân tâm. Âu Dương Vân này bất kể làm chuyện gì đều phải một phen tính toán trước, chưa bao giờ chịu nhận lấy nửa điểm thiệt thòi. Nếu như Âu Dương Vân thực sự muốn vì chuyện mười một năm trước báo thù, chỉ sợ đã sớm động thủ rồi, làm sao có thể chờ đến tận bây giờ? Hấn nhất định cũng sắp nhận không nổi nữa đi! Thạch Ngọc Lâu cười khở, Âu Dương Vân làm cái loại chuyện này với hấn còn luôn miệng nói là đang trả thù...Ai tin a!

Ngón tay hấn đặt lên mặt Âu Dương Vân, lưu luyến rất lâu rồi lại xoa nhẹ lên khối thân thể phía dưới nội sam.- ” Trả thù?... Người cứ yên tâm bất tỉnh thế này, không sợ ta bây giờ sẽ trả thù ngược lại sao.- ” Thạch Ngọc Lâu làm càn để tay mình chạy trên thân thể Âu Dương Vân, cẩn thận tránh những vết thương của Âu Dương Vân, ăn đủ đậu hũ. Bàn tay đặt sau lưng Âu Dương Vân dạo quanh rất lâu, cuối cùng, Thạch Ngọc Lâu thở dài một tiếng, từ bỏ ý nghĩ muốn để tay mình chui vào quần hấn trong đầu.

Nếu như để Âu Dương Vân biết mình thừa dịp hấn hôn mê động chạm thân thể hấn. Chỉ sợ lần sau hấn sẽ lại dùng phương thức nào đó rất không quân tử để “ Báo thù”. Thạch Ngọc Lâu ai thán, Âu Dương Vân ngoài mặt là một người quân tử khiêm nhường, kỳ thực nội tâm lại thập phần tiểu nhân! Sau này hấn phải cẩn thận hơn một chút mới được, Âu Dương Vân đã “ Trả thù” lần đầu tiên, tám phần mười sẽ lại có lần thứ hai, lần thứ ba...

Bật cười một tiếng, Thạch Ngọc Lâu ngược lại còn có chút chờ mong xem Âu Dương Vân đến lúc nào mới lại tiếp tục “Trả thù” hấn. Bất quá hấn cũng phải cẩn thận chút, đến lúc đó, còn không biết ai sẽ “ trả thù” ai đâu! Thạch Ngọc Lâu vỗ vỗ mặt Âu Dương Vân, nhẹ nhàng vừa cười vừa nói: “Người đừng cho là ta chuyện gì cũng có thể để cho người thực hiện được. Người tính toán có tinh ranh đến mấy, cũng không thể khẳng định lúc nào cũng thành công.”

Ôm lấy Âu Dương Vân, Thạch Ngọc Lâu dựa vào thân cây nhắm mắt lại, giờ cứ để con ngựa điên của mình đi nghịch nước đá,dddowij hấn nghĩ ngơi đủ rồi, sẽ đi trừng phạt nó sau!

.....

* Xoay người, nôm na là bảo anh Thạch nhà mình phản công ý ạ.

** rèn sắt khi còn nóng, nghĩa là nhân cơ hội tốt tiến tới

*** là các em thích khách của chúng ta nôn đến mặt mũi biến sắc ời

19. Chương 18

Đợi đến khi Thạch Ngọc Lâu mở mắt lần nữa, sắc trời đã sáng rõ. Hấn vội vàng cúi đầu nhìn người đang nằm trong lòng, liền chạm phải ánh mắt tỉnh táo của Âu Dương Vân. Thạch Ngọc Lâu lạnh mặt, cứng giọng cứng khí nói: ” Người thật đúng là mệnh tốt, như vậy mà vẫn chưa chết được.”- ... Đây là thói quen đã mười năm, thực là khó sửa...

Âu Dương Vân thoải mái dựa vào lòng Thạch Ngọc Lâu, chớp mắt cười cười.- “Ta chết rồi người còn không đau lòng muốn chết? Vì người, ta cũng không nỡ chết a!”- Nói năng tùy tiện như treu đùa, khiến Thạch Ngọc Lâu cũng không rõ trong lời này có mấy phần chân ý.

Sắc mặt Thạch Ngọc Lâu càng thêm lạnh, tay hấn đẩy về phía trước, đem Âu Dương Vân hất xuống đất.- ” Nếu tỉnh, còn tựa vào người ta làm gì? Người có biết xấu hổ không.”- Hấn đứng dậy co duỗi tay chân đã cứng ngắc, nhậy y phục đem qua để một bên giờ đã khô lên. Hấn mặc bộ bạch y đã rách mất mấy chỗ của mình vào, đem y phục của Âu Dương Vân quăng xuống chỗ cái tên nam nhân còn đang nằm dưới đất cố ý “ Ai u ai u” không ngừng ấy.

” Mấy vết thương này của người không chết người được, mau mặc đồ vào, đợi lát nữa còn mau chóng lên đường.”

“Đi chỗ nào?”- Âu Dương Vân hỏi lại- ” Trên trần kia hình như không có phân đà của hai bang chúng ta, hơn nữa người không cảm thấy đám thích khách kia tới rất kỳ quái sao?”- Mặc xong y phục, Âu Dương Vân loạng choạng đứng lên, thể lực còn chưa khôi phục phải động não, quả thực là thương càng thêm thương a!

“... Chắc là kẻ địch nào đó đi. Người có phải lại gây thù kết oán với ai nữa không?”- Thạch Ngọc Lâu hỏi.

” Sao không nói là người kết thù, hại ta bị liên lụy đến thiếu chút nữa thì cùng người toi mạng.”- Tức giận cãi lại, Âu Dương Vân đứng một chút vẫn là quyết định cứ dựa vào cây nghỉ ngơi chút đã, đừng tự hành hạ thân thể mình.- “Ngày hôm qua làm sao trốn được vậy? Chẳng lẽ đám thích khách lương tâm cắn rứt nên buông tha chúng ta?”- Hắc chỉ nhớ mang máng Thạch Ngọc Lâu liều mạng xông tới ôm lấy hắc, sau đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nhớ tới mấy con rắn với cóc nước kia, Thạch Ngọc Lâu thật muốn bật cười. Nói sơ lược cho Âu Dương Vân nghe, Âu Dương Vân cũng cười cười, sau đó thì im lặng không nói gì mà nhắm mắt lại, khước miệng lại lộ ra kiểu cười thần nhiên mang theo chút tính toán kia, sau một lúc lâu, Âu Dương Vân đột nhiên nói: ” Này, người có thể tìm cái gì cho ta ăn trước được không, ta bị thương không chết được, thế nhưng cái bụng đang sắp đói chết ta rồi.”

Đói!? Thạch Ngọc Lâu tự mình ngẫm lại, Âu Dương Vân đúng là nguyên một ngày rồi chưa có lấy một hạt cơm, hơn nữa lại mất máu quá nhiều rồi lại liều mạng đánh một trận, khó trách sao lại yếu ớt như vậy...

Bốn bề cây cối xanh ngắt um tùm, phía trước là dòng sông chảy xiết. Trước mắt Thạch Ngọc Lâu ngoại trừ hắc với Âu Dương Vân là hai người sống, cũng chỉ có một con bạch mã đang mãi gặm cỏ non.

Song tựa hồ đã phát hiện ánh mắt âm hiểm của Thạch Ngọc Lâu, con bạch mã đã tự mình tắm rửa sạch sẽ xong cảnh giác ngẩng đầu nhìn chủ nhân, co bốn vó, ừm ừm một tiếng nhảy vọt vào lòng sông.

Âu Dương Vân thấy thế cười ha hả. Chủ nào thì ngựa nấy, con vật này khi cẩu kính lên thì cùng chủ tử của nó giống nhau như đúc a. Còn đang ôm cái bụng cười đến phát đau, Âu Dương Vân vội vàng ngăn cản Thạch Ngọc Lâu.- “Đừng giết nó, con ngựa đáng yêu như thế, ta cũng không nỡ đem nó làm no bụng.”- Thạch Ngọc Lâu trừng mắt nhìn con súc sinh lông trắng đang trừng lại hắc, lại oán giận mình lúc xưa chọn ngựa đúng là mù cả hai mắt. Hắc u ám quay đầu lại, nhìn Âu Dương Vân cười rất chi là càn rỡ như thế mà tâm sinh bất mãn.- ” Con hỗn trướng này hôm qua dám đem ta bỏ xuống sông, ta còn đang muốn trừng phạt nó.”

” Vậy chúng ta không phải sẽ không có ngựa cưỡi sao, tìm cái gì khác đi.”

“...”- Thạch Ngọc Lâu nhìn xung quanh, tựa hồ cũng không thấy gà rừng thỏ hoang gì chạy qua.

Hai người đang suy xét xem có nên đi xa một chút để tìm con mồi không, liền thấy từ bụi cỏ bên cạnh một con thỏ béo mập đầy bụi nhảy ra, con thỏ này không đợi Thạch Ngọc Lâu nâng kiếm chém, cứ như mũi tên nhằm thẳng về phía một gốc đại thụ.

“Đông ” một tiếng, con thỏ lao đầu lên, lực đạo cũng thực mạnh, đủ cho hai người Âu Dương Vân nghe rõ tiếng xương vỡ vụn. Con thỏ té lăn ra đất giật giật hai cái rồi thì sảng khoái nghẹo cổ sang một bên, chết rớt luôn!

Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu đứng ngó ra một bên, cảm thấy trông mắt cũng sắp rớt ra luôn rồi... Đây là cái thứ thỏ gì? Cứ nhiên lại nhằm ngay lúc bọn họ đang đói bụng mà hùng hổ chạy đến hiến thân!

Hai người trừng mắt nhìn con thỏ đã chết ghé đờ ra một hồi, đột nhiên ôm lấy bụng cùng lúc điên cuồng cười rộ lên.

” Hoá ra... Hoá ra câu thành ngữ trông cây đợi thỏ kia là thật...”- Âu Dương Vân cười đến nói không rõ tiếng, đến nỗi vết thương trên lưng cũng muốn nứt ra luôn.

“Ta vẫn cảm thấy cái trò cười này rất hiếm gặp...Nhưng mà thực sự thấy rồi, vẫn cứ muốn cười...”- Thạch Ngọc Lâu cũng thật chu đáo, hắc cười đến run rẩy tựa cạnh Âu Dương Vân còn muốn đỡ Âu Dương Vân đừng té xuống đất.

Cười một hồi lâu xong, hai người mới dần dần nén tiếng khúc khích lại, lau khước mắt cười đến chảy nước mắt, Thạch Ngọc Lâu mới nói:

“Thịt có, nhưng chúng ta lại không có hoá tập tử (dụng cụ đánh lửa), dù sao cũng đâu thể ăn thịt sống được!”

Âu Dương Vân trong lòng đã tính toán trước, vỗ vỗ vai Thạch Ngọc Lâu, nụ cười ngọt đến mức khiến người ta rét run.- “Yên tâm, ta có cách.”

Hắn cười ha hả vài tiếng, đột nhiên hướng về phía rừng cây không có một bóng người gào lớn.

“Tiêu Lăng Lang! Lăn ra đây cho ta!”

Thạch Ngọc Lâu bị tiếng gào lớn này dọa cho thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất. Hắn lại nhìn bốn phía xung quanh vẫn an tĩnh, hỏi: “Tiêu Lăng Lang không phải vẫn đang ở Lạc Dương? Hắn sao lại ở chỗ này?”

Âu Dương Vân chỉ cười không nói.

Một lát sau, trong rừng cuối cùng truyền ra tiếng đất động lạo xạo, một nam nhân người đầy bụi bặm tay chân co lại từ sau một thân cây cần thận lộ đầu ra.

” Qua đây.”- Âu Dương Vân trầm giọng gọi, nụ cười trên mặt cũng đổi thành lạnh lẽo.

Tiêu Lăng Lang cúi đầu từ từ tiến từng bước một, đến chỗ trước mặt Âu Dương Vân một trượng thì không chịu tiến đến thêm một bước nào nữa.

Âu Dương Vân nửa chớp mắt, nhìn chằm chằm vào hai cái vỏ kiếm đeo trên lưng Tiêu Lăng Lang cùng hai bọc y phục phía sau, lời nói lại nhẹ như gió thổi: ” Ta thật phải cảm ơn ngươi a! Không chỉ đánh đuổi thích khách cứu chúng ta, hoàn đem cả vỏ kiếm và hành lý của chúng ta đến đây nữa...Nói! Bắt đầu theo chúng ta từ lúc nào?”

Tiêu Lăng Lang rùng mình một cái, giọng điệu của bang chủ nhà hắn lúc này quả thật là quá cao quá lạnh! Hắn lén nâng mí mắt nhìn qua sắc mặt Âu Dương Vân, quyết định vẫn cứ nên ăn ngay nói thật, miễn cho bang chủ liên một kiếm đâm qua.

” Kiếm của bang chủ cùng Thạch bang chủ đều là binh khí tốt hạng nhất, vỏ kiếm lỡ đánh mất cũng thật đáng tiếc a! Cho nên ta mới liều mình cố gắng chạy vào trong màn lửa tìm mang về...”- Lại lén nâng mí mắt, Tiêu Lăng Lang thấy sắc mặt bang chủ nhà mình cũng không vì vỏ kiếm đã mất được tìm về mà có chút buông lỏng nào, không còn cách nào khác ngoài chán nản mà nhận tội.- ” Từ trong Huyền Yến thành đó ta vẫn luôn đi theo bang chủ.”

” Dọc đường hành tung của chúng ta là do ai tiết lộ cho đám người Lê Hoa cung và họ Tạ kia?”- Âu Dương Vân lại hỏi, Thạch Ngọc Lâu bên cạnh nghe được cũng giật mình. Hắn tuy cũng thấy sự xuất hiện của Lê Hoa cung rất kỳ lạ, nhưng còn không nghĩ đến lại do người trong nhà.

Quả tim nhỏ bé của Tiêu Lăng Lang đều run rẩy đến nỗi muốn theo cổ họng với khoé mắt mà nhảy ra rồi, hắn ngẩng đầu, mắt nước lưng tròng.”Bang chủ ta sai rồi, ta không nên nói giáo cho giặc, ta không nên chịu trách nhiệm dùng bồ câu đưa tin để truyền tin tức về, ta không nên khuất phục dưới thế lực hung ác... Ô ô ô ~ bang chủ, ta trên có mẹ già dưới còn con nhỏ, ngài đại nhân đại lượng tha cho ta lần này đi!”

Âu Dương Vân vẫn không chút mềm lòng, lạnh lùng tiếp tục hỏi.- “Người nói giáo cho kẻ nào?”

Nước mắt Tiêu Lăng Lang lách tách lách tách rớt xuống, khóc rất thảm thương.-“Lê Hoa cung là Nghiêm Triệt tìm tới, đám người họ Tạ đó là do Nhạc Ly tìm tới. Ta chỉ là nói cho bọn họ biết nơi các bang chủ sẽ đến, rồi đem tình hình gần đây của các bang chủ truyền về cho đám Nhạc Ly biết, ta thực không có làm chuyện gì xấu mà.”

Sắc mặt Âu Dương Vân tái mét, đã xanh đến sắp biến thành đen luôn; còn Thạch Ngọc Lâu thì dút khoát phun ra một ngụm máu.

Nhạc Ly! Nghiêm Triệt! Hai, người, các, người, giỏi, lắm!

Ở Lạc Dương thành phía xa, Nhạc Ly và Nghiêm Triệt đang ở trong tửu lâu uống rượu vung quyn vô cùng vui vẻ bỗng nhiên đều cả người phát lạnh, trong đầu song song hiện lên hai chữ “Nguy hiểm” đỏ thẫm!

Tiêu Lăng Lang bị Âu Dương Vân bắt đến hiện hình, bèn rất trốn tránh trách nhiệm đem kẻ chủ mưu khai ra mong được hai vị bang chủ rộng lượng xử nhẹ thay, ít ra còn giữ được cái mạng nhỏ này trở về cưới vợ a.

Trên mặt Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu đều là- một trận gió bão sắp về. Tiêu Lăng Lang thực lo lắng kể tiếp trên đó sẽ là một trận điện thiểm lôi minh (sét giạt sấm gào). Mà bị điện thiểm lôi minh này công kích, rất có khả năng chính là hắn, quả trứng không may mắn bị dọa đến chạy trốn cũng không dám này.

Hắn tiến lên hai bước, trước hết đem hai vỏ kiếm nâng đến, thấy hai vị bang chủ vẫn rất lý trí chưa phang kiếm tới chém lên người hắn mà chỉ thu vỏ kiếm về, hắn vừa thở phào nhẹ nhõm lại vội đem hai bao hình lý của hai người dâng lên, ân cần lấy ra thuốc trị thương cùng băng vải đưa đến, sau đó ngoan ngoãn xách con thỏ đột ngột đâm cây chết kia đi nổi lửa nướng chín.

Hai đại bang chủ sắc mặt vẫn cực kỳ khó coi, trong lòng đều đang sóng dâng cuộn cuộn, vừa tự mình bôi thuốc băng bó lại từ đầu vừa ngấm ngấm tưởng tượng ra đủ loại biện pháp trừng trị kẻ phản bội trong bang mình. Mà mỗi biện pháp, đều không những vừa đầm máu lại vừa hung bạo.

20. Chương 19

Gặm miếng thịt thỏ nướng thơm ngào ngạt, Thạch Ngọc Lâu nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Lang ngồi chồm hổm cách đó không xa đang ở thu dọn đồ đạc, thường thường bày ra bộ dạng đáng thương nhìn về phía bên này.

Thạch Ngọc Lâu lấy tay khuỷu tay chọi chọi Âu Dương Vân đã ăn uống no đủ đang nhắm mắt dưỡng thần, hỏi: "Tiêu Lăng Lang này... Từ trong ngực, rốt cuộc có thể giấu vào bao nhiêu đồ vật?"- Thật sự rất kỳ quái! Hắn thấy Tiêu Lăng Lang lúc nướng con thỏ lôi ra không ít chai chai lọ lọ nào là dầu muối tương mắm đầy đủ mọi thứ, giờ lại cầm giấy bút quỳ rạp dưới đất viết cái gì đó, lúc viết xong lại lấy ra một con bò câu...Y phục vừa khít người bao lấy cái thân thể nhìn qua không tính là rất cường tráng, đồng đồ vật đủ để xếp thành ngọn núi nhỏ này rốt cuộc là được hắn giấu vào chỗ nào? Làm sao mà đều có thể từ trong ngực lôi ra được?

"Không biết."- Âu Dương Vân ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút, chậm rãi nói: "Hắn là khai môn đệ tử của Thiên Sơn quái kị Đồng lão, đến Thiên Thủy sơn trang ta tính ra còn chưa được tám năm. Hắn mười bảy tuổi mới vừa bước chân vào giang hồ đã được Nhạc Ly dẫn về... Nếu không phải người nói, người cứu ta và người lấy từ trong ngực ra rắn độc và cóc, ta còn không thể tưởng tượng rằng đó lại là hắn. Hơn nữa, kẻ có thể một đường theo dõi ta và người mà không bị phát giác, trừ độc môn truy tung thuật của hắn, ta còn thật không nghĩ ra còn có kẻ nào khác."

"..."- Thạch Ngọc Lâu khóe mắt giật giật. Thiên Sơn quái kị Đồng lão có thể nói là một trong "Võ lâm tam kị", vậy mà đệ tử của hắn vừa ra giang hồ đã bị Âu Dương Vân bắt cóc mất, khó trách Đồng lão ở trên giang hồ tuyệt nhiên không hề nhắc tới đệ tử của mình...- "Võ công của Đồng lão cũng rất lợi hại a, vậy ngày hôm qua sao hắn còn quăng loạn đồ vật vậy? Hơn nữa lúc hai bang chúng ta đấu võ cũng chưa từng thấy hắn có biểu hiện gì xuất sắc a!"- Thiên Thủy sơn trang không ngờ còn có một cao thủ như vậy, hắn sao lại không hề có ấn tượng chứ! Lần này Âu Dương Vân cuối cùng cũng chịu mở mắt ra ngồi thẳng người dậy, hắn hung hăng trừng mắt Tiêu Lăng Lang đang ngẩn người giờ cầm ngựa mặt lên trời một cái, trong lời nói còn mang theo chút nghiêng răng nghiêng lợi.- "Ta năm đó thấy Nhạc Ly dẫn hắn về cũng rất cao hứng, vốn định dùng khả năng của hắn làm chút chuyện nổ mìn nổ mìn cho Thiên Thủy sơn trang ta... Nhưng tiểu tử này, ngoại trừ khinh công, truy tung thuật nhất lưu, còn lại những công phu khác đều là tam lưu. Sau này ta mới biết được, hắn là tự mình lên hạ núi, công phu của Đồng lão căn bản chưa học đầy đủ hết."

Ngón tay Âu Dương Vân dùng sức, nhành cây khô trong tay "răng rắc" một tiếng bị bẻ vụn. Tiêu Lăng Lang nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy tới ngồi chồm hổm trước mặt hai vị bang chủ, con người đen thẫm tròn xoe liếc qua liếc lại lấy lòng, từ trong ngực lấy ra một bao hạt dưa nâng đến.- "Bang chủ cùng Thạch bang chủ có muốn ăn hạt dưa không?...Không ăn hạt dưa, vậy ngọt đậu?... Đậu phộng rang? Bánh gạo nếp?..." Tiêu Lăng Lang một bên hỏi một bên lôi ra cả mớ đồ...

Thạch Ngọc Lâu nhìn Tiêu Lăng Lang cứ như làm ảo thuật luôn tay lôi ra mấy bao đồ ăn vặt, khuôn mặt giật giật không ngừng, Âu Dương Vân một tay vỗ vỗ lên mặt, vô lực rên rỉ.- "Người thấy rồi đấy... Ngu ngốc như vậy ta còn có thể dùng làm gì..."

” Đều không ăn sao.....”- Tiêu Lăng Lang lấy ra bảy tám loại đồ ăn vặt đều bị hai vị bang chủ không thèm chú ý, bộ dạng hẩn đường như rất thất vọng lại thu hồi cả vào trong ngực, vẻ mặt đau khổ không biết phải làm thế nào mới có thể khiến các bang chủ vui.

Thạch Ngọc Lâu hoàn toàn không nói gì. Âu Dương Vân cũng chịu không nổi Tiêu Lăng Lang cứ tiếp tục biểu diễn cái khả năng thần kì mà hẩn được khen là một trong” Bảy bí ẩn lớn không thể lý giải của Thiên Thủy sơn trang” như vậy, nghiêm mặt, hẩn khẽ quát một tiếng.- “Tiêu Lăng Lang, người cùng Nhạc Ly Nghiêm Triệt âm mưu hãm hại bang chủ, sau khi trở về ngoan ngoãn đến hình đường chịu phạt.”

” Chịu phạt? Là cái gì...Trừng phạt? Chẳng lẽ là đánh bằng roi...”- Tiêu Lăng Lang vừa nghe, ngay cả chân cũng mềm nhũn, hẩn co vai, hai mắt rưng rưng. Hẩn chỉ là một tên đồng lõa nhỏ nhỏ, nhiều nhất đánh một trăm gậy là đủ rồi chứ!

Âu Dương Vân cười lạnh- “Đánh bằng roi? Có phải nhẹ quá không. Hừ... Âm mưu hãm hại bang chủ, khiến bang chủ suýt nữa mất mạng. Lẽ ra nên trực tiếp kéo tới giữa phố xá náo nhiệt, loạn, đao, phân, thầy!”

“Oa ~ ta không muốn đâu!”- Tiêu Lăng Lang thét một tiếng chói tai, hoảng sợ nhìn Âu Dương Vân, hẩn tự vấp vào chân mình ngã nhào xuống hoảng loạn lui về phía sau, tiếp đó thân mình co lại, cả người đều chui vào lòng đất không còn thấy đâu nữa.

Thạch Ngọc Lâu chỉ thấy hỏ hỏ một người sống to ùng tự nhiên lại biến mất vào lòng đất, còn chưa kịp sững sốt, đã thấy Âu Dương Vân vội vàng tiến lên hai bước, ở chỗ Tiêu Lăng Lang biến mất quỳ một gối xuống đất, tay trái duỗi thẳng dùng sức thọc vào trong đất đến quá khuỷu tay, sau đó lại thấy tay trái hẩn dùng sức nhấc về phía trước, Tiêu Lăng Lang mặt mũi xám xịt đã bị Âu Dương Vân theo từ trong lòng đất kéo ra.

“Muốn chạy? Người thật sự là càng lúc càng lớn mật.”- Đem Tiêu Lăng Lang sợ hãi đến lệ tuôn ào ào quẳng xuống đất, Âu Dương Vân bắt đầu thẩm vấn.- “Nói, Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt vì cái gì phải làm như vậy? Người toàn bộ nói ra, ta tạm tha người không chết.”

Ta nói ra, chỉ sợ còn phải chết nhanh hơn! Tiêu Lăng Lang tâm tình u ám mà ghen ngào, trong lòng lặng lẽ hướng về vị hôn thê yêu dấu vậy tay vĩnh biệt. Hẩn nhìn trái nhìn phải thấy bang chủ cùng Thạch Ngọc Lâu mặt lạnh lùng như diêm vương đòi mạng đứng trước mặt mình, khóc lại càng thương tâm. Đều tại Nhạc Ly, nói cái gì mà hẩn đi theo dõi khăng định sẽ không bị bang chủ phát hiện. Bây giờ hẩn đã bị bang chủ bắt được rồi, còn nói muốn đem hẩn kéo đến phố xá sầm uất loạn đao phân thầy... Sớm biết như thế, còn không bằng ngoan ngoãn mà đi theo sư phụ ở trên núi hoang học võ công, không đến chốn phồn hoa này...

” Nói mau.”- Âu Dương Vân tựa hồ thực chịu không nổi chính sách ai binh của Tiêu Lăng Lang, đá nhẹ hai chân thúc giục nói: “Nói ra ta sẽ không giết người.”

Vẫn nức nở lau nước mắt, Tiêu Lăng Lang không ôm hy vọng. Hẩn đã ở Thiên Thủy Sơn Trang nhiều năm, đã sớm biết bang chủ nhà hẩn thường xuyên nói không giữ lời, còn thường hay gạt người.”Ta nói, người vạn nhất vẫn cứ muốn chém ta thì làm sao bây giờ?”

” Người không nói, ta ngay bây giờ liền chém người.”- Người nói là Thạch Ngọc Lâu.

Tiêu Lăng Lang khóc càng thêm thảm hại, sao mà ngay cả Thạch bang chủ cũng muốn chém hẩn...Không nói lập tức bị chém, nói xong vẫn cứ bị chém!

Dù thế nào đều là bị chém...Tiêu Lăng Lang lau sạch nước mắt, từ trên mặt đất nhảy dựng lên. Dù sao cũng đều là một cái chết, trước khi chết cũng phải đem tất cả oán khí mấy năm nay nói cả ra.

Nếu phải chết, Tiêu Lăng Lang cũng không sợ gì nữa. Vì thế, hẩn dứt khoát đem tất cả cánh cuộc một phen. Mở trừng hai mắt, hẩn tay trái chống hông tay phải chỉ hướng hai vị bang chủ, lớn tiếng nói: “Chúng ta làm như vậy, còn không phải đều là vì hai người các người!”

“Các người rõ ràng đều biết mình thích đối phương, lại cố ý giận đối huyên náo cả giang hồ đều biết. Giận đối cãi nhau còn chưa tính, còn nháo đến những mười năm, làm hại tất cả chúng ta đều bị các người liên lụy. Bề ngoài là các người đánh đánh giết giết, kết quả đổ máu chịu tội đều là những kẻ làm thuộc hạ chúng ta này đây.”

“Toàn bộ giang hồ đều biết Thiên Thủy sơn trang cùng Độ Kiếm Minh sống chết đối đầu. Thế nhưng bốn năm trước bang chủ người biết ma giáo tính toán đánh lên Độ Kiếm Minh, người lại mang theo chúng ta đi đánh lên ma giáo, kết quả ma giáo thì bị diệt, Nhạc Ly lại bị trọng thương đến nỗi nằm bẹp trên giường gần hai tháng. Vậy mà những chuyện này người cũng không để Thạch bang chủ biết, còn nói với người ngoài là ma giáo sẽ gây bất lợi đến Thiên Thủy sơn trang; hai năm trước Bách Độc môn đắc tội Thiên Thủy sơn trang, môn chủ lớn lối nói muốn Âu Dương Vân chết không chỗ chôn thân, còn không phải Thạch bang chủ người lên dẫn theo mấy người đi giết Bách Độc môn chủ làm cho môn phái bọn chúng tan rã, nhưng Nghiêm Triệt lại vì trúng độc thiếu chút nữa mất mạng. Nếu không phải Nhạc Ly lấy trộm linh chi ngàn năm cùng nguyệt hạ thảo của Âu Dương bang chủ cho được sự của Độ Kiếm Minh, Nghiêm Triệt làm sao có thể sống đến bây giờ? Hai vụ này xem như là chuyện khá lớn, việc nhỏ càng nhiều, nếu tính từng vụ một ta có nói mất ba ngày cũng chưa xong”

“Các người đều đã hỗ trợ cho nhau đến mức độ này, lại cũng không chịu để cho đối phương biết, kết quả không hay ho lại đều thuộc về đám thuộc hạ chúng ta... Các người cả ngày muốn đánh thì đánh thôi, dù sao các người đánh thế nào cũng không đánh chết, việc gì phải liên lụy đến đám thuộc hạ chúng ta cũng phải đi liều mạng đánh giết? Các người có biết kỳ thật trong hai bang có bao nhiêu người đã sớm là bạn tốt không? Các người có biết ta cùng Tuyết Ngưng Mai nguyện bên nhau trọn đời đã hơn hai năm nhưng vẫn không có cách nào thành thân không?”

Càng nói trong lòng càng bị thương, Tiêu Lăng Lang chỉ cần vừa nghĩ tới mỗi lần vị hôn thê đều là nước mắt ràn rụa hướng hần oán trách bởi vì thù oán cá nhân của hai vị bang chủ làm hại bọn họ không thể thành thân, tâm đau cứ như bị lời ra đánh đập a!

”Đều tại hai người các người, có phải là thâm thù kỳ hận gì đâu a! Không phải là Âu Dương bang chủ bị Thạch bang chủ tửu hậu loạn tính(rượu say làm loạn) làm một hồi, có cái gì ghê gớm chứ? Mấy hôm trước Âu Dương bang chủ người không phải cũng đã ăn trở lại rồi sao? Tất cả mọi người huề nhau, về sau các người chỉ cần đóng cửa, muốn đánh nhau cãi nhau hay là ở trên giường áp qua áp lại, ai cũng sẽ không thêm oán... Oa ~ Thạch bang chủ người rút kiếm muốn làm gì A ~ bang chủ người sao lại bóp cổ ta?”

Hai người Thạch Ngọc Lâu cùng Âu Dương Vân, ai cũng không biết, thì ra đối phương đã vì mình làm nhiều chuyện như vậy. Tình ý của hai người trong lúc đó, cũng chỉ là một câu nói mà thôi, mà ai cũng không chịu nói ra trước, kết quả là lại để cho đám thuộc hạ nhìn thấy rõ ràng.

Sắc mặt hai người đều là lúc xanh lúc trắng, lén nhìn qua, cả hai đều cảm thấy hết sức ngại ngùng.

Nhưng bây giờ, ai cũng không nghĩ đến, màn tố cáo đầy huyết lệ của Tiêu Lăng Lang lại nói ra không ít nội tình bọn họ cũng không biết.

Âu Dương Vân trước kia còn đang khó hiểu, làm sao mà Bách Độc môn kia mới vừa thả ra tin đồn muốn hần chết không chỗ chôn thân, không quá một tháng, lại vì môn chủ đột tử, toàn bộ môn phái liền như vậy tan mất. Hần còn tưởng rằng môn chủ kia làm người quá thất đức, cho nên bị những kẻ thù khác giết hại, thì ra, lại là Thạch Ngọc Lâu vì hần mà trừ bỏ môn chủ kia. Nghĩ đến đây, Âu Dương Vân lòng thấy ngọt, ánh mắt nhìn sang phía người kia cũng ôn nhu thêm vài phần. Đến nỗi mới vừa biết thân được giải độc “Nguyệt hạ thảo” hần vất vả lắm mới kiếm được không ngờ lại bị Nhạc Ly trộm đi cứu Nghiêm Triệt, việc này hần sẽ không đi trách tội Nhạc Ly!

Sắc mặt Thạch Ngọc Lâu cũng bị Tiêu Lăng Lang nói đến chuyển hồng. Da mặt của hần vốn không dày như Âu Dương Vân, những chuyện làm vì Âu Dương Vân đó, hần đều hạ lệnh cho thuộc hạ tuyệt đối không được nói ra ngoài. Bây giờ bị người ta nói ra, hần khó tránh khỏi một phen xấu hổ lúng túng. Mà biết được Âu Dương Vân cũng từng vì hần mà làm không ít chuyện, trong lòng nhất thời mềm yếu đi vài phần. Thâm nghĩ thì ra Âu Dương Vân cũng không phải thực sự không chút lưu tâm đến hần.

Tiêu Lăng Lang nói nửa ngày, kỳ thật đều là đang nói hai vị bang chủ bọn họ đây tự mình giận dữ lại làm hại đám thuộc hạ đi theo gặp họa. Hai người cẩn thận nghĩ lại, mấy năm nay đúng là làm cho bọn thuộc hạ vất vả không ít, trong lòng đều có chút áy náy. Hai người đang nghĩ ngợi, lúc này tuy là đám thuộc hạ tìm người tới gây phiền phức cho bọn họ, nhưng nhìn lại mấy năm nay mọi người cũng đều thật khổ cực nên định cứ bỏ qua đi không tính toán nữa... Ai ngờ Tiêu Lăng Lang lại đột nhiên nói ra chuyện hai người lúc đó đã từng thân mật, Thạch Ngọc Lâu nhưng lại không thể bỏ qua chuyện này, hần “sang lang” một

tiếng rút kiếm ra; còn Âu Dương Vân vẫn lấy chuyện năm đó bị áp làm hổ thẹn, bây giờ lại bị Tiêu Lăng Lang biết được, không kịp ngấm nghĩ gì hần đã động thủ nắm chặt cái cổ nhỏ bé kia trước.

Giết người diệt khẩu! Hai vị bang chủ cùng một mục đích đồng thời hướng về Tiêu Lăng Lang.

“Người sao lại biết nhiều như vậy?”- Âu Dương Vân có chút thủ hạ lưu tình, khuôn mặt nhăn nhó hỏi Tiêu Lăng Lang.

“Ta, ta đều nghe thấy nhìn thấy...”- Tiêu Lăng Lang bị động tác của các bang chủ làm cho sợ tới mức mặt như màu đất, cuối cùng cũng biết mình nói sai cái gì. Hần hoảng sợ kêu to: “Bất quá, bất quá chuyện này chỉ có ta biết, Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt cũng biết. Nếu các người nhất định muốn giết ta diệt khẩu, bọn họ khẳng định sẽ làm cho tất cả mọi người trong hai bang cùng biết.”

Vội vàng lấy ra bùa hộ mệnh, chỉ mong các bang chủ có thể lý trí một chút buông tha cho cái mạng nhỏ của hần. Tiêu Lăng Lang liều mạng lôi kéo cánh tay Âu Dương Vân bóp lấy cổ hần, còn phải phân tâm dùng khước mắt nhìn lên thanh kiếm sáng loáng trong tay Thạch Ngọc Lâu.

Sắc mặt Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu đều khó coi tới cực điểm. Hai người gắt gao nhìn trừng trừng Tiêu Lăng Lang, trong lòng không hèn mà cùng suy nghĩ, chuyện ở trong sơn động ngày đó, tiểu tử này rốt cuộc nghe được bao nhiêu? Thấy được bao nhiêu?

Tiêu Lăng Lang đang ở dưới ánh mắt giết người của hai vị bang chủ run rẩy không ngừng. Trong lòng lại oán hận Nhạc Ly không nên để hần đi chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm khó khăn như vậy. Hần mím môi, ánh mắt giương lên hướng về phía trước, bày ra bộ dạng vô tội đáng thương nhất hần có thể thể hiện, chỉ mong các vị bang chủ có thể bỏ qua cho hần lần này.

Tay Âu Dương Vân cuối cùng cũng không bóp tiếp nữa, kiếm của Thạch Ngọc Lâu cũng nhả nài không chặt xuống. Tiêu Lăng Lang ở cửa sinh tử dạo qua một vòng, cuối cùng vẫn còn sống.

Thả lỏng tay, Âu Dương Vân lạnh lùng nhìn Tiêu Lăng Lang.- “Nếu như bị ta biết việc này có ai ngoài ba người các người biết được, người hiểu được mình sẽ có kết cục gì chứ.”

Tiêu Lăng Lang tất nhiên là ra sức gạt đầu, mạng nhỏ chỉ có một cái, ai lại lấy ra chơi đùa chứ!

“Nói nửa ngày, người vẫn chưa nói rõ vì sao phải tìm người tập kích chúng ta.”- Thạch Ngọc Lâu cũng đứng một bên lạnh lùng đặt câu hỏi.

Còn có thể là vì cái gì! Tiêu Lăng Lang ai oán kêu.- “Chúng ta làm như vậy, tất nhiên là để cho các bang chủ hoạn nạn thấy chân tình, từ nay về sau cùng hoà thuận vui vẻ, đừng tiếp tục lôi kéo mọi người lên Bàn Long sơn đánh nhau thôi!”

Hoạn nạn thấy chân tình!? Thạch Ngọc Lâu hừ lạnh, ánh mắt cũng như gió lạnh gào thét quét về phía Âu Dương Vân. Chẳng lẽ đánh hần một chưởng, đẩy hần xuống sông, ở trong rừng núi làm việc không ra gì với hần gọi là “Hoạn nạn thấy chân tình”!?

Âu Dương Vân cũng khinh thường liếc Thạch Ngọc Lâu một cái. Chém lên đùi hần một kiếm, khiến hần giữa trận so đấu thiếu chút nữa bại, không cho hần băng bó vết thương để chảy máu đến suýt chết chính là “Hoạn nạn thấy chân tình”? Quả thực là thú vị lắm!

Tiêu Lăng Lang coi như cũng là người thông minh, vừa thấy vẻ mặt hai vị bang chủ lúc này liền biết bọn họ đang suy nghĩ gì. Hần vô lực té lăn xuống đất lệ rơi đầy mặt, hận không thể đem Nhạc Ly- kẻ đưa ra chủ ý ngu ngốc này lôi đến đây hung hăng đánh cho một trận... Hai vị bang chủ đối nghịch nhau đã thành thói quen, trước khi “Hoạn nạn thấy chân tình” nhất định phải “Bỏ đá xuống giếng” (giấu đổ bìm leo) một phen cái đã! Hần nhìn Thạch Ngọc Lâu cùng Âu Dương Vân bên cạnh, một bên là gió lạnh tàn sát bờ bãi, một bên như sương lạnh lập lờ... Nếu không phải thân thể hai người đang không ở trạng thái tốt nhất, lúc này nhất định là phải quơ trường kiếm đánh nhau! Thở dài một tiếng, Tiêu Lăng Lang lui từ từ lui từ từ, đem chính mình rời khỏi vòng gió bão.

Dùng ánh mắt chém giết với Âu Dương Vân một lúc, Thạch Ngọc Lâu lần thứ hai hỏi Tiêu Lăng Lang, hần nói: “Đám thích khách ngày hôm qua đó là chuyện gì xảy ra? Những người kia là thực sự suy nghĩ muốn lấy mạng chúng ta, nếu người không xuất hiện, ngày hôm qua ta và Âu Dương Vân nhất định là phải chết.

Những người đó là các người từ chỗ nào tìm đến vậy?”- Nếu như nói hai lần trước hai người chưa có tự giác “ Cùng hoạn nạn”, trận đấu kịch liệt ngày hôm qua kia, đúng là đã đem hai người dồn vào chỗ chết.

“Thích khách?”- Tiêu Lăng Lang sững sốt- “Những người đó không phải chúng ta tìm tới, tuyệt đối không có quan hệ với chúng ta a! Lá gan của chúng ta không to đến nỗi thật sự đi tìm thích khách a!”- Hắc khoa tay múa chân loạn xạ, những người đó từ đâu tới hắc cũng thật sự không biết.

Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt cho dù lại làm ẩu cũng không dám thật sự đem tính mệnh các bang chủ ra làm trò đùa, phải làm rõ! Chuyện thích khách nhất định phải làm rõ!

” Không phải các người tìm tới?”- Âu Dương Vân nhũ mày thấp giọng hỏi.

“Không phải không phải, thật sự không phải mà. Bang chủ người nhất định phải tin tưởng chúng ta!”- Tiêu Lăng Lang nghiêm mặt chỉ lên trời thề.

Vậy thích khách này là ai phái tới? Âu Dương Vân đi qua đi lại, hắc hai năm nay tương đối yên phận, trừ bỏ Thạch Ngọc Lâu sẽ không đi tìm người khác gây chuyện! Hắc ngừng bước chân hướng Tiêu Lăng Lang dặn dò- ” Kêu đám Nhạc Ly đi thăm dò điều tra, có bất cứ tin tức gì lập tức nói cho ta biết.”

” Phải, ta lập tức nói cho bọn hắc.”- Tiêu Lăng Lang lập tức quỳ rạp trên mặt đất bắt đầu viết thư, chờ hắc lần thứ hai từ trong lòng ngực lấy ra một con bồ câu, trong ánh mắt Thạch Ngọc Lâu lại có thêm chút chết lặng.

21. Chương 20

Tiêu Lăng Lang giữ được cái mạng nhỏ của mình, hắc dắt ngựa, vác hành lý đi phía trước, Thạch Ngọc Lâu cùng Âu Dương Vân lặng lẽ sống vai chậm rãi bước sau

Âu Dương Vân cứ luôn liếc nhìn Thạch Ngọc Lâu bên cạnh, muốn nói cái gì nhưng lần nào cũng chẳng tìm được lời thích hợp. Hai người đã có xích mích với nhau trong một khoảng thời gian dài như vậy, hiện tại thì ngay cả thuộc hạ trong hai bang cũng không ít kẻ đã có thể nhìn ra tơ tình vụn sợi giữa hai người... Chẳng lẽ, sau lần xuất hành này tất cả thật sự nhất thiết cần có sự cải biến!?

” Người về sau có tính toán gì không? Không bằng...chúng ta giảng hoà đi!”- Thạch Ngọc Lâu trực tiếp hỏi, hắc vẫn muốn tìm Âu Dương Vân giảng hòa, như bây giờ, tựa hồ là cơ hội giảng hoà rất tốt. Nếu lần này lại bỏ qua, ai biết đến khi nào mới có cơ hội nữa.

Quay đầu nhìn lại gương mặt Thạch Ngọc Lâu vì không được tự nhiên mà hơi ửng đỏ một chút, Âu Dương Vân cười khẽ.- “Giải hoà? Được! Người sau khi trở về nói với thuộc hạ của người, về sau đừng cùng Thiên Thủy sơn trang chúng ta đối nghịch”

” Người tại sao không nói với thuộc hạ của người như vậy.”- Thạch Ngọc Lâu giận trừng mắt một cái, Âu Dương Vân này sao lòng dạ lại hẹp hòi đến thế? Ngay cả một bước nhỏ vậy thôi cũng không chịu nhường.

” Người còn không có đáp ứng ta, đem Độ Kiếm Minh nhập vào Thiên Thủy sơn trang đâu.”- Âu Dương Vân vừa nghĩ tới Độ Kiếm Minh có thể lọt vào trong tay mình, tâm tình lại không ngừng nhảy nhót.

Thạch Ngọc Lâu chán nản, Độ Kiếm Minh chính là tâm huyết của hắc mấy năm nay, Âu Dương Vân này còn dám nói ra câu đó.- ” Thiên Thủy sơn trang các người sao không đến chỗ chúng ta? Dựa vào cái gì lại là chúng ta phải đến đó?”

“Ai... Mấy chuyện thế này, muốn ta phải nói rõ ràng thật không có ý nghĩa! Ta là nghĩ, Độ kiếm Minh này có thể làm của hồi môn cho người, người cũng đã là người của ta, vậy cái gì của người cũng không thành của ta sao!”- Âu Dương Vân từ tốn nói, loại đại lễ này, tất nhiên là phải nhận lấy rồi! Hơn nữa, song phương đều có thể vô cùng hoan hỉ!

“...Người đã sớm là người của ta, hơn nữa ta không ngại người đem theo cái đuôi Ngu Tương Xuân kia cùng nhau đến đâu.”

Thạch Ngọc Lâu giận đến nỗi muốn học máu. Chỉ cần Âu Dương Vân đừng giữ chủ ý muốn nhắm đến Độ Kiếm Minh của hắn, những thứ khác đều dễ nói chuyện. Nhưng mục tiêu của Âu Dương Vân cứ khẳng khái nhất định muốn nhắm vào Độ Kiếm Minh không chịu buông tay.

Âu Dương Vân ngừng bước, quay người đối diện với Thạch Ngọc Lâu. Hắn sao lại nhắc đến sư đệ làm gì? - "Sư đệ ta không phải là cái đuôi"

Hắn cẩn thận đánh giá sắc mặt Thạch Ngọc Lâu, nửa nheo mắt lại hoài nghi hỏi: "Người....có phải rất thích khuôn mặt xinh đẹp của Ngu Tương Xuân?" - Sư đệ hắn quả thật rất đẹp, nếu Thạch Ngọc Lâu thật sự thích Ngu Tương Xuân... ánh mắt Âu Dương Vân bắt đầu hung hiểm, tay cũng ấn lên chuôi kiếm. Thạch Ngọc Lâu là của người của hắn, người khác đừng hòng động tới một ngón tay, mà ánh mắt hắn cũng không được phép nhìn ai ngoài Âu Dương Vân này hết!

Ta phi! Ai thêm thích cái đồ vô dụng chỉ được mỗi cái mặt trắng kia? Ta đây có mắt không trông vậy sao! Thạch Ngọc Lâu xoay người ném cho Âu Dương Vân một ánh mắt xem thường.- "Như Ngu Tương Xuân được coi là đẹp? Chỉ có người mù mới có thể nói hắn là mỹ nhân. Ngược lại người, lúc trước ôm hắn tình nồng ý mật, nói không chừng là chính người muốn một mình độc chiếm hắn đi!"

"Hắn là sư đệ của ta! Là sư đệ giống như ruột thịt!" - Khẩu khí của Âu Dương Vân cũng nặng thêm, sư đệ của hắn kia dù có đẹp hơn nữa, hắn cũng đã nhìn y từ khi nhỏ xíu lớn lên từng chút một, ai lại đối với chính người nhà mình có tâm tư sai lệch! Thạch Ngọc Lâu này lại ngậm máu phun người.

"Sư đệ thì đã làm sao? Chính người lúc trước nói, lúc động tâm thể này, không cần quan tâm có phải người trong nhà hay không."

"Ta từng nói lời này?"

"Đương nhiên!"

"Cho dù từng nói qua, ta bây giờ cũng có thể thay đổi."

"...Người, người đấy,tự lời mình nói còn phải sửa lại, còn có tư cách gì để đứng đầu một bang!"

"Ta thay đổi lời nói của mình, chẳng có quan hệ gì đến việc ta có tư cách làm bang chủ hay không. Ngược lại người, lúc nào cũng làm việc theo cảm tính, làm thuộc hạ của người nhất định là cực kỳ vất vả."

"Người nói vậy! Thuộc hạ của ta nào có vất vả như thuộc hạ của người"

"Bọn họ vất vả chỗ nào? Một đám đều là hàng ngày chơi đùa, rất vui vẻ."

"....."

"....."

Tiêu Lăng Lang dắt ngựa đi phía trước, dựng cái tai lên không bỏ qua bất cứ một tiếng động gì phía sau. Hai vị bang chủ nói chuyện từ giảng hoà cho đến sát nhập hai bang lại nhảy đến nhị trang chủ rồi lại đến xem thuộc hạ của ai hạnh phúc hơn... Tiếng cãi nhau của bọn họ hẳn thu hết thảy vào tai không sót một chữ. Đưa cánh tay quàng lên cổ con ngựa, Tiêu Lăng Lang nhỏ giọng thì thầm cùng con bạch mã .

"...Chỉ sợ làm thuộc hạ của hoàng đế có khi còn thoải mái hơn thuộc hạ của bọn họ! Bọn họ lại còn có mặt mũi bảo thuộc hạ nhà mình được sống thoải mái? Chuyện này nếu để cho các huynh đệ trong hai bang biết, còn không kéo nhau bỏ bang tập thể a! Sớm biết rằng bọn họ ăn no liền cãi nhau, ta sẽ không cho con thỏ kia đâm vào gốc cây đâu, để bọn họ chịu đói, thiên hạ này mới có thể thái bình một chút! Người nói có phải không!?" - Con bạch mã tựa như đáp lại lời Tiêu Lăng Lang gật gật đầu, còn lấy đầu mình thân mật cọ cọ vào vai hắn.

"Đi thôi, đi thôi..." - Tiêu Lăng Lang lôi kéo con bạch mã càng chạy càng nhanh, miễn cho lúc các bang chủ lôi kiếm ra nói chuyện với nhau, nhất thời không quen chỉ có hai người đơn đả độc đấu (chỉ hai người đánh với nhau), mà kéo hắn cùng con bạch mã ra liều mạng làm nền cho kiếm thuật cao cường phong thái hoa lệ của mình.

Ba người một ngựa đi đi dừng dừng, vượt qua cái trấn nhỏ gặp thích khách kia, tiếp tục đi về phía trước vài ngày, đi vào một trấn lớn. Tiêu Lăng Lang cùng Nhạc Ly mỗi ngày dùng bồ câu trao đổi thông tin với

nhau, lại vẫn không có tin gì về thích khách. Vấn đề tình cảm của Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu ở trong mắt Tiêu Lăng Lang cũng không có gì tiến bộ, hai người vẫn cứ như cũ, cứ không có việc gì cũng phải cãi nhau ầm ĩ, cãi đến khi không cãi nổi nữa, liền rút vũ khí ra đánh một trận. Bất quá Tiêu Lăng Lang ít nhất cũng nhìn ra, mồm mép của bang chủ Âu Dương Vân nhà hắn so ra lợi hại hơn, bởi vì mỗi lần đều là Thạch Ngọc Lâu rút vũ khí ra trước.

Cứ rên rỉ mà vượt qua từng ngày, Tiêu Lăng Lang càng lúc càng buồn bực. Hai vị bang chủ còn tiếp tục tranh cãi như vậy, sau khi trở về có phải chiến tranh ở Bàn Long sơn có phải sẽ càng thường xuyên hơn không!?

Đến trấn trên, phân đường của Thiên Thủy sơn trang cùng Độ Kiếm Minh lại là đại môn đối diện đại môn. Hai vị bang chủ đi qua cửa, người đi ta đến đều cứ như là đi tản bộ ở nhà mình, tình hình này coi như là an ủi duy nhất đối với Tiêu Lăng Lang. Nếu quay về Lạc Dương, hai vị bang chủ cũng có thể cùng nhau đem đại môn của bang phái đối phương coi như cổng nhà mình ra vào qua lại giống bây giờ, chỉ sợ rất nhiều bang chúng đều sẽ cảm động đến rơi lệ!

Âu Dương Vân ngồi trong phân đường của Độ Kiếm Minh cắn hạt dưa, bên cạnh hắn là Thạch Ngọc Lâu đang phải xử lý bang vụ (công việc trong bang). Âu Dương Vân đem vỏ hạt dưa phun xuống mặt đất, thò tay giắt bút trong tay Thạch Ngọc Lâu.- ” Ngừng một chút, cùng tay ngắm lại mấy vấn đề.”

“Vấn đề gì?”- Thạch Ngọc Lâu từ bỏ ý nghĩ muốn đi lấy một cây bút khác trong đầu, chỉ cần Âu Dương Vân có tâm muốn cắt ngang công việc của hắn, thì hắn cũng đừng mong tiếp tục làm được.

“Chúng ta vẫn đi về hướng nam, phương hướng chắc là không sai đâu. Nhưng tại sao phân đường bên này lại nói không có tin tức của Tương Xuân?”- Âu Dương Vân đối với chuyện này luôn canh cánh trong lòng, người trong Thiên Thủy sơn trang cho dù có muốn trêu chọc bang chủ hắn đây, nhưng cũng sẽ không đem việc nhị trang chủ mất tích ra đùa giỡn đi!

Thạch Ngọc Lâu ngả người dựa sát vào lưng ghế, việc của Ngu Tương Xuân hắn không quan tâm. Nhưng một ngày chưa tìm được Ngu Tương Xuân trở về, chỉ sợ Âu Dương Vân liền một ngày không đem tâm tư để trên người hắn.

” E rằng tên đường chủ ở Huyền Yến thành kia ngay từ đầu đã lừa ngươi.”- Có lẽ Ngu Tương Xuân căn bản là không đi về hướng nam đâu. Thạch Ngọc Lâu bình tĩnh nói.

“Sẽ không, “- Âu Dương Vân trầm giọng đáp: “Ta hỏi Lăng Lang, Tương Xuân đúng là sau khi ra khỏi cửa tây của Huyền Yến thành đã đi về hướng nam, mà chúng ta thì ra cửa nam đi về hướng nam. Tuy rằng đường đi không giống nhưng đều là cùng phương hướng. Hơn nữa bất kể Tương Xuân đi cửa nào, vẫn là rừng núi chúng ta đi, đều phải đi qua trấn nhỏ lúc trước, lại đi về phía trước, tất nhiên là sẽ đến chỗ này. Vấn đề là người trong phân đường nói cho ta biết, đám Tương Xuân ngay cả trấn nhỏ kia cũng chưa đi qua.”

Thạch Ngọc Lâu trầm mặc. Ngu Tương Xuân này, rốt cuộc là chạy đến chỗ nào đây? Hai người bây giờ gần như bị kẹt lại ở trấn này, không có tin tức của Ngu Tương Xuân, bọn họ căn bản là không biết nên đi đâu đến đâu nữa.

Hai người đều rơi vào trầm mặc, yên lặng uống trà, mùa hè đã sắp trôi qua, thế nhưng gió buổi chiều vẫn là cực kỳ oi bức.

“Bang chủ bang chủ! Có tin tức!” Tiêu Lăng Lang một đường chạy tới, quơ quơ tờ giấy trong tay.- “Nhạc Ly báo tin đến, đã tìm được tung tích của nhị trang chủ rồi, hơn nữa tin tức của thích khách cũng đã tra được.”

Âu Dương Vân để chén trà trong tay xuống, đối với tin tức đột nhiên xuất hiện này có phần không phản ứng kịp. Ban nãy hắn còn đang suy tư xem chuyện này rốt cuộc nhằm lẫn bắt đầu từ chỗ nào, mà hiện tại Tiêu Lăng Lang lại mặt mày mừng rỡ chạy tới nói có tin tức...

“Nói mau, là tin gì?”- Âu Dương Vân bình tĩnh hỏi.

“Tin tốt, hai cái đều là tin tốt. Bất quá, đến cùng một lúc lại thành tin không được tốt lắm, ta cũng không biết.”- Tiêu Lăng Lang cười hì hì giơ bức thư trong tay.- “Nhạc Ly gửi thư, nói là mấy ngày trước đã tìm được tung tích của nhị trang chủ rồi. Nhị trang chủ đang trên đường quay về sơn trang, hôm nay chắc hẳn

đã an toàn về đến trang rồi đi. Còn có, thích khách ngày đó ám sát hai vị là người của “ Kinh môn”, môn phái này chỉ có hai mươi mấy người, chủ yếu là sát thủ với thích khách.”

“Tin tốt! Thật sự là tin tốt.”- Âu Dương Vân nhếch mày, cười như không cười. Sư đệ đã sắp an toàn về đến nhà, tin tức này đã đủ làm cho hắn an lòng. Hơn nữa tin tức của thích khách cũng có, chỉ cần tìm được môn phái này đến tra hỏi một chút là có thể biết được ai là kẻ có gan dám đắc tội với người đứng đầu Thiên Thủy sơn trang là hắn đây. Đương nhiên, thủ đoạn “ hỏi một chút” cũng có rất nhiều loại đấy! Âu Dương Vân ngoài mặt cười nhẹ như gió thổi mây trôi, trong lòng lại đang sóng lớn cuộn cuộn. Đã nhiều năm không ai dám động vào Thiên Thủy sơn trang, hắn thật muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai ăn gan hùm mật gấu có cam đảm dám đi mua sát thủ giết người!

“Vậy người tại sao lại nói đến cùng một lúc không biết có thể tính là tin tức tốt không?” – Tâm trạng của Âu Dương Vân dần dần thoải mái, câu hỏi cũng ôn hoà hơn rất nhiều.

“Hắc hắc ~~ này a...”- Nét tươi cười của Tiêu Lăng Lang nhìn qua có vẻ là đang rất vui sướng khi thấy người gặp họa, hắn xa xôi nói:

“Bang chủ a, người nhất định không thể tưởng tượng được, hiện tại đồng hành cùng nhị trang chủ chính là đám người của “Kinh môn” đó. Hơn nữa, theo thư của Nhạc Ly nói thì, môn phái này đã bị nhị trang chủ thu phục, chủ động đến xin gia nhập Thiên Thủy sơn trang, lần này là cùng nhị trang chủ trở về ổn định cuộc sống.”

Âu Dương Vân lúc này có muốn bình tĩnh cũng không bình tĩnh nổi. Hắn quay đầu cùng Thạch Ngọc Lâu hai người đưa mắt nhìn nhau, bản lĩnh của Ngu Tương Xuân hai người bọn hắn biết rất rõ, một người như vậy sao có thể thu phục cả một môn phái? Hơn nữa còn là một môn phái thích khách vô công cao cường...

Thạch Ngọc Lâu nghi hoặc hỏi dò: ” Trên thư kia có nói Ngu Tương Xuân dùng phương pháp gì để thu phục cả một môn phái thích khách không?”

“Có nói.”- Tiêu Lăng Lang chậm rãi gật đầu, hắn nghiêm mặt, nghiêm túc nói ra bốn chữ.” Dĩ đức phục nhân!” (lấy đức thu phục lòng người)

Phốc! Âu Dương Vân mới vừa uống vào một ngụm trà lại toàn bộ phun ra.

Vẩy vẩy tay kêu Tiêu Lăng Lang lui ra, Âu Dương Vân đóng cửa, thông thả bước đi qua lại trong phòng, trong đầu hắn đang nhanh chóng tính toán những khả năng có thể. Trái lại Thạch Ngọc Lâu, khiếp sợ lúc đầu nhưng thật ra sau đó rất nhanh liền bình tĩnh trở lại. Hắn nhìn bộ dạng Âu Dương Vân đang cho rằng sự việc rất nan giải kia, nhàn nhàn nói: “Ta đã nói rồi, sư đệ người sao có thể cam tâm chỉ làm Nhị trang chủ? Thiên Thủy sơn trang này nguyên bản phải là của hắn, chỉ cần có hắn ở đây, vị trí bang chủ này của người cũng đừng mong ngồi được an ổn, một ngày nào đó sẽ bị hắn đòi trở về.”

” Đừng nhiều lời. Sự việc còn chưa tới bước đó.”- Âu Dương Vân thầm nhủ chặt lông mày, hắn không phải không nghĩ tới sư đệ sẽ có một ngày muốn hắn giao ra vị trí bang chủ, nhưng thực lực của sư đệ không có khả năng phát động toàn bộ Thiên Thủy sơn trang được. Hơn nữa, cho dù sư đệ muốn làm bang chủ, người trong bang có đồng ý hay không còn là vấn đề khác. Thế nhưng, môn phái thích khách kia là chuyện gì xảy ra? Còn có, vụ ám sát mấy ngày hôm trước, chẳng lẽ chính là sư đệ bày mưu đặt kế?

Nghĩ đến đây, Âu Dương Vân cũng không khỏi trong lòng phát lạnh. Mấy năm nay hắn đối xử với Ngu Tương Xuân không tệ, tuy rằng vẫn tận lực không cho y tiếp xúc với chuyện giang hồ, nhưng sự mất tích của Ngu Tương Xuân lần này, lại hoàn toàn phá nát tính toán của Âu Dương Vân.

Ngu Tương Xuân đối với sư huynh như hắn đây luôn có thừa kính trọng, hơn nữa y cũng luôn nghe theo nguyện vọng của sư phụ, hành sự ngoan ngoãn thuận theo sư huynh. Âu Dương Vân không thể tưởng tượng nổi sư đệ không có tâm tư mưu trí gì kia lại thật sự phải thích khách đến ám sát hắn cùng Thạch Ngọc Lâu.

Vậy thì rốt cuộc trong nửa tháng gần gũi Ngu Tương Xuân ở ngoài này đã gặp những thứ gì, có thể khiến y tìm được một môn phái thích khách? Ngu Tương xuân sẽ có thể lực của chính mình trong Thiên Thủy sơn trang, đúng là việc Âu Dương Vân không hi vọng phải thấy nhất. Chẳng lẽ...thật sự phải cùng sư đệ tranh đoạt chức bang chủ này sao! Âu Dương Vân thở dài một tiếng, đã nhiều năm như vậy, chẳng lẽ vẫn không thể tránh được kết quả như thế sao!

“Ta phải trở về. Lập tức trở về đi.”- Về mặt Âu Dương Vân giống như sắt lạnh- “Người thế nào? Có muốn cùng trở về không?”- Hắn quay đầu hỏi Thạch Ngọc Lâu. Thạch Ngọc Lâu nếu không trở về, chuyện hắn lo lắng nhất rất có thể sẽ xảy ra.

” Muốn ta trở về giúp ngươi đoạt lại Thiên Thủy sơn trang?”- Thạch Ngọc Lâu nhếch mày hỏi. Nếu Ngưu Tương Xuân thật sự đoạt lại chức bang chủ cũng không có gì không tốt, Âu Dương Vân đâu có nhẫn tâm, cũng không thể thật sự giết sư đệ hắn. Có lẽ cứ như vậy, Âu Dương Vân có thể thấy Thiên Thủy sơn trang hết hi vọng mà đến Độ Kiếm Minh của hắn. Sau đó hai người lại liên thủ lật đổ Thiên Thủy sơn trang... Bất quá, Âu Dương Vân chỉ sợ sẽ không muốn đi! Bất tự hắn đi lật đổ Thiên Thủy sơn trang, chỉ sợ so với từ trên người hắn cắt đi mấy khối thịt càng thêm thống khổ!

Quên đi, liền cùng hắn trở về thôi!

” Được, được. Trở về. Trở về xem tên vô dụng kia có thể làm nên việc lớn gì kinh thiên động địa. Bất quá chuyện này có lẽ đều do ngươi tự mình đa tâm (tự mình nghĩ quá nhiều). .. Thiên Thủy sơn trang lớn như vậy, làm sao có thể dễ dàng đổi chủ?”- Thạch Ngọc Lâu cười cười. Trước kia, Âu Dương Vân luôn cười nói hắn chấp niệm quá sâu, kỳ thật chấp niệm của Âu Dương Vân hắn chỉ sợ còn sâu hơn nữa!

Âu Dương Vân nghe vậy, tiến lên vài bước đi đến trước mặt Thạch Ngọc Lâu, khoảng cách giữa hai người gần đến nỗi ngực tựa hồ dán cùng một chỗ, trên mặt Âu Dương Vân vẫn là nụ cười trầm tĩnh, trong nét cười kia có ôn nhu cùng tín nhiệm nói không nên lời mà cũng là nói không bao giờ đủ.- “Ta chỉ biết, ngươi không có khả năng nhìn ta một mình đơn độc chiến đấu...”- Âu Dương Vân khép mắt lại, chậm rãi đưa khuôn mặt mình kề sát Thạch Ngọc Lâu, hai người dán sát vào nhau, động tác hết sức tự nhiên.

Thạch Ngọc Lâu ôm lấy đầu vai Âu Dương Vân, trong lòng không nén được một tiếng thở dài. Âu Dương Vân ơi là Âu Dương Vân, chân tâm của ngươi vĩnh viễn không thể bỏ đi chút mưu tính, thế nhưng cho dù ta đã biết như vậy, lại vẫn cứ một lần rồi hai lần, lại ba lần cứ để mặc cho ngươi như vậy (hic, câu này dịch mãi không thoát ý, đại để là bạn Lâu biết tính bạn Vân xấu nhưng vẫn cứ một lần rồi lại một lần nữa chấp nhận và chiều theo)

” Nếu Tương Xuân thật sự muốn đòi lại chức bang chủ, ngươi có thể giúp ta đoạt về lại không?”- Âu Dương Vân kề sát môi Thạch Ngọc Lâu thì thào hỏi.

” Còn có thể làm sao bây giờ? Cũng không thể để người đem Độ Kiếm Minh của ta đi làm ầu được! Tất nhiên là phải nghĩ biện pháp giúp ngươi đoạt lại chức bang chủ rồi.”- Thạch Ngọc Lâu bất đắc dĩ trả lời. Nếu hắn không chịu giúp, Âu Dương Vân khẳng định sẽ mang theo tâm phúc của hắn ở Thiên Thủy sơn trang đi làm mấy chuyện hắn không tính toán trước nổi.

Âu Dương Vân không thèm nói lại, chỉ dùng hai tay gắt gao ôm lấy Thạch Ngọc Lâu, cười rất dịu dàng.

22. Chương 21

Một đường ra roi thúc ngựa, ba người Âu Dương Vân về tới Lạc Dương.

Thạch Ngọc Lâu tất nhiên là phải về ngó qua Độ Kiếm Minh của mình trước đã. Âu Dương Vân cùng Tiêu Lăng Lang cũng lập tức trở về Thiên Thủy sơn trang. Từ rất xa đã có thể thấy quân sư quạt mo kiêu thuộc hạ số một Nhạc Ly của hắn đang vươn dài cổ gương to mắt mong ngóng. Âu Dương Vân khẽ cười một tiếng, tên thuộc hạ này tuy rằng đại nghịch bất đạo dám gây phiền toái cho chủ tử, bất quá xem ra trong hắn cũng đủ lòng trung thành, Âu Dương Vân quyết định có rất nhiều vấn đề trước mắt sẽ tạm thời không so đo với hắn vội, chờ sau này có thời gian rảnh rồi sẽ chậm rãi tính toán với hắn sau.

“Bang chủ, người cuối cùng đã trở về rồi! Tất cả mọi người đều rất nhớ bang chủ a!”- Nhạc Ly về mặt xúc động bổ nhào ra trước ngựa của Âu Dương Vân, hai mắt rơm rớm trông rất chỉ là đáng ngờ, tựa như đứa con hiếu thảo đến đỡ Âu Dương Vân xuống ngựa. Cái bộ dáng cung kính bày ra này làm cho Tiêu Lăng Lang đứng phía sau mắc ói đến nỗi muốn ói mà ói không nổi, thật là vô cùng khó chịu.

Âu Dương Vân ngược lại cực kỳ tự nhiên tiếp nhận thuộc hạ tựa như hiếu tử hiền tôn (đứa con hiếu thảo) ân cần thăm hỏi, xuống ngựa, hắn đứng bình tĩnh đánh giá Nhạc Ly.- ” Nhớ ta? Người khác thì còn có thể là thật sự rất nhớ ta, người sao...Sao mà có vẻ như béo thêm một vòng? Không lẽ nào cách người nhớ ta

chính là ra sức ăn uống sao!”- Xem ra hẳn không ở trong bang giám sát, bọn người kia cũng liền không chịu chăm chỉ luyện công, cả một đám đều làm biếng chây lười.

” Sao có thể vậy được! Ta, ta đây là... sưng phù! Ta nhớ bang chủ đến ăn không ngon, ngủ không yên, cho nên cả người đều sưng phù lên thế.” Nhạc Ly dùng bộ dạng thành khẩn nói dối hết bài này qua bài khác, dù sao trên đời này cũng phải nghìn xuyên vạn xuyên, mỗi mông ngựa là không xuyên! Chỉ cần cứ nói dễ nghe, bang chủ cho dù có phát hỏa cũng sẽ không cháy dữ dội lắm.

Trở về ta sẽ trừng phạt người sau! Âu Dương Vân hung hăng liếc Nhạc Ly một cái, bây giờ hẳn không có thời gian cùng tên thuộc hạ này nói chuyện phiếm.- “Nhị trang chủ hiện bây giờ thế nào? Môn phái hẳn mang về kia giờ ở trong trang thế nào rồi?”

“Nhị trang chủ rất ổn, chẳng qua là so với trước đây lặng lẽ hơn một chút, nhiều lúc lại thích lạc vào cõi thần tiên. A, Phong Tiểu Diêu không trở về cùng nhị trang chủ, nói là giữa đường mất tích. Còn cái môn phái kia a, bang chủ người nhìn thấy sẽ biết ngay.”- Nhạc Ly nhanh chóng trả lời.

Phong Tiểu Diêu mất tích? Âu Dương Vân dừng chân một chút, một tên thị tòng sao cũng mất tích...Nghĩ đi nghĩ lại, Âu Dương Vân trước hết đem việc này để sang một bên. Chỉ là một tên thị tòng thôi mà, chờ chuyện trước mắt trôi qua rồi đi tìm về cũng không muộn. Âu Dương Vân theo Nhạc Ly vào sơn trang, lại phát hiện sơn trang ngày thường náo nhiệt nay lại thanh tịnh hơn không ít, hẳn đang muốn hỏi Nhạc Ly đây là có chuyện gì, lại vừa mới đặt một bước chân vào trường luyện võ đã ngây dại.

Đây, đây là tình huống gì!?

Âu Dương Vân bị dọa đến hoa mắt vội đưa tay ra trước mặt, che khuất cảnh tượng như một vùng hào quang vạn trượng giữa trường luyện võ, hẳn đảo mắt qua mọi nơi một vòng trước. Bình thường chỉ có đám đại hán chuyên luyện công phu quyền cước hộ trang ở một bên luyện công mà thôi, hôm nay thì dường như là tất cả người trong sơn trang đều vây quanh chỗ này. Thậm chí ngay cả trên nóc nhà, trên bờ tường cũng xếp đầy người xem náo nhiệt, cũng không ít người phải treo ở trên cây...

Người ngồi trong đình nghỉ mát bên cạnh trường luyện võ chính là Ngu Tương Xuân đã mất tích suốt thời gian qua. Ngu Tương Xuân bây giờ vẫn hoàn toàn không chú ý đến trong sân đang diễn ra chuyện gì, chỉ lấy tay nâng mặt, hai mắt vô hồn thả hồn bay lên tận trời cao, một nhóm hơn ba mươi gã đại hán đứng thành một hàng trong sân, lên tục lắc lắc tay áo nắm chặt tay, hung ác lớn tiếng chửi bậy ; mà đối diện với đám đại hán, cũng là hơn hai mươi thiếu niên đa phần tuổi tác chỉ mới mười sáu, mười bảy. Đừng xem mấy thiếu niên này tuổi tác không lớn, chính là cả đám đều xuất khẩu thành thơ, lời nói gay gắt, mà ngay cả giọng nói cũng không lép vế chút nào so với đám đại hán! Mà khiến Âu Dương Vân không thể không kinh ngạc nhất, cũng là những thiếu niên này mỗi người đều là diện mạo như tranh vẽ, xinh đẹp như hoa, tất cả đều là mỹ thiếu niên dung mạo nhất lưu đi trăm dặm mới kiếm được một người. Những thiếu niên đó giờ lại không yếu thế chút nào đối diện với đám đại hán, mắt đối mắt giằng co, nhưng các thiếu niên hành động thế này lại càng làm cho mỗi người lộ ra vẻ xinh xắn nhu nhược, điềm đạm đáng yêu!

“ Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Đám tiểu mỹ nhân này là từ đâu tới!?”- Âu Dương Vân xách Nhạc Ly đến thấp giọng gào lên. Bỗng nhiên để hẳn thấy nhiều tiểu mỹ nam như hoa như ngọc thế này, con mắt đều bị đoàn hào quang kia kích thích gay gắt! Nhạc Ly tựa hồ đã sớm đoán được bang chủ nhà hẳn nhất định sẽ có loại phản ứng này, thở dài xa xôi một tiếng, hẳn nói: “Bang chủ, đám tiểu mỹ nam này đều là thích khách của “Kinh môn” mà nhị trang chủ mang về đấy. Nhị trang chủ thật không hổ là nhìn người phải xem mặt trước a! Để mất một Phong Tiểu Diêu dung mạo thanh tú, lại kéo trở về nhiều nam hài xinh đẹp như vậy... Kể từ lúc bọn họ đến, sơn trang chúng ta bất kể già trẻ, miễn là nữ nhân đều cưng chiều bọn họ lên tận trời a! Chỉ cần trong số bọn họ ai đó tùy tiện cười một cái, đám nữ nhân này đều phát cuồng. Tình huống bây giờ ấy hử, chẳng qua là bọn Trần Hồng muốn luyện quyền, nhóm tiểu mỹ nam muốn luyện kiếm, mỗi ngày người trong hai nhóm này đều sẽ vì vấn đề chia địa bàn trong trường luyện võ mà tranh cãi âm ỉ một trận. Mỗi ngày vào lúc này tất cả mọi người sẽ đến đây xem “mỹ nam cùng minh nam đại quyết đấu”, nhị trang chủ lại cố tình không để tâm đến, cứ mặc cho họ tranh cãi như vậy, kết quả lần nào cũng là nhóm tiểu mỹ nam thắng...”

Âu Dương Vân rất hiểu ý tứ của Nhạc Ly, bởi vì đương gia bang chủ hẳn đây đứng ở cửa cũng đã một lúc, lại không không một ai để ý tới hẳn, bọn đại hán đang ở cạnh đồng võ trái cây giấy vụn rác rưởi tạp vật

đều đã bị mọi người bỏ qua không thèm để mắt đến. Trong mắt mọi người, chỉ còn có nhóm mỹ thiếu niên xinh đẹp ưa nhìn hào hoa phong nhã ở giữa trường luyện võ mà thôi. Cẩm của Tiêu Lăng Lang đã sắp rụng xuống đất, hần căng mắt nhìn giữa trường sừng sốt, trong một môn phái làm thế nào mà tất cả đều là mỹ thiếu niên? Môn chủ của bọn họ có phải là có điểm nào quái đản không a!

“Người từ chỗ nào góp nhặt về được nhiều tiểu mỹ nam như vậy!?”- Âm thanh lãnh băng có mang chút khó chịu vang lên phía sau Âu Dương Vân.

Âu Dương Vân giật mình quay đầu lại, người phía sau lại chính là Thạch Ngọc Lâu vừa chia tay ở cổng thành chưa lâu.- “Sao người lại tới đây?”- Nam nhân này không phải là mới mới trở về bang của mình xong đã vội đến chỗ hần ngay đây chứ! Ha ha ~ Âu Dương Vân cười ngọt ngào, cách nam nhân này quan tâm đến hần là bắt đầu từ ghen sao!?

Tiêu Lăng Lang thông minh liền đứng sang một bên, đem vị trí bên cạnh Âu Dương Vân nhường cho Thạch Ngọc Lâu.

“Nghiêm Triệt nói cho ta biết, người về nhà nhìn thấy mỹ nam xong nhất định sẽ ngấm đến mắt rút gân. Vốn ta còn không tin, hiện tại xem ra...Tất cả người trong sơn trang của các người đều đã ngấm mỹ nam đến mắt rút gân rồi!”- Thạch Ngọc Lâu nén giận, ghen tuông trong lời nói cũng toả đi bốn phía. Thật không dám nói thêm vào, Âu Dương Vân vừa rồi nhìn đám nam hài xinh đẹp kia đến mức không hề phát hiện ra hần đến.

Âu Dương Vân dụi dụi mắt, nói cũng đúng, mắt hần vừa rồi quả là có bị vọt ra! Bất quá, hần quay đầu về phía Thạch Ngọc Lâu cười ngọt ngào, nói: “Tuy rằng bọn họ rất đẹp, đáng tiếc tuổi đều quá nhỏ, hơn nữa thân mình cũng quá yếu ớt. Ta thích người cùng tuổi với mình hơn! Nhìn tới nhìn lui thì...cũng chỉ có người mới tương đối phù hợp với sở thích của ta a!”

Nghe vậy, mặt Thạch Ngọc Lâu đỏ bừng một mảnh. Nghiêm Triệt phía sau hần, Nhạc Ly bên cạnh Âu Dương Vân đều là lần đầu nghe được Âu Dương Vân trắng trợn chọc ghẹo Thạch Ngọc Lâu thế này, hai người nhất thời bị sắc nước miếng, khụ khụ ho không ngừng, chỉ có Tiêu Lăng Lang dọc đường đi theo hai vị bang chủ, thở dài một tiếng, ngậm ngùi bang chủ nhà mình sao mà càng ngày càng vô sỉ...

Tiếng ho khan của đám Nhạc Ly cuối cùng cũng khiến một số người chú ý, thế là mọi người cuối cùng cũng biết bang chủ đã trở về

” Bang chủ? Bang chủ đã trở về!”

Cũng không biết là ai đó hô to một tiếng, mọi người trên nóc nhà, trên bờ tường cùng trên cây lập tức đều rơi xuống, tản ra khắp nơi chạy về vị trí công tác của mình, tình trạng hơn hai trăm người chen lấn mang theo tiếng rầm rập vang ra như đất rung núi chuyển có thể nói là cực kỳ hùng vĩ. Đám đại hán cùng nhóm mỹ nam đang sục sôi khí thế ở giữa sân cũng dừng lại nhìn về phía bên này, một đám đại hán vừa nhìn thấy bang chủ cũng lập tức chuyển sang một bên luyện tập...

Cuối cùng, cả trường luyện võ to như vậy chỉ còn lại đám mỹ thiếu niên không biết chuyện gì xảy ra đang lung ta lung túng đứng tại chỗ cùng Ngu Tương Xuân hồn phách vừa được gọi về.

“Sư huynh người đã trở về...”- Ngu Tương Xuân không có chút sức sống nào đến tiếp đón Âu Dương Vân, đợi đến lúc y nhìn thấy Thạch Ngọc Lâu lông mày lại nhíu chặt, nói: ” Tiểu Tam Tiểu Tứ Tiểu Ngũ, bắt cái tên mặc bạch y kia tránh xa bang chủ ra một chút đi.”- Hần đối với Độ Kiếm Minh chưa từng có hảo cảm, lúc này trong lòng thâm nghi, bang chủ đối đầu kia sao có thể quang minh chính đại đứng trên địa bàn nhà y như vậy.

Ngư Tương Xuân ra lệnh một tiếng, chỉ thấy ba thiếu niên diện mạo giống nhau như đúc đột nhiên từ trong nhóm thiếu niên kia nhảy ra, ba thanh trường kiếm đâm thẳng vào Thạch Ngọc Lâu, Âu Dương Vân phản ứng thần tốc lập tức đẩy Thạch Ngọc Lâu ra, trường kiếm trong tay đã giương lên đỡ lấy. Qua một vài chiêu, Âu Dương Vân liền nhận ra, ba người này chính là ba thích khách bao vây tấn công hần ngày đó. Nét mặt hần phát lạnh, trong tay còn đang chờ ra tuyệt chiêu, đã thấy ba thiếu niên kia đột nhiên ngừng tay nhìn phía Ngu Tương Xuân.

Nhìn thấy Âu Dương Vân vậy mà lại ra tay bảo hộ Thạch Ngọc Lâu, Ngu Tương Xuân vội vàng đi tới, chặn

trước mặt nói với Âu Dương Vân: “Sư huynh, đừng làm hại bọn họ, bọn họ...Ta biết ba người này lúc trước từng ám sát người, bắt quá khi đó ta còn chưa biết bọn hắn. Ta là thấy bọn họ trong một môn phái nhiều người như vậy, cũng chỉ dựa vào ba người bọn họ cùng hai vị sư huynh của họ đi làm thích khách kiếm tiền, cảm thấy những người này thực vất vả, còn không bằng đến chúng ta Thiên Thủy sơn trang chúng ta. Sau đó chúng môn sư huynh của bọn họ cũng cảm thấy chủ ý của ta không tệ, cũng đồng ý.”

“Vậy hai sư huynh của bọn hắn đâu?”- Âu Dương Vân nhàn nhạt hỏi, chỉ sợ hai vị sư huynh kia chính là hai người bị mất ngày đó ám sát Thạch Ngọc Lâu.

“Đại sư huynh cùng nhị sư huynh đi giết người trả tiền mua mạng của Âu Dương bang chủ cùng Thạch bang chủ.”- Một người trong ba huynh đệ sinh ba nói.

” A? Người kia là ai? Các người vừa như vậy đã quay lại giết cố chủ của mình, có phải rất không có đạo nghĩa giang hồ không?”- Thạch Ngọc Lâu lạnh giọng hỏi ba người. Ngay cả luật lệ của thích khách cũng không tuân thủ, Âu Dương Vân làm sao có thể giữ bọn họ lại.

Người còn lại trong ba huynh đệ sinh ba trả lời tiếp.- “Đại sư huynh không nói cho chúng ta biết cố chủ là ai. Từ hai năm trước lúc sư phụ chết đi, đại sư huynh liền cùng nhị sư huynh làm thích khách kiếm tiền. Nhưng hai vị sư huynh cũng không dám tiếp nhận nhiệm vụ giết người quá lợi hại, sợ sau này sẽ rước lấy phiền toái lớn, cho nên tiền có thể kiếm được vẫn rất ít. Chúng ta nhiều người như vậy, nhưng đại sư huynh vẫn không cho chúng ta ra ngoài tìm việc làm, nói là sẽ bị người bắt nạt...”

Âu Dương Vân nghiêng người nhìn những thiếu niên này một chút, sau tất cả đều im lặng. Những thiếu niên này tuổi không lớn lắm nhưng mặt mũi lại rất đẹp, quả thật không thích hợp đi ra ngoài tìm việc làm a...

Người cuối cùng trong ba huynh đệ sinh ba buồn bã nói: ” Vài năm nay đều là đại sư huynh cùng nhị sư huynh ở bên ngoài bôn ba vất vả, đám sư đệ chúng ta lại không giúp được gì. Lần này là bởi vì thật sự là không có tiền ăn cơm, đại sư huynh mới có thể mạo hiểm tiếp nhận vụ mua bán ám sát hai vị bang chủ, lại bởi vì đại sư huynh biết chỉ bằng hắn với nhị sư huynh thì không có cơ hội ám sát thành công, lần này mới đồng ý mang ba huynh đệ chúng ta theo, thế nhưng vẫn thất bại...”

Hai mươi mấy thiếu niên kia cũng đi đến vây quanh ba huynh đệ sinh ba, nhớ tới hai vị sư huynh khổ cực, trên mặt mỗi người bọn họ đều là nét mặt khổ sở cùng tự trách không thể giúp các sư huynh chia sẻ gánh nặng.

Một đám mỹ thiếu niên ở ngay trước mặt, mỗi người đều là vẻ mặt lã chã chực khóc, Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu cho dù có ý chí sắt đá cũng không khỏi lập tức mềm lòng. Tiêu Lăng Lang cũng bị cảnh tượng tráng lệ trước mắt làm cho cảm động, thậm chí mình lúc ấy thật không nên ra tay giúp hai vị bang chủ, bằng không bọn họ còn có thể kiếm được một khoản tiền... Ách, đương nhiên, cứu bang chủ cũng không sai rồi, ít nhất hắn không nên lấy nào răn a cóc a ra quăng vào mấy thiếu niên xinh đẹp thế này chứ!

” Được rồi, được rồi, mọi người đừng buồn nữa, sau này các người cũng không cần ra ngoài làm thích khách, tất cả đều ở Thiên Thủy sơn trang làm kiếm khách, Phi Tuyết cùng Nhược Hiểu cũng không cần vất vả như trước đây nữa.”- Người nói lời an ủi mọi người không phải Tiêu Lăng Lang đang chan chứa yêu thương, lại là Ngu Tương Xuân trước nay đối xử với người khác luôn há miệng là mắng mỏ ra tay liền đánh đập.

Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu có chút kinh ngạc nhìn Ngu Tương Xuân, lần này xuất môn y rốt cuộc đã gặp những chuyện gì? Sao lại đột nhiên thay đổi tính tình... Chẳng lẽ câu “Lấy đức thu phục lòng người kia là thật!?”

” Sư huynh, hai vị sư huynh của bọn họ lo lắng người sẽ vì lần ám sát đó từ chối bọn họ gia nhập Thiên Thủy sơn trang, cho nên đã nói lần này đi ám sát kẻ trả tiền mua họ đi ám sát người tính như là vụ mua bán ám sát cuối cùng họ tiếp nhận. Bọn họ không nói cho ta biết muốn đi giết ai, chỉ nói nếu ám sát thành công, sư huynh người sẽ biết là ai. Nếu bọn họ lần này không thành công, liền nhờ ta chiêu cố đến những sư đệ này của bọn họ...”- Ngu Tương Xuân nín lấy ba huynh đệ sinh ba, không ngừng thở dài.

Âu Dương Vân nhìn những thiếu niên trước mặt được thích khách “Nuôi” này... Mọi chuyện sao có thể biến hoá nhanh như vậy!? Không phải nói Ngu Tương Xuân mang trở về chính là một môn phái thích khách sao,

sao bây giờ bỗng nhiên lại trở thành một tập đoàn gửi gắm!? Lau trán, sắc mặt của Âu Dương Vân càng ngày càng kém.

” Người nói, hiện tại hai vị sư huynh chủ sự của bọn họ giờ không có ở đây!?”- Âu Dương Vân vội vã trở về thế này, chính là muốn xác nhận một chút xem cái môn phái này có phải sẽ trở thành trợ lực mạnh mẽ cho Ngu Tương Xuân đoạt lại chức bang chủ không, bây giờ lại không gặp người chủ sự, phải xác định thế nào đây!

” Bọn họ đi cũng hai ngày rồi, nói là trong vòng mười ngày sẽ trở về.”- Ngu Tương Xuân trả lời.- “Sư huynh, chuyện của bọn họ xin người lưu tâm nhiều chút. Kiếm thuật của Tiểu Tam, Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ đặc biệt tốt, những người khác cũng đều có căn bản kiếm thuật rất tốt. Chỉ cần huấn luyện thêm chút, chỉ trong hai, ba năm nữa bọn họ có thể trở thành chủ lực hùng mạnh cho Thiên Thủy sơn trang của chúng ta.”

Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu nhanh chóng trao đổi ánh mắt. Ngu Tương Xuân nói năng thế này, không giống như muốn đoạt lại chức bang chủ a! Âu Dương Vân kéo Ngu Tương Xuân đi về phía chòi nghỉ mát, cười thầm dò: ” Sư đệ, nếu mọi người là người mang về, không bằng tùy người tới huấn luyện đi. Trước đây người vẫn luôn chỉ quản lý chuyện trong trang, cũng nên để người quản lý một số bang vụ (công việc trong bang).”

Ngu Tương Xuân chỉ ngồi xuống cười nhẹ, y vẻ mặt lơ đãng thở dài, từ chối đề nghị của Âu Dương Vân- “Sư huynh, người cũng biết, công phu quyền cước của đám người Trần Hồng bọn họ đây hai ba năm vẫn không có gì tiến bộ, ta ngay cả những người bảo hộ sơn trang này cũng huấn luyện không tốt, làm sao đi huấn luyện kiếm thuật cho người khác được? Hơn nữa võ công của ta kém như vậy, bình thường đều là Tiểu Diêu cùng sư huynh các người bảo hộ ta, ta xem không rõ sự thật, còn cứ cho rằng công phu của mình tốt lắm... Ha ha, sư huynh, chuyện trong bang ta cũng đều không hiểu, vẫn là xin người tiếp tục lo lắng đi! Cha ta quả nhiên không nhìn lầm, sư huynh người mới là người có tài làm bang chủ. Nếu để cho ta làm bang chủ, Thiên Thủy sơn trang này chỉ sợ đã sớm sụp đổ rồi!”

Ách...Thì ra thực sự là ta đã nghĩ quá nhiều! Âu Dương Vân quay đầu nhìn Thạch Ngọc Lâu đứng cách đó không xa, hài lòng đưa ánh mắt đến. Xem đi, sư đệ ta căn bản là không muốn đoạt lại chức bang chủ!

Thạch Ngọc Lâu quẳng lại cho Âu Dương Vân một ánh mắt xem thường, là chính người tự đi hoài nghi sự đệ của mình, người đắc ý vậy thật không có đạo lý!

Đã biết Ngu Tương Xuân chưa hề có suy nghĩ đoạt lại vị trí bang chủ trong đầu, sự quan tâm vui vẻ của Âu Dương Vân đối với Ngu Tương Xuân cũng trở nên thật lòng. Hắn cẩn thận nhìn sắc mặt Ngu Tương Xuân tiều tụy, trong lòng thương tiếc không thôi.- “Lần này là xảy ra chuyện gì? Người không nói một tiếng liền mất tích, sư huynh thực lo lắng a! Hơn nữa lần này cũng may nhờ có Thạch bang chủ, tra ra người bị người ta bắt cóc, sau đó Phong Tiểu Diêu đã cứu người ra rồi lại xảy ra chuyện gì?”

Ngu Tương Xuân nghe thấy Âu Dương Vân hỏi, trên nét mặt lại là bi thương. Y lấy lại bình tĩnh, một lúc lâu sau mới trả lời:

” Về sau là ta tự mình muốn ra ngoài...du ngoạn, Tiểu Diêu đành phải đi theo bảo hộ ta. Thế nhưng dần dần, Tiểu Diêu hẳn...Ta không biết thì ra hẳn đối với ta có nhiều bất mãn như vậy, hẳn cũng đã sớm không muốn ở lại bên cạnh ta. Sư huynh, ta định mấy ngày nữa sẽ ra ngoài đi tìm Tiểu Diêu, trừ hắn ra, ta không ai khác theo hầu ta hết.”

A!/? Thì ra vẻ mặt thương tâm khổ sở này của Ngu Tương Xuân đều là vì tên tiểu thị tòng kia! Mọi người lúc này mới hiểu, khó trách mấy ngày nay Ngu Tương Xuân cứ như mất hồn mất vía, chẳng qua là nhị trang chủ trước giờ luôn hung ác dữ tợn với mọi người đang vì một kẻ mà thương tâm a!

Âu Dương Vân nhận ra rằng Ngu Tương Xuân còn có rất nhiều chuyện không nói, bất quá xem bộ dạng sư đệ bây giờ, hẳn cũng chỉ có thể vỗ vỗ vai an ủi sư đệ nhà mình: “Người trước hết cứ hảo hảo nghỉ ngơi một thời gian ngắn đi đã, ta sẽ phái người đi tìm Phong Tiểu Diêu. Người không cần lo lắng.”- Hiếm thấy sư đệ lại vì một người mà lo lắng như vậy, xem ra sư đệ này cũng không đến nỗi vô tâm vô phách như người khác nói(không tìm không phối, không có tình cảm).

Trần an Ngu Tương Xuân, Âu Dương Vân dặn dò ba huynh đệ kia, chờ sư huynh của bọn họ tới lập tức đến gặp hắn. Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu rời khỏi trường luyện võ, đi đến chỗ ở của Âu Dương Vân.

Tiêu Lăng Lang bị Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt kẹp ở giữa, ba người cùng đi theo sau hai vị bang chủ nhỏ giọng thăm thì.

Nhạc Ly ôm lấy cổ Tiêu Lăng Lang vội vàng hỏi: “Hai người bọn họ rốt cuộc có hoà hảo hay không? Trong thư người cũng không nói rõ ràng.”

Nghiêm Triệt cũng ở một bên phụ hoạ- “ Phải, phải. Tốt thì là tốt, không tốt là không tốt. Người mỗi lần đều nói mơ mơ hồ hồ, định đùa giỡn chúng ta a!”

Tiêu Lăng Lang ngửa mặt lên trời thở dài, bất đắc dĩ a!- “Ta nói không phải chứ, hai người bọn họ tranh cãi với đánh nhau đã thành thói quen rồi. Một ngày không tranh cãi không đánh nhau bọn họ cũng chịu không nổi. Chỉ cần về sau không liên lụy chúng ta cùng đến đánh, cứ để cho bọn họ đi tự chém giết lẫn nhau cũng được.”

“...”- Nghiêm Triệt cùng Nhạc Ly cũng nhìn chằm chằm Tiêu Lăng Lang với cái mặt đầy bất mãn.

” Cái kế hoạch các người nói kia đã làm tốt chưa?”- Tiêu Lăng Lang hỏi sang chuyện khác: ” Địa đạo đâu (đường hầm)? Tân phòng (phòng tân hôn) đâu? Năng lực làm việc của các người ta rất không yên tâm nha!...Ai ô! Các người sao lại đánh người a!”

Trên đầu Tiêu Lăng Lang đã bị hai người này mỗi người cốc cho một cú đau điếng, hai người cùng lúc dùng ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn hắn. Chúng ta làm việc, người dám lo lắng?

... Tiêu Lăng Lang thật muốn xỉu! Thì ra bá đạo vô lương không chỉ riêng gì hai vị bang chủ, hai tên quân sư quạt mo kiêm thuộc hạ số một này cũng cùng một dạng!

23. Chương 22

Âu Dương Vân tiến một bước vào viện tử(sân, chỗ ở) của mình, lại bỗng nhiên cảm thấy có chút khác thường. Hắn đứng trong sân xem xét bốn phía, lại trông thấy trên mặt đất chỗ dưới mái che nắng có một cái động lớn.

Bước mấy bước đi tới trước động, Âu Dương Vân trợn lớn mắt. Cái động này đào vừa sâu vừa rộng, phía dưới hình như còn có một con đường...- “Nhạc Ly, chuyện này là thế nào!?”- Hắn xoay người nhìn tên thuộc hạ mình tín nhiệm nhất ở lại giữ bang mấy ngày qua.

” Sao ta mới ra ngoài một thời gian ngắn như vậy, nơi này đã mọc ra một cái địa đạo!?”- Thiên Thủy sơn trang cũng không phải là không có địa đạo, mật đạo, nhưng mà cái địa đạo trong sân của hắn này rõ ràng là mới được đào xong. Vả lại con đường này sẽ thông đi đâu, hắn sao cũng không biết?

Nhạc Ly không nói gì, người trả lời chính là Nghiêm Triệt mặt mày tươi rói.- “Âu Dương bang chủ, địa đạo này là ta cùng Nhạc Ly mấy ngày nay dẫn theo người vội vàng đào ra đây. Cửa ra bên kia a, hắc hắc ~ chính là sân của bang chủ nhà ta, vừa rồi chúng ta cũng là từ chỗ này vào Thiên Thủy sơn trang.”

” Đúng vậy đúng vậy! Về sau bang chủ người muốn đi tìm Thạch bang chủ, lúc nào cũng có thể đi!”- Nhạc Ly cũng ở bên cạnh phụ hoạ.

Tiêu Lăng Lang” vèo” một tiếng nhảy sang chỗ khác, vẻ mặt nói “Ta cái gì cũng không biết!”

Âu Dương Vân há hốc miệng, lúc này thật là bị dọa sợ rồi! Hai tên thuộc hạ này có phải đã quá coi trời bằng vung? Không những đào địa đạo trong viện tử của bang chủ nhà mình, mà địa đạo này còn nối thẳng đến viện tử của bang chủ nhà người ta!

“Người đứng là đi vào bằng lối này!?”- Âu Dương Vân vẻ mặt không thể tin được hỏi Thạch Ngọc Lâu. Nghiêm Triệt làm càn, bang chủ hắn này cũng sẽ không mặc cho thuộc hạ hỗn láo như vậy đi!

Trên mặt Thạch Ngọc Lâu lập tức một trận hồng trắng đan xen, hắn trầm mặc không nói, Âu Dương Vân nhìn địa đạo rồi lại nhìn hắn, bây giờ— ha...kể làm bang chủ như hắn làm càn vậy đấy!

Hai vị bang chủ một người xấu hổ một người khiếp sợ, Nhạc Ly quyết định rèn sắt khi còn nóng, đẩy cửa phòng của Âu Dương Vân ra mời hai vị bang chủ tiến vào.- “Ai nha, đừng đứng ở bên ngoài, hai vị bang chủ

vào nhà nói chuyện đi. Bên trong đã sớm chuẩn bị trà nước điểm tâm, hai vị có trò chuyện đến lúc trăng treo giữa trời hay đến sáng mai mặt trời lên đỉnh cũng không có vấn đề gì.”

Âu Dương Vân hung hăng ném một ánh mắt sắc như dao về phía Nhạc Ly, bước vào trong phòng, hần bắt quá mới vào được hai bước, lập tức hai mắt trợn trừng, con người muốn nhảy ra khỏi hốc mắt.

” Nhạc Ly!”- Âu Dương Vân rống to một tiếng, trở tay tóm một cái, đem Nhạc Ly ở phía sau lôi vào phòng, tiện tay “ phang” đóng cửa lại. Thạch Ngọc Lâu bị nhốt ở ngoài trông mắt nhìn cánh cửa ở ngay trước mắt, mạnh mẽ xoay người, chỉ thấy Nghiêm Triệt cùng Tiêu Lăng Lang đang ôm bụng khổ sở nén cười.

“Người đem phòng của ta cũng sửa lại??”- Âm thanh của Âu Dương Vân càng thêm âm trầm từ trong hàm răng chảy ra, Nhạc Ly bị hần xách trên tay lại vẫn như cũ không để ý đến mà gật gật đầu.

Chộp lấy tay Âu Dương Vân, Nhạc Ly kéo lão đại của mình vào phòng. Hần ngữ trọng tâm trường (lời nói thành khẩn) nói với Âu Dương Vân: “Bang chủ a, chuyện của người thuộc hạ đã biết. Người là bang chủ của ta, chuyện quan trọng ta tất nhiên phải nghĩ trước cho người, mọi chuyện đều có thể giúp đỡ người.”

” Đào địa đạo mà bảo là giúp ta?”- Sắc mặt sắt nguội, vừa lạnh vừa xanh.

“Có địa đạo, người cùng Thạch bang chủ mỗi ngày hẹn hò thuận tiện hơn nhiều nha! Hơn nữa bề ngoài các người vẫn có thể bất hòa, sau lưng lại yêu đương vụng trộm cũng rất kích thích a!”

“Còn bài trí trong phòng là tính làm gì?”- Âu Dương Vân một tay chỉ vào gian phòng trang trí như tân phòng kết hôn, thật muốn phun ra hai ngụm máu tươi. Này sàng trướng (màn giường) đỏ thắm tươi đẹp trông vô cùng chói mắt, này đệm chăn uyên ương hí thủy(chìm uyên ương nghịch nước) vừa nhìn đã muốn động tay xé nát, kia còn có cây nến đỏ to to dài dài, rồi cả chữ song hỉ đỏ mạ vàng thật to dán trên tường kia nữa...Nhìn đâu cũng thấy một màu đỏ rực như lửa cháy!

“Đây là tân phòng của người cùng Thạch bang chủ thôi! Ta cũng đã kêu Nghiêm Triệt lùa Thạch bang chủ đến đây, bang chủ người hôm nay nhất định phải thu phục cho được Thạch bang chủ a! Có thể yên tâm rồi, khung giường rất rắn chắc. Đệm giường rất mềm mại, ngủ trên đó tuyệt đối thoải mái đến tiêu hồn! Hắc hắc hắc hắc!”- Nụ cười trên mặt Nhạc Ly nhìn qua quả thật trông còn ti tiện hơn mấy tay hay chèo kéo khách ở kỹ viện, hần vỗ vỗ vai Âu Dương Vân, bộ dạng ra vẻ “ Ta đều đã an bài tốt lắm”.

Âu Dương Vân nhìn Nhạc Ly, sắc mặt biến đổi rất nhanh. Hần có phải vẫn luôn nhìn sai tên thuộc hạ này không? Sau này có phải hần nên nhận thức lại cái thằng nhóc gọi là Nhạc Ly này!? Tiểu tử này thật sự là nhân tài từ nhỏ hần đã nhận vào sơn trang bồi dưỡng sao!?

” Địa đạo, là đào để yêu đương vụng trộm! Tân phòng, là dùng cho đêm động phòng thêm đẹp! Bang chủ, thuộc hạ chỉ là một mảnh chân tình lo lắng vì người a!”- Nhạc Ly cảm thán. Kể làm thuộc hạ, có bao nhiêu người có thể làm đến bước này như hần a! Hần làm như vậy, còn không phải là vì mười mấy năm giao tình vững chắc với bang chủ sao!

Tay Âu Dương Vân đang túm Nhạc Ly chậm rãi buông lỏng ra, hần ngó trái ngó phải nhìn tân phòng đỏ rực, trên mặt dần dần khôi phục nụ cười bình thản ngày thường...

Thạch Ngọc Lâu không chút nghi ngờ rằng trong phòng Âu Dương Vân đã bị Nhạc Ly làm thành cái dạng gì rồi, hần chỉ là âm thầm cảm thấy may mắn Nghiêm Triệt so với Nhạc Ly ngoan ngoãn hơn chút, ít nhất là ngoại trừ địa đạo, cũng không dám động vào phòng của hần.

Cửa phòng cuối cùng cũng mở ra, Nhạc Ly bị Âu Dương Vân xem như tạp vật một phen quăng ra ngoài. Âu Dương Vân đứng ở trong cửa phòng thò tay ra tìm kiếm, bắt lấy cánh tay Thạch Ngọc Lâu đang đứng ở cạnh cửa, đem người kéo vào phòng. Cửa phòng lập tức đóng lại thật mạnh, lúc ba người bên ngoài nghe được tiếng khoá cửa, hưng phấn đến thiếu chút nữa là nhảy dựng lên.

“Đây là cái gì?”- Thạch Ngọc Lâu vừa vào phòng, đã bị màu đỏ ùn ùn ập đến bên trong dọa sợ.

Âu Dương Vân cũng không giải thích, trực tiếp ôm thắt lưng Thạch Ngọc Lâu đưa người đến ngồi xuống bên giường. Hần cầm lấy bầu rượu đặt ở đầu giường rót ra hai chén, một ly đưa cho Thạch Ngọc Lâu. “Đến, uống chén rượu cho đỡ sợ.”

” Đây là cái gì?”- Thạch Ngọc Lâu lần thứ hai sợ hãi hô lên. Hắn tiếp nhận chén rượu một hơi uống cạn, mới vừa nhắc đầu liền nhìn đến chữ hỉ thật to trên tường.

Âu Dương Vân cười khanh khách lên- ” Đây cũng phải cảm tạ chúng ta có con mắt tinh tường nhận thức anh tài, mấy tên thuộc hạ chúng ta vất vả bồi dưỡng kia đã vì chuyện của ta và người mà hao tổn tâm trí, chúng ta không thể không nhận a! Lương tiêu mỹ cảnh (đêm đẹp cảnh đẹp), ta và người cũng không nên nhiều lời vô ích a.”- Dứt lời, Âu Dương Vân quay đầu hôn lên môi Thạch Ngọc Lâu.

Từ sau một lần trong rừng đó, Âu Dương Vân vẫn không có cơ hội nào tiếp tục cùng Thạch Ngọc Lâu thân mật như vậy. Trước đây xảy ra nhiều chuyện, hắn cũng bị thương. Hiện tại vết thương đã tốt, chuyện cũng không có gì quan trọng. Hơn nữa Nhạc Ly ngay cả tân phòng cũng sắp xếp ổn thoả, còn lừa cả người đến rồi... Âu Dương Vân tự cảm thấy đã phải nhịn lâu lắm rồi, bây giờ cũng không cần phải nhịn nữa đi!

Thạch Ngọc Lâu nhất thời không để ý liền bị Âu Dương Vân đẩy ngã xuống giường, hắn nhìn Âu Dương Vân đột nhiên thú tính quá độ đang tháo loạn y phục của hắn, dưới tình thế cấp bách liền đánh một chưởng

“Ai nha!”- Âu Dương Vân bị một chưởng đánh ngã xuống giường, hắn đứng bật lên, cả giận nói: “Người cái tên này sao lại khó chịu như vậy! Không phải người chủ động muốn cùng ta hòa hảo sao, sao hôm nay lại cự tuyệt!”

Thạch Ngọc Lâu cũng nhanh chóng nhảy xuống giường, hắn phản bác nói: ” Ai khó chịu. Hoà hảo với người, cũng, cũng đâu cần làm như vậy chứ...”

“Người không muốn?”- Âu Dương Vân nhíu mày, không thể nào! Hai người lúc đó không phải đã sớm nên như thế rồi sao?

Sắc mặt Thạch Ngọc Lâu ửng đỏ, hắn hết nhìn màn gấm đỏ rực lại nhìn Âu Dương Vân.- “Lần trước là người ở phía trên rồi, lần này để ta đi!”

“Người ngay cả việc này cũng phải tranh với ta...”- Âu Dương Vân biến sắc. Đừng có đùa! Mười năm trước nhất thời sơ suất mới bị áp một lần, sau này nói thế nào cũng không muốn ở phía dưới.

“Ít nhất...Loại việc này cũng phải thay phiên đến...”- Thạch Ngọc Lâu cảm thấy hắn trước mặt Âu Dương Vân vạn bước cũng đã lui rồi, chỉ có loại chuyện này là nhất quyết không thể nhường được.

Khoé mắt Âu Dương Vân run rẩy vài cái, mọi chuyện của mười năm trước vẫn còn rõ ràng trước mắt, hắn còn nhớ rõ làm chuyện này nhất định rất đau.

“Không được, không thể luân phiên được.”- Nói thế nào hắn cũng phải ở phía trên.

Không được!? Thạch Ngọc Lâu tâm hung ác, người đã bắt nạt, ta đây cũng bắt nạt! Hắn vung tay thành tư thế chắn ngang- “ Đã như vậy, dùng quyền cước quyết định đi! Xem chưởng.”

Thạch Ngọc Lâu đánh một chưởng về phía Âu Dương Vân, hôm nay người nào thua sẽ phải chấp nhận ở phía dưới.

Âu Dương Vân né tránh một chưởng gào thét mà đến, hừ lạnh một tiếng liền một quyền vung sang. Luận về công phu quyền cước, ta còn có thể bại bởi người!?

Hai người bình bình bang bang đánh rất tung bừng trong phòng, ba người ở ngoài phòng ghé nào góc tường nghe thấy cũng thật vui vẻ. Thật tốt quá rồi thật tốt quá rồi!

Hai vị bang chủ cuối cùng đã có thể đóng cửa lại mà đánh nhau, đám thuộc hạ bọn họ đây cuối cùng cũng có thể thoát ra khỏi bế khổ rồi!

“Phanh!” Theo một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị phá ra. Ba người Nhạc Ly hai mắt tròn trĩnh nhìn Âu Dương Vân bị Thạch Ngọc Lâu đánh bay ra ngoài.

Ba người nhìn Thạch Ngọc Lâu ở trong cửa cùng Âu Dương Vân bên ngoài cửa, hai người đều không chớp mắt theo dõi đối phương. Một lát sau, Âu Dương Vân không nói một câu phi thân lên lần thứ hai nhảy vào trong phòng cùng Thạch Ngọc Lâu đánh vào một chỗ.

“Bang chủ, ta giúp người đem cửa sửa chữa tốt, người cứ yên tâm mà cùng Thạch bang chủ ở bên trong kết nói tình cảm.”- Tiêu Lăng Lang đột nhiên rống lên một tiếng, tiếp đó lấy ra hai thanh búa quảng cho Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt còn đang ngăn người.

” Mau, đem cửa cùng cửa sổ đều đóng cọc. Quyết không thể thả bọn họ đi ra.”- Tiêu Lăng Lang một bên lôi ra thanh gỗ và cái đinh một bên thấp giọng thúc giục hai người Nhạc Ly.

Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt đột nhiên tỉnh ngộ! A ~~~ vẫn là Tiêu Lăng Lang lợi hại! Cái này các bang chủ muốn ra được còn khó. Hai người cười hắc hắc, nhanh nhẹn tiếp nhận thanh gỗ rồi bắt đầu gỗ lách cách khoá kín cả cửa ra vào lẫn cửa sổ lại...

Âu Dương Vân cùng Thạch Ngọc Lâu đầu biết rằng mấy người ngoài cửa lại đem cả cửa sổ cũng bịt kín, hai người lúc này thi triển tuyệt học cũng chỉ muốn đánh ngã đối phương để áp qua thôi...

” Âu Dương Vân, cũng đến lúc này rồi, người thành thật nói cho ta biết, trận say rượu năm đó, có phải là kế sách của người?”- Việc này đã đọng lại trong lòng Thạch Ngọc Lâu rất nhiều năm, bây giờ nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

” Nếu ta nói là phải thì sao?”- Âu Dương Vân cười đắc ý- ” Bất quá ta đã đánh giá thấp tửu lượng của người, kết quả nhất thời sơ ý lại đem chính mình dền vào.”

Thạch Ngọc Lâu trừng mắt một cái, thì ra đúng là âm mưu Âu Dương Vân bày ra, mặt hắn còn áy náy mấy năm nay.- “ Đã như vậy, từ nay về sau, ta đã có thể không cần nhường người nữa.”

“Ta đã từng cần người nhường khi nào! Âu Dương Vân ta muốn cái gì, từ trước đến nay đều là tự mình đi đoạt đến.”- Âu Dương Vân một chương đánh đi, hiện tại thứ hắn muốn cũng chỉ có nam nhân trước mặt này mà thôi.

Thạch Ngọc Lâu cười ha ha, Âu Dương Vân ơi là Âu Dương Vân, người muốn đoạt, ta sẽ cho người toại nguyện sao? Hắn xoay người tách khỏi bàn tay của Âu Dương Vân, sử dụng cầm nã thủ(một môn võ của Thiếu Lâm) khóa cánh tay phải của Âu Dương Vân lại – “Người hiện tại muốn đoạt cái gì? Nói cho ta nghe một chút. Có lẽ, ta còn có thể buông lỏng tay, cho người đoạt được dễ dàng chút.”

Âu Dương Vân cũng đưa tay trái ra sử dụng cầm nã thủ, hắn nhìn chăm chăm Thạch Ngọc Lâu, hai mắt tiểu ý dụ dỗ, nói từng chữ một:

” Ta, muốn, người!”- Thừa dịp Thạch Ngọc Lâu sửng sốt, hắn đột ngột vung tay tập kích đến, một chương đem người đánh bay, thẳng tắp rơi vào trong màn.

Âu Dương Vân không dám mảy may thả lỏng, nhảy nhào vào trong màn, đem Thạch Ngọc Lâu gắt gao đặt giữa đệm giường. Hắn cúi đầu hôn lên cặp môi đang muốn nói kia, đem hết thấy âm thanh cùng lời nói của hắn nuốt vào trong bụng.

Đời này kiếp này, ta nhất định phải dây dưa với người đến cùng!

Âu Dương Vân ở bên tai Thạch Ngọc Lâu nhỏ giọng nói. Có phải chỉ cần ta nói, người sẽ có thể hài lòng!? Có phải chỉ cần ta nói, người sẽ vĩnh viễn chỉ nhìn thấy ta!?

Thạch Ngọc Lâu đưa tay ôm lấy Âu Dương Vân, nhất thời không thể tin những gì hắn nghe được. Dây dưa cả đời sao!? Đây là lời hứa người dành cho ta sao!

Cho dù người không muốn cùng ta dây dưa cả đời, ta cũng nhất định là muốn dây dưa với người cả đời này!

Thạch Ngọc Lâu cũng thấp giọng nói bên tai Âu Dương Vân như thế! Ai dây dưa, cùng đều là dùng hết cả đời người!

Hai người cùng lặng lẽ mỉm cười! Tình ý từ ánh mắt dạt dào, từ giữa đôi môi gắn kết truyền lại! Âu Dương Vân ôm lấy người hắn đã dùng khoảng thời gian mười năm để đoạt lấy, dùng hết thấy tình ý hôn tới...

Phần kết

Nếu hỏi bây giờ, trên giang hồ ai là giang hồ đệ nhất đại bang? Nếu người chỉ nói là Thiên Thủy sơn trang hoặc Độ Kiếm Minh, thế thì bị huynh đệ hai bang kết hội hành hung một trận coi như đã là tiện nghi cho người rồi!

Từ khi các bang chúng của Thiên Thủy sơn trang cùng Độ Kiếm Minh tự động kết hợp thành huynh đệ bang xong, vẫn còn thường xuyên lên núi Bàn Long luận võ, cũng chỉ có hai vị bang chủ!

” Nhạc Ly, người nói xem hôm nay bọn họ sẽ đánh bao lâu?”- Nghiêm Triệt vừa gặm gà nướng vừa hỏi Nhạc Ly.

Trên tay Nhạc Ly mang theo một bầu rượu, miệng ngậm một cái đùi gà, oán khí tận trời.- “Ta làm sao biết? Dù sao thì không đánh hết một ngày bọn họ cũng sẽ không xuống, thời tiết lạnh thế này, bọn họ không thể đóng cửa đánh trong phòng sao. Ai!”

” Dù sao bọn họ đánh xong thì cãi lộn, cãi lộn xong thì ổn, ổn rồi lại đánh tiếp, đánh xong lại tranh cãi... Cứ như thế vòng vào không thôi.”

Tiêu Lăng Lang tựa như bó tay lắc đầu xé thịt bò khô, tính tình của hai vị bang chủ kia, cả đời này cũng không cứu nổi!

Nhạc Ly cùng Nghiêm Triệt nhìn lên đỉnh núi. Trong lòng bị ai mà gật đầu. Dù sao hiện tại không cần kéo mọi người cùng lên đó đánh lộn, hai người kia thích đánh nhau, cứ để cho bọn họ đánh đi.

” Báo cáo Đường chủ, bên kia có hai người muốn đi dạo núi.”- Một người của Thiên Thủy sơn trang chạy vội lên sườn núi hướng về phía ba người đang ăn uống bấm báo.

” Ngăn lại đi. Không phải đã nói sao, các bang chủ ở phía trên luận bàn võ nghệ không thể quay nhiều. Muốn dạo núi để hôm khác lại đến, hôm nay núi Bàn Long này bị Thiên Thủy sơn trang cùng Độ Kiếm Minh bao cả rồi.”- Nhỏ xương gà, Nhạc Ly rất không vui đem người đuổi đi.

” Người ở đâu tới mà chẳng có mắt thế, lại chọn đúng hôm nay đến, nếu đi lên vừa vặn thấy các bang chủ đang tình nồng ý mật làm cái gì, đến cái mạng nhỏ cũng mất thì còn dạo cái gì núi.”

Ai! Hiện tại ngoại trừ thế giới hai người của các bang chủ trên đỉnh núi, khắp sườn núi đều là người của Thiên Thủy sơn trang cùng Độ Kiếm Minh. Các bang chủ tuy rằng đánh nhau không mang theo bọn họ, nhưng là nghĩ đến ngộ nhờ hai người đánh tới đánh lui chán lại muốn thân qua thân lại sờ tới sờ lui mà bị người ta thấy được thì làm sao bây giờ? Bất luận như thế nào, thể diện của các bang chủ cũng phải trông nom, vải lót trong chăn (giống như câu đừng vạch áo cho người xem lưng của ấy mà) cũng phải che a! Thế là Nghiêm Triệt cùng Nhạc Ly làm quân sư quạu mo, đành phải tự phát dẫn mọi người lên giữa sườn núi ăn cơm dã ngoại quan hệ hữu nghị, thuận tiện cũng có thể canh chừng đường núi cho các bang chủ, không cho bất luận kẻ nào đến quấy rầy các loại hứng thú của hai vị hết!

Tiêu Lăng Lang quần chặt áo bông trên người được ái thê may cho rồi lại thò tay sờ sờ cái mũi đã sắp đông cứng, hắt thở dài một tiếng...Làm thuộc hạ của người ta, vĩnh viễn vẫn là vừa lao tâm lại vừa cực nhọc a!

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-thuy-son-trang-chi-oan-gia-ngo-hep>